

سید وارث شاہ

ہیر وارث شاہ

اول حمد خدا دا ورد کیجے، عشق کیتا سو جگ دا مول میاں
 پہلے آپ ہی رب نے عشق کیتا، معشوق ہے نبی رسول میاں
 عشق پیر فقیر دا مرتبہ ہے، مرد عشق دا بھلا رنجول میاں
 کھلے تنہا ندے باغ قلوب اندر، جنہاں کیتا ہے عشق قبول میاں

دوئی نعت رسول مقبول والی جیندے حق نزول لولاک کیتا
 والی کر کے مرتبہ وڈا دتا سبھ خلق دے عیب تھیں پاک کیتا
 سرور ہوئے کے اولیاں انبیاں دا اگے حق دے آپ نوں خاک کیتا
 کرے امتی امتی روز محشر خوشی چھڈ کے جینو غمناک کیتا

چارے یار رسول ﷺ دے چار گوہر سبھا اک تھیں اک چڑھندڑے نہیں
 ابوبکر " تے عمر " عثمان " علی " آپو اپنے گنیں سوہندڑے نہیں
 جنہاں صدق یقین تحقیق کیتا راہ رب دے سیس و کیندڑے نہیں
 ذوق چھڈ کے جنہاں نہیں زہد کیتا واہ واہ اوہ رب نے بندڑے نہیں

مدح پیر دی حب دے نال کیجے۔ جیندے خادماں دے وچ پیریاں نی
 باہجھ ایس جناب دے پار نہیں لکھ ڈھونڈ دے پھرن فقیریاں نی
 جیہڑے پیر دے نظر منظور ہوئے گھر تہاندے پیریاں میریاں نی
 روز حشر دے پیر دے طالبان نوں ہتھ بجزے ملن گیاں چیریاں نی

مودود دا لاڈلا پیر چشتی شکر گنج مسعود بھرپور ہے جی
 خاندان وچ چشت دے کاملیت شہر فقر دا پنن معمور ہے جی
 بایاں قطباں دے وچ ہے پیر کامل جیندی عاجزی زہد منظور ہے جی
 شکر گنج نیں آن مکان کیتا دکھ درد پنجاب دا دور ہے جی

یاراں اسان نوں آن سوال کیتا عشق ہیر دا نواں بنائے جی
 ایس پریم دی جھوک دا سبھ قصہ جیہہ سوہنی نال سنائے جی
 نال عجب بہار دے شعر کہہ کے رانجھے ہیر دا میل ملائے جی
 یاراں نال مجالساں وچ بہہ کے مزا ہیر دے عشق دا پائے جی

حکم من کے جہاں پیاریاں دا قصہ عجب بہار دا جوڑیا اے
 فقرہ جوڑ کے خوب درست کیتا نواں پھل گلاب دا توڑیا اے
 بہت جینو دے وچ تدبیر کر کے فریاد پہاڑ نوں پھوڑیا اے
 سہا ونھ کے زیب بنا دتا جیہا عطر گلاب نچوڑیا اے

اک تخت ہزاریوں گل کیجے، جتھے رانجھیاں رنگ مچایا ہے

چھیل گبھرو مست اربیلڑے نیں سندراک تھیں اک سوایا ہے
والے کو کلمے مندربے مجھ لنگی نواں ٹھاٹھ تے ٹھاٹھ چڑھایا ہے
کئی صفت ہزارے دی آکھ سکاں گویا بہشت زمین تے آیا ہے

۹

موجو چودھری پنڈ دی پاہندھ والا چنگا بھایاں دا سردار آبا
پتر اٹھ دو بیٹیاں تسدیاں سن وڈا ٹبر اتے پروار آبا
بھلی بھایاں وچ پرتیت اس دی غیا چوترے تے سرکار آبا
وارث شاہ ایسہ قدرتاں رب دیاں نے دھیدو نال اوس بہت پیار آبا

۱۰

باپ کرے پیار تے ویر بھائی ڈر باپ دے تھوں پنے سگدے نیں
گجے منے مار کے سپ وانگوں اسدے کالجے نوں پنے ڈنگدے نیں
کوئی وس نہ چلنیں کڈھ چھڈن دیندے منیں رنگ برنگ دے نیں
وارث شاہ ایسہ غرض ہے بہت پیاری ہور ساک نہ سین نہ انگ دے نیں

۱۱

تقدیر سیتی موجو حق ہویا بھائی رانجھے دے نال کھیڑ دے نہیں
کھائیں رج کے گھور دا پھریں رناں کڈھ رکتاں دھیدو نوں چھیڑ دے نہیں
نت سجا گھا کھیڑے دا گلاں ترکھیاں نال اچیر دے نہیں
بھائی بھایاں ویر دیاں کرن گلاں ایسہ جھنجٹ نت سھیڑ دے نہیں

۱۲

حضرت قاضی نے پینچ سدا سارے بھایاں زمین نوں کچھ پوایا اے
وڈھی دے کے بھونیں دے بنے وارث بنجر زمین رنجیٹھے نوں آیا اے
کچھاں مار شریک مزاج کر دے بھایاں رانجھے دے باب بنایا اے
گل بھایاں ایسہ بنا چھڈی مگر بٹ دے پھکڑی لایا اے

پنڈا چھنڈ کے آرسی نال ویکھیں تنہا واہن کیہا ہل واہنا اے
 تن پالکے چوپڑے پئے جنہاں کے رن کیہ اوہناں تھوں چاہناں اے
 نہیں بھوئیں دے جھگڑے کرے منڈا ایس توڑ نہ مول نباہناں اے
 دینہ و بھلی داہے تے رات گانویں کے روز دا ایسہ پراہناں اے

رانجھا جوترا واہ کے تھک رہیا۔ لہ ارلیاں چھاؤں نوں آوندا اے
 بھتا آن کے بھابی نہیں کول دھریا حال اپنا رو وکھاوندا اے
 چھالے پنے تے ہتھ تے پیر پھٹے سانوں واہی دا کم نہ بھاوندا اے
 بھابی آکھیا لاڈلا باپ دا سین اتے کھرا پارڑا ماؤں دا اے

رانجھا آکھدا بھابیو ویرنوں نی تہاں بھائیاں نالوں وچھوڑیا جے
 خوشی روح نوں بہت دل گیر کیتا تہاں پھل گلاب دا توڑیا جے
 سکے بھائیاں نالوں وچھوڑ مینوں کنڈا وچ کلجے دے پوڑیا جے
 بھائی جگر تے جان ساں اسیں اٹھے وکھو وکھ کر چا وچھوڑیا جے
 نال قہر دے اکھیاں کڈھ بھابی سانوں مہناں ہور چنبوڑیا جے
 جتھے صفیاں ہوترن گیاں طرف جنت وارث شاہ دی واگ نہ موڑیا جے

کریں آکڑاں کھاء کے ددھ چاول ایسہ رنج کے کھان دیاں مستیاں نہیں
 آکھن دیوراں نال نہال ہوئیاں سانوں بھہ شریکینیاں ہسڈیاں نہیں
 ایسہ رانجھے دے نال ہن گھبو شکر پر جینو دا بھیت نہ دسڈیاں نہیں
 رناں ڈگدیاں ویکھ کے چھیل منڈا جیویں شمد وچ کھیاں پھسڈیاں نہیں
 اک توں کلنک ہیں اسل لگا ہو بھہ سکھالیاں وسڈیاں نہیں

گھروں نکلیں تے پیا مریں بھکھا بھل جاہن تینوں سبھے مستیاں نہیں

۱۷

تساں چھترے مرد بنا دتے سپ رسیاں دے کرو ڈاریونی
راجے بھوج دے مکھ لگام دے کے چڑھ دوڑیاں ہو ٹونیں ہاریونی
کیرو پانڈواں دی صفا گل شئی ذرا گل دے نال ہراریونی
راون لنک لٹائیے گرو ہویا کار تساں دے ہین ہتیاریونی

۱۸

بھابی آکھدی گنڈیا منڈیا دے اسان نال کیہ رکتاں چائیاں نی
علی جیٹھ تے جنہاں فتو دیور ڈب مویاں اور بھرجائیاں نی
گھرو گھری وچار دے لوک سارے سانوں کہیاں پھائیاں پائیاں نی
تیری گل نہ بنے گی نال ساڈے لیا پرناہ سیالاں دیاں جائیاں نی

۱۹

منہ برا دینڈرا بھائیے نی سڑے ہوئے پتنگ کیوں ساڑنی ہیں
تیرے گوچرا کم کیہ پیا ساڈا سانوں بولیاں نال کیوں مارنی ہیں
اتے چاڑھ کے پوڑیاں لاه لیندی کے گلاں دے محل اوسارنی ہیں
اسان نال کیہ معاملہ پیا تینوں پر پیکیاں ولوں گوارنی ہیں

۲۰

سدھا ہونیکے روٹیاں کھاہ جٹا آء کاہنوں ایڈیاں چائیاں نی
تیرے پنکھٹاں دے وچ پیوٹی دھماں ترنجاناں دے وچ پائیاں نی
گھر بار وسا کے خوار ہویاں جھوکل پریم دیاں جنہانوں لائیاں نی
زلفاں کنڈیاں کالیاں ہوک منگو جھوکل تک تے آن بہائیاں نی
وارث شاہ ایہہ جنہاں دے جن دیور گھول گھتیاں سبھ بھر جائیاں نی

اٹھیلیا اہل دیوانیا وے تھکاں موہڈیاں دے اتوں سٹنائیں
 چیرا بنھ کے مھنڑے وال چوڑ وچ ترنجناں پھیریاں گھستائیں
 روٹی کھانڈیاں لون بے پوے تھوڑا چا اگنیں دے وچ سٹنائیں
 کم کریں ناہیں پچھا کھائیں پنہیں جڑھ اپنی آپ اتوں پٹنائیں

بھل گئے ہاں وڑے ہاں آن ویڑے سانوں بخش لے ڈاریے واسطہ ای
 ہتھوں تیروں دیس میں چھڈ جاساں رکھ ہانساریے واسطہ ای
 دینہ رات توں ظلم تے لک بدھا مرے روپ سنگاریے واسطہ ای
 نال حسن دے پھرس گمان لدی سمجھ مست ہنکاریے واسطہ ای
 وارث شاہ نوں مار نہ بھاگ بھریے انی منس دی اے پیاریے واسطہ ای

ساڈا حسن پسند نہ لیاونائیں جاہ ہیر سیال ویاہ لیاویں
 واہ ونبھلی پریم دی گھت جالی کائی نڈھی سیالاں دی پچاہ لیاویں
 تیتھے ول ہے رناں ولاونیں دا رانی کوکلاں محل توں لاہ لیاویں
 دینہ بوہیوں کڈھنی ملے ناہیں راتیں کندھ پچھواڑیوں ڈھا لیاویں
 وارث شاہ نوں نال لیجائیے تے جیویں دا لگے تیویں لالیا ویں

نڈھی سیالاں دی ویاہ کے لیاوساں میں کریں بولیاں اتے ٹھٹھولیاں نی
 نئے گھت پیہڑا وانگ مہریاں دے ہون تساں جیہاں اگے گولیاں نی
 مجھو واہ وچ بوڑیے بھابیاں نوں ہون تساں جیہاں برہولیاں نی
 بس کرو بھابی اسیں رنج رہے بھرتیاں بے سانوں جھولیاں نی

کیا بھیڑ مچاؤئی کچیاوے متھا ڈاہیوای سوکناں وانگ کہا
 جا جرا کم گواء ناہیں ہو جاسیا جویناں پھیر بیہا
 رانجھے کھا غصہ سر دھول ماری کیسی چنبرہی ان نون جویں بیہا
 تیں دیں رکھواسیں چھڈ چلے لہا جھگڑا بھاسے گل ایہا
 ہتھ پکڑ کے جتیاں مار بکل رانجھا ہو ریا وارث شاہ جیہا

خبر بھائیاں نون لوکاں جا دتی دھیدو رس ہزاریوں چلیا جے
 ہل واہناں اوس تون ہوئے ناہیں مار بولیاں بھابیاں گھلیا جے
 پکڑ راہ ریا ہنجوں نہیں روون جیویں ندی دا نیر اچھلیا جے
 آگوں ویر دے واسطے بھائیاں نہیں ادھ وائیوں راہ جا ملیا جے

روح چھڈ قلبوت جیوں ودع ہندا تویں ایسہ درویش سدھاریائی
 ان پانی ہزارے دا قسم کرکے قصد جھنگ سیالاں دے دھاریائی
 کیتا رزق تے آب اوداس رانجھا چلو چل ہی جینو پکاریائی
 کچھ ونبھلی مار کے رواں ہویا وارث وطن تے دیں وساریائی

آکھ رانجھیا بھاء کیسہ بنی تیرے دیں اپنا چھڈ سدھار ناہیں
 ویر امبرہی جایا جاہ ناہیں سانوں نال فراق دے مار ناہیں
 ایسہ بانڈیاں تے اسیں ویر تیرے کوئی ہور وچار وچار ناہیں
 بخش ایسہ گناہ تون بھابیاں نون کون جھیا جو گنہگار ناہیں
 بھائیاں بانجھ نہ مجلساں سوہندیاں نی اتے بھائیاں بانجھ بہار ناہیں
 بھائی من تان پونڈیاں بھیج بانڈیاں بھائیاں پر بے پروا ناہیں

لکھ اوٹ ہے کول وسیندیاں دی بھائیاں گیاں جیڈی کوئی ہار ناہیں
 بھائی ڈھانودے بھائی اسار دے نیں بھائیاں باہجھ بانہاں بلی یار ناہیں
 طالع منداں دیاں لکھ خوشامداں نے تے غریب دا کوئی بھی یار ناہیں
 ایکل بابیاں نوں نوک مار دے نیں بانہاں والیاں نوں کوئی سار ناہیں
 وارث شاہ میاں بناں بھائیاں دے سانوں جیوناں ذرا درکار ناہیں

۲۹

رانجھے آکھیا اٹھیا رزق میرا میتھوں بھائیو تیس کیہ منگدے ہو
 ونڈ لیس جے باپ دا ملک سارا تیس ساک نہ سین نہ انگ دے ہو
 وس لکھے تہا منصور وانگوں مینوں چاء سولی اتے تنگ دے ہو
 وچوں خوشی ہواساں دے نکلنے تے گل آکھدے مونہوں نہ سنگ دے ہو

۳۰

بھرجائیاں آکھیا رانجھیا وے اسیں بانڈیاں تیریاں بنیاں ہاں
 ناؤں لیناں ہیں جدوں توں جاوئیدا اسیں ہنجواں رت دیاں رنیاں ہاں
 جان مال قربان ہے تہہ اتوں اتے آپ بھی چوکھے بنیاں ہاں
 سانوں صبر آرام نہ آوندا ہے جس ویلڑے تیتھوں وپھنیاں ہاں

۳۱

بھابھی رزق اداس جاں ہو ٹریا ہن کاہ نوں گھیر کے ٹھکدیاں ہو
 پہلے ساڑ کے جینو نماڑے نوں پچھوں بھلیاں لاونیں لگدیاں ہو
 بھائی ساک سن سوتساں وکھ کیتے تیس ساک کیہ ساڈیاں لگدیاں ہو
 وارث شاہ اکلڑے کیہ کرناں تیس ست اکٹھیاں وگدیاں ہو

۳۲

واہ لارے بھائی بھابیاں بھی رانجھا اٹھ ہزاریوں دھایا اے
 بھکھ ننگ نوں بھاک کے یندھ لڑکے رائیں وچ میت دے آیا اے

تھ ونبھلی پکڑ کے رات ادھی رانجھے مزا بھی خوب بنایا اے
رن مرد نہ پنڈ وچ رہیا کوئی سجا گرد میت دے آیا اے
وارث شاہ میاں پنڈ جھگڑیاں دی پچھوں ملاں میت دا آیا اے

۳۳

مسجد بیت العتیق مثال آہی خانے کھیوں ڈول اتاریا نہیں
گویا اقصیٰ دے نال دی بھین دوئی شاید صندوقی نور اساریا نہیں
پڑھن فاضل درس درویش مفتی خوب کڈھ الحان پرکاریا نہیں
تعلیل میزان تے صرف بہائی صرف میر بھی یاد پکاریا نہیں
قاضی قطب تے کنز انواع باراں مسعودیاں جلد سواریا نہیں
خانی نال مجموعہ سلطانی ندے اتے حیرت الفقہ نواریا نہیں
فتاویٰ برہنہ منظوم شاہاں نال زبدياں حفظ قراریا نہیں
معارج النبوت خلاصیاں توں روضہ نال اخلاق پساریا نہیں
زرادیاں دے نال شرح ملاں زنجانیاں نھونتاریا نہیں
کرن حفظ قرآن تفسیر دوراں غیر شرح نون دریاں ماریا نہیں

۳۴

اک نظم دے درس ہرکرن پڑھدے نام حق تے خالق باریاں نی
گلستاں بوستاں نال بہار دانش طوطی نامہ تے رازق باریاں نی
منشیات نصاب تے ابوالفضال شاہنامیوں واحد باریاں نی
قران السعدین دیوان حافظ شیریں خسرواں لکھ سواریاں نی

۳۵

قلم دان دفتین دوات پٹی نانویں اعلیٰ ویکھدے لڑکیاں دے
لکھن نال مسودے سیاق خسرے سیاہی اواربے لکھدے ورقیاں دے
اک بھل کے عین دانین داچن ملاں جسد کڈھن نال کڑکیاں دے

داک آوندے شوق جزدان لے کے وچ کتبانڈے نال تڑکیاں دے

۳۶

ملاں آکھیا چونڈیاں ویکھدیاں ایں غیر شرع توں کون ہیں دور ہواوئے
ایتھے لچاں دی کوئی تھاؤں ناہیں پٹے دور کر حق منظور ہواوئے
انا الحق کماوناں کبر کر کے اوڑک مرے گا وانگ منصور ہواوئے
وارث شاہ نہ ہنگ دی باس چھپے بھاویں رسمی وچ کافور ہواوئے

۳۷

داڑھی شیخ دی عمل شیطان والے کیہارانیوں جانڈیاں راہیاں نوں
اگے گڈھ قرآن تے بہیں منبر کیہا اڈیو مکردیاں پھابیاں نوں
ایہہ پلپت تے پاک دا کرو واقف اسمیں جاتے شرع گواہیاں نوں
جیہڑے تھاؤں نلاک لے وچ وڑیوں شکر رب دیاں بے پرواہیاں نوں
وارث شاہ وچ حجریاں فعل کر دے ملاں جوترے لاوندے واہیاں نوں

۳۸

گھر رب دے مسجدیں ہندیاں نہیں ایتھے غیر شرع نہیں واڑیے اوئے
کتا اتے فقیر پلپت ہووے نال دریاں دے بنھ ماریے اوئے
تارک ہو صلوة دا پٹے رکھے لبیاں والیاں مار پچھاڑیے اوئے
نیواں کپڑا ہووے تاں پاڑ شئے لبیاں ہون دراز تاں ساڑیے اوئے
جیہڑا فقہ دے علم دا نہیں واقف اوہنوں چاء سولی اتے چاہڑیے اوئے
وارث شاہ خدائے دے دشمنان نوں دوروں کتیاں وانگ دھرکاریے اوئے

۳۹

سانوں دس نماز ہے کاس دی جی کاس نال بنائے کے ساریا نہیں
کن، نک نماز دے ہن کتنے متھے کنہاندے دھروں ایہہ ماریا نہیں
لے قد یوڑی کس بان ہندی کس چیز دے نال سواریا نہیں

وارث کلیاں کتتیاں اسدیاں نہیں کس نال ایسہ بنھ اتاریا نہیں

۴۰

اساں فقہ اصول نوں صحیح کیتا غیر شرع مردود نوں مارناں اسیں
اساں دسئیں کم عبادتاں دے پل صراط توں پار اتارناں اسیں
فرض سنتاں واجباں نقل و تراں نال جائیزاں سچ نتارناں اسیں
وارث شاہ جماعت دے تارکاں نوں تازیانیاں دریاں مارناں اسیں

۴۱

باس حلویاں دی خبر مردیاں دی نال دعائیں دے جیسوندے مار دے ہو
انھیں کوڑھیاں لوہلیاں وانگ بیٹھے قرعہ من جہان دے دھارے دے ہو
شرع چاء سرپوش بنایا جے روادار وڈے گنہگار دے ہو
وارث شاہ مسافراں آئیاں نوں چلو چلی ہی پنے پکار دے ہو

۴۲

ملاں آکھیا نامعقول جٹا فرض کج کے رات گزار جائیں
نجر ہندی تھوں اگے ہی اٹھ ایتھوں سر کج کے مسجدوں نکل جائیں
گھر رب دے نال نہ بنھ جھیرے ازغیب دیاں جھتاں نہ اٹھائیں
وارث شاہ خدا دیاں خانیاں نوں ایسہ ملاں بھی پھیرے ہن بلائیں

۴۳

چڑی چو ہمدی نال جاں ٹرے پاہندی پیاں دودھ دے وچ مدھانیاں نہیں
اٹھ غسل دے واسطے جان دوڑے سچاں رات نوں جنہاں نہیں مانیاں نہیں
رانجھے کوچ کیتا آیا ندی اتے ساتھ لڈیا پارمہانیاں نہیں
وارث شاہ میاں لڈن وڈی کپن کپا شہد دا لڈیا بانیاں نہیں

رانجھے آکھیا پار لنگھا ابا میکوں چاڑھ لے رب دے واسطے تے
 اسیں رب کیہ جان دے بھین پاڑا بیڑا ٹھمدے لب دے واسطے تے
 اسوں رزق کماوئاں نال حیلے بیڑی کچھدے ڈھب دے واسطے تے
 ہتھ جوڑ کے متاں کرے رانجھا ترلا کراں میں جھب دے واسطے تے
 رس آیا ہاں میں نال بھائیاں دے جھٹ کراں سب دے واسطے تے

پیسہ کھوہل کے ہتھ بے دھریں میرے گودی چائیکے پار اتارناں ہاں
 اتے ڈھیکیا مفت بے کن کھائیں چابیریاں زمیں تے مارناں ہاں
 جیہڑا کپڑا دے تے نقد مینوں سمھو اوس دے کم سوارناں ہاں
 زور آوری بے بیڑی تے آن چڑھے ادھ واڑے ڈوب کے مارناں ہاں
 ڈوماں اتے فقیراں تے مفت خوراں دوروں کتیاں وانگ درکارناں ہاں
 وارث شاہ جیہاں پیر زاویاں نوں مڈھوں بیڑی دے وچ نہ واڑناں ہاں

رانجھاں متاں کر کے تھک رہیا انت ہو کندھے پرہاں جا بیٹھا
 چھڈ اگ بیگانزی ہو گوشے پریم ڈھانڈری وکھ جگا بیٹھا
 گانویں سد فراق دے نال رو دے اتے و بھلی سبب وجا بیٹھا
 جو کوئی آدمی تریمتاں مردہیں پتن چھڈ سبھ اوستے جا بیٹھا
 رناں لڈن چھیل دیاں بھرن مسھیں پیر دونہاندی ہک نکا بیٹھا
 غصہ کھائیکے لئے چھیل جھنیاں اتے دونہاں نوں ہاک بلا بیٹھا
 پنڈا باہوڑی جٹ لیجاگ رناں کہا شغل ہے آن جگا بیٹھا
 وارث شاہ ایس موہیاں مرد رناں نہیں جان دا کون بلا بیٹھا

لڈن کرے وسواس جینوں آدمی نوں یارو وسوسہ آن شیطان کیتا
 ویکھ شور فساد جھیل سندا میں رانجھے نے جینو حیران کیتا
 بنھ سرے تے واہل تیار ہویا تر تھہلنیں واسمیان کیتا
 رناں لڈن دیاں ویکھ رحم کیتا جو کجھ نبی نے نال مسمان کیتا
 ایہو جے جے آدمی ہتھ آون جان مال پروار قربان کیتا
 آو کران ہیں ایس دی منت زاری وارث کاس تھوں دل پریشان کیتا

سین و نچھیں جھناؤں دا انت ناہیں ڈب مرں گا ٹھلھ نہ جناں وو
 چاڑھ موڈھیاں تے تینوں اسیں ٹھلاں کوئی جان توں ڈھل نہ جناں وو
 ساڈیاں اکھیاں دے وچ وانگ دھیری ڈیرا گھت بہو مل نہ جناں وو
 وارث شاہ میاں تیرے چوکھنے ہاں ساڈا کالجا سلھ نہ جناں وو

دونہاں بانہاں توں پکڑ رنجیٹھڑے نوں مڑاں بیڑی وچ چاڑھیا نہیں
 تقصیر معاف کر آدمی دی مڑاں بہشت وچ واڑیا نہیں
 گویا خواب دے وچ عزازیل ڈٹھامینوں پھیر مڑ عرش تے چاڑھیا نہیں
 وارث شاہ نوں تر ت نہائے کے تے بیوی ہیر دے پلنگ سے چاڑھیا نہیں

یارو پلنگ کیہا سین بیج اتھے لوکاں آکھیا ہیر جیٹھڑی دا
 بادشاہ سیالاندے ترنجاں دی مر چوچک خاں دی بیٹھڑی دا
 شاہ پری پناہ نت لئے جستھوں اس تھناؤں اوس مشک لیٹھڑی دا
 اسیں سبھ جھیل تے گھاٹ تین سبھ حکم ہے اوس سلیرڈی دا

بیزی نہیں ایسہ جنج دی بنی بیٹھک جو کو آوندا سد بہاؤں دا اے
 نڈا وڈ امیر فقیر بیٹھے کون پچھدا کیہڑے تھاؤں دا اے
 جویں شمع تے ڈگن پتنگ دھڑ دھڑ لنگھ سنیں مہانیں آؤں دا اے
 خواجہ خضر دا بالکا آن لتھا جناں کھناں سیرینیاں لیاؤں دا اے
 لڈن ناہ لنگھایا پار اس نوں اوس ویلڈے نوں پچھوں تاؤں دا اے
 یارو جھوٹھ نہ کرے خدا سچا رناں میریاں ایسہ کھسکاؤں دا اے
 اک سد دے نال ایسہ جند لیندا پنچھی ڈیگدا مرگ بھساؤں دا اے
 ٹھگ سنیں تھنیروں آوندینے ایسہ تاں ظاہرا ٹھگ جھناؤں دا اے
 وارث شاہ میاں ولی ظاہرا ہے نہیں ویکھ جھیل کناؤں دا اے

جاماہیاں پنڈ وچ گل ٹوری اک سنگھڑ بیزی وچ گاؤندا اے
 اوہدے بولیاں مکھ تھیں پھل کر دے لاکھ لاکھ دا سد اوہ لاؤندا اے
 سنیں لڈن جھیل دیاں دونویں رناں سچ ہیر دی تے انگ لاؤندا اے
 وارث شاہ کوریاں آفتاں نیں اوہ ویکھ فتور ہن آوندا اے

لوکل پچھیا میاں توں کون ہنائیں ان کے نہیں آن کھوالیا ای
 تیری صورت بہت ملوک دے ایڈا جھاتوں کاستے جالی ای
 انگ ساک کیوں چھڈ کے نس آیوں بڈھی ماں تے باپ نوں گالیا ای
 اوہلے اکھیاں دے تینوں کیوں کیتا کنہاں دوتیاں دا قول پالیا ای

رات ہس کے کھیڈ گزاریا سو صبح اٹھ کے جینو اواس کیتا
 راہ جانڈرے نوں ندی نظر آئی ڈیرا جہاں ملاھاں دے پاس کیتا

بیزی وچ و جائیکے ونبھلی نوں چاہلنگ اتے عام خاص کیتا
وارث شاہ جاء ہیر نوں خبر ہوئی تیری سچ دا جٹ نہیں ناس کیتا

۵۵

لے کے سٹھ سہیلیاں نال آئی، ہیر مٹڑی روپ گمان دی جی
بک موتیاں دے کنیں جھمکدے سن کوئی حورتے پری دی شان دی جی
کڑتی سوہی جوہک دے نال پھبی ہوش رہی نہ زمین آسمان دی جی
جس دے نک بلاک جینوں قطب تارا جوہن بھنری قہر طوفان دی جی
آبندیاں والے نلےں مویے اگے کئی گئے تنبو تان دے جی
وارث شاہ میں جٹی لوڑھ لٹی بھری کبرہنکار تے مان دی جی

۵۶

کھی ہیر دی کرے تعریف شاعر متھے چمکدا حسن مہتاب دا جی
خونی چونڈیاں رات جیوں چن دوالے سرخ رنگ جینوں رنگ شہاب دا جی
نین زرگسی مرگ مموڑے دے گلھاں پھکیاں پھل گلاب دا جی
بھواں وانگ کمان لاہور دس کوئی حسن نہ انت حساب دا جی
سرمہ نیناں دی دھار وچ پھب رہیا چڑھیا ہندتے کٹک پنجاب دا جی
کھلی ترنجاناں دے وچ لنگدی ہے ہانھی مست جینوں پھرے نواب دا جی
چرے سوہنیں تے خال خط بن دے خوش خط جینوں حرف کتاب دا جی
جیہڑے ویکھنے دے ریمھ وان آہے وڈا واعدہ تنہاں دے باب دا جی
چلو لیتے القدر دی کرو زیارت وارث شاہ ایسہ کم ثواب دا جی

۵۷

ہوٹھ سرخ یاقوت جینوں لعل بھمکن ٹھوڈی سیب ولایتی ساروچوں
نک الف حسینی دا پیلاسی زلف ناگ خزانے دی باروچوں
دند چنبے دی لڑی کہ ہنس موتی وانیں نکلے حسن اناروچوں

لکھی چین کشمیر تصویر جی قد سرو بہشت گلزار وچوں
 گردن کوچ دی انگلیاں روانہ پھلیاں ہتھ کولڑے برگ چنار وچوں
 بابا ویلین ویلیاں گنہ مکھن چھاتی سنگ مر مر گنگ دھار وچوں
 چھاتی ٹھاٹھ دی ابھری پٹ کھینوں سب بلخ دے چنے انبار وچوں
 دھنی بہشت دے حوض دا مشک قبہ پیڈو مٹھلی خاص سرکار وچوں
 کافور شہنا سرین بانکے ساق حسن ستون مینار وچوں
 سرخ ہوٹھاں دی لوہڑے دندا سڑے دا خوبے کھتری قتل بازار وچوں
 شاہ پری دی بھین پنج پھول رانی گجھی رہے نہ ہیر ہزار وچوں
 سیاں نال لکھدی مان متی جیویں ہرنیاں ترٹھیاں بار وچوں
 اپراہدے اوندھ ولٹ مصری چمک نکلے میان دی دھار وچوں
 پھرے چھنک دی چاؤ دے نال جی چڑھیا غضب دا کٹک قدھار وچوں
 لٹک باغ دی پری کہ اندرانی حور نکلی چند دی دھار وچوں
 پتی پیکنے دی نقش روم والے لدھا پری نے چند اجاڑ وچوں
 اینویں سرکدی آوندی قمر لٹی جیویں کوچ تر نکلے ڈار وچوں
 متھے آن لگن جیہڑے بھور عاشق نکل جان تلوار دی دھار وچوں
 عشق بول دا نڈھی دے تھاؤں تھائیں راگ نکلے زیل دی تار وچوں
 قتل قزلباش جلاذ سوار خونی نکل دوڑیا ارد بازار وچوں
 وارث شاہ جاں نیناں دا داؤ لگے کوئی بچے نہ جوئے دی ہار وچوں

۵۸

پکڑ لئے جھیل تے بنہ مشکاں مار چھمکاں لہنو لہان کیتے
 آن پلانگ تے کون سوالیا جے میرے ویر دے تساں سامان کیتے
 کڑیے مار نہ اسان بے دو سیاں نوں کوئی اسان نہ ایہہ مہمان کیتے
 چیلنچر ہاریے رب توں ڈریں مویے اگے کسے نہ ایڈ طوفان کیتے
 ایس عشق دے نٹے نہیں نڈیے نی وارث شاہ ہوری پریشان کیتے

جوانی کملی راج ہے چوچکے دا اوے کسے دی کیہ پرواہ مینوں
 میں تاں دھروہ کے پلمنگ توں چاشاں آیا کدھروں ایسہ بادشاہ مینوں
 ناڈھو شاہ دا پت کہ شیر ہاتھی پاس ڈھکیاں لئے گا ڈھاہ مینوں
 ناہیں پلمنگ تے ایس نوں سکھ دیناں لا رہے گا لکھ جے واہ مینوں
 ایسہ بودلا پیر بغداد گھگا میلے آء بیٹھا وارث شاہ مینوں

۶۰

اٹھیں ستیا بیج اساڈری توں لساں سسری وانگ کیہہ پیا ہیں وے
 راتیں کتے ایندرا کٹیوئی ایڈی نیند والا لڑھ گیا ہیں وے
 سنجیس ویکھ نغمردی بیج میری کوئی اہلکی آن ڈھیہ پیا ہیں وے
 کوئی تاپ کہ بھوت کہ جن لگوا کے ڈائن کسے بھکھ لیا ہیں وے
 وارث شاہ توں جیسوں دا گھوک ستوں اکے موت آئی مر گیا ہیں وے

۶۱

کو کے مارہی کے پکڑے چھمک پری آدمی تے قمران ہوئی
 رانجھے اٹھ کے آکھیا واہ جن ہیر ہس کے تے مہربان ہوئی
 کھچے ونبھلی کناں دے وچ والے زلف مکھڑے تے پریشان ہوئی
 بھنپیں وال چوئی بھواں جن رانجھا نین کجے دی گھمسان ہوئی
 صورت یوسف دی ویکھ لہموس بیٹی سنے مالکی بہت حیران ہوئی
 نین مست کلہیڑے وچ دھانیں ہیر گھول گھتی قربان ہوئی
 آء بغل وچ بیٹھ کے کرے گلاں جیویں وچ قربان کمان ہوئی
 بھلا ہویا میں تینوں نہ مار بیٹھی کائی نہیں سی گلہ بے شان ہوئی
 روپ بٹک دا ویکھ کے جاگ لدھی ہیر گھول گھتی قربان ہوئی
 وارث شاہ نہ تھاؤں دم مارنے دی چار چشماں دی جدوں گھمسان ہوئی

رانجھا آکھ دا ایہہ جہان سفناں مرجاوناں ایں متوالے نی
 تساں جیہاں پیاریاں ایہہ لازم آئے گئے مسافراں پالے نی
 ایڈا حسن دا نانہ گمان کیجے ایہہ لے پلانگ ہے سنیں نہالے نی
 اساں رب دا آسرا رکھیائے اٹھ جاوناں ایں نیناں والے نی

آجی ہیر تے پلانگ بھ تھاؤں تیری گھول گھتیاں جیوڑا واریا ای
 ناہیں گل کڈھی ہتھ جوڑنی ہاں ہتھ لا نہیں تینوں ماریا ای
 اسیں غتاں کراں تے پیر پگڑاں تیتھوں گھولیاں کوڑماں ساریا ای
 اساں ہس کے آن سلام کیتا آکھ کاسنوں مکر پساریا ای
 سنجی پرہے سی ترنجیں چین ناہیں اللہ والیا ووسانوں تاریا ای
 وارث شاہ شریک ہے کون اوس دا جس دا رب نہیں کم سواریا ای

مان متے روپ گمان بھریے اٹھلے رنگ رگیلے نی
 عاشق بھور فقیر تے ناگ کالے باہجھ منتروں مول نہ کیلے نی
 ایہہ جوہناں ٹھنگ بازار دا اے نو نہیں ہاریے چھیل چھیلے نی
 تیرے پنگ دا رنگ نہ روپ گھنیا ناگر شہدیاں نال بنجیلے نی
 وارث شاہ بن کاردوں ذبح کریے بول نال زبان ریلے نی

گھول گھول گھتی تاہنڈی واٹ اتوں بلی دس ویکھاں کدوں آونا ایں
 کسے مان متی گھروں کڈھیوں توں جس واسطے پھیریاں پاونا ایں
 کون چھڈ آویں پچھے مہر والی جس واسطے توں پچھوں تاونا ایں
 کون وطن تے نام کیے سائیاں وکھاتے ذات دا کون سداونا ایں

تیرے وارنے وارنے چوکھنی ہاں منگو بابے دا چار ایوانا این
منگو بابے داتے توں چاک میرا ایسہ بھی پھند لگے جے توں لاونا این
وارث شاہ چوہیک جے نویں چوپیں سھے بھل جانیں جیہڑیاں گاؤنا این

۶۶

تساں جے معشوق جے ہون راضی منگویناں دی دھار وچ چاریے نی
نیناں تیریاں دے اسیں چاک لگے جیویں جینو منے تیویں ساریے نی
کتھوں گل کیجے نت نال تساں کوئی بیٹھ وچار وچاریے نی
گل گھت جنجال کنگال ماریں جاتر بجھیں وڑیں کوارے نی

۶۷

بتھ بڈھڑی رہاں غلام تیری نے ترنجناں نال سہیلیاں دے
ہوسن نت بہار تے رنگ گھنے وچ بیٹھے دے نال بیلیاں دے
سانوں رب نے چاک ملا دتا بھل گئے پیار سہیلیاں دے
دینہ بیلیاں دے وچ کریں موجاں راتیں کھیڈساں وچ حویلیاں دے

۶۸

نال نڈھیاں گھن چرکھڑے نوں تساں بیٹھناں وچ بھنڈار ہیرے
اسیں رلاں گے آن کے وچ ویٹھے ساڈی کوئی نہ لئے گا سار ہیرے
نکی گھن کے وہڑیوں کڈھ چھٹاں سانوں ٹھگ کے مول نے مار ہیرے
ساڈے نال جے توڑ نباہنی ہے دیسہ کھاں قول قرار ہیرے

۶۹

مینوں بابے دی سونہ رانجھیا دے مرے مانوں جے تہہ تھیں مکھ موڑاں
تیرے 'بابجھ' طعام حرام مینوں تہہ بابجھ نہ نین نہ انگ جوڑاں
خواجہ خضرتے بیٹھ کے قسم کھلہدی تھیواں سور جے پریت دی ریت توڑاں
کوڑھی ہوئے کے نین پران جاون تیرے بابجھ جے کونت میں ہور لوڑاں

چیتا معاملے پن تے بھج جانیں عشق جانناں کھرا دوہیلڑا ای
 سچ آکھنا اس نہیں آکھ منیوں ایہو سچ تے جھوٹھ دا ویلڑا ای
 تاب عشق دی جھلن کھری اوکھی عشق گورو تے جگ سبھ چیلڑا ای
 ایتھوں چھڑ ایمان بے نس جاسیں انت روز قیامت دے میلڑا ای

تیرے ناؤں توں جان قربان کیتی مال جینو تیرے اتوں واریا ای
 پاسا جان دا سیس میں للبازی تساں جتیا تے اساں ہاریا ای
 رانجھا جینو دے وچ یقین کرکے مہر چوچک دے پاس سدھاریا ای
 اگے پیچنی ہو کے ہیر چلی کول رانجھے نوں چاء کھلھاریا ای

ہیر جائیکے آکھدی بابلا دے تیرے ناؤں توں گھول گھمائیاں میں
 جس اپنے حکم تے راج اندر وچ سندرل بار کھڈائیاں میں
 لاساں پٹ دیاں پائیکے باغ کالے پینگھاں شوق دے نال پنگھائیاں میں
 میری جان بابل جویں ڈھول راجا ماہی مہیں دا ڈھونڈ لیاں میں

باپ ہس کے پچھ دا کون ہوندا ایہہ منڈڑا کت سرکار دا اے
 ہتھ لایاں پنڈے تے داغ پوندا ایہہ مہیں دے نہیں درکار دا اے
 گکھڑ چتر نے عقل دا کوٹ نڈھا مجھیں بہت سنبھال کے چار دا اے
 مال اپنا جان کے سانجھ لیاو۔ کوئی کم نہ کرے وگار دا اے
 بے نال پیار دے ہوک دے کے سوٹاسن تے مول نہ ماردا اے
 دے نور اللہ دا نکھڑے تے مونہوں رب ہی رب چنار دا اے

کیڑے چودھری دا پت کون ذاتوں کیہا عقل شعور دا کوٹ ہے نی
 کیوں رزق نہیں آن اوداس کیتا اس نوں کیڑے پیر دی اوٹ ہے نی
 فوجدار وانگوں کر کوچ دھاناں مارجیوں نقارے دی چوٹ ہے نی
 کنہاں جٹاں دا پوترا کون کوئی وطن ایس دا کیڑا کوٹ ہے نی

پتر تحت ہزارے دے چودھری دا رانجھا ذات دا جٹ اصیل ہے جی
 اوہدا بھولڑا مکھ تے نین نہیں کوئی چھیل جیسی اوہدی ڈیل ہے جی
 متھا رانجھے دا چمک دا نور بھریا خنی جینو دا نہیں بخیل ہے جی
 گل سوہنی پر ہے دے وچ کردا کھوجی لائی تے نیاؤں وکیل ہے جی

کے ڈوگراں جٹاں دے نیاؤں جانیں پر ہے وچ دلاورے لائیاں دے
 پاڑ چیر کر جان دا کڈھ دیوں لڑیاں کیکروچ بھرجائیاں دے
 کس گل توں رس کے اٹھ آیا لڑیا کاس تھوں ہے نال بھائیاں دے
 وارث شاہ نہ ایس توں نفع کوئی جیہڑا رس آیا نال بھائیاں دے

لائی ہوئی کے معاملے دس دیندا منصف ہو وڈھے پھائی پھیریاں دے
 واہو گھت کے کہی دے پارلائے ستھوں کڈھ دیندا کھوج جھیریاں دے
 دھار دھار دی مر دیواؤں دا اے ہنڈ پاؤں دا وچ بکھیریاں دے
 سبھا رہی رونی نوں سانجھ لیا دے اکھیں وچ رکھے وانگ ہیریاں دے
 سیناں جواناں دا بھلا ہے چاک رانجھا جتھے نت پوندے لکھ پھیڑیاں دے

تیرا آکھناں اساں منظور کیتا مہیں دیمہ سنبھال کے ساریاں نی
 خبردار رہے مجھیں وچ کھڑا نیلے وچ مصیبتاں بھاریاں نی
 رلا کرے ناہیں نال کھنڈیاں دے ایس کدی نہیں مجھیں چاریاں نی
 مت کھیڈ رتھے کھڑ جاہن مجھیں ہون پنڈ دے وچ خواریاں نی

پاس مانوں دے نڈھی نے گل کیتی ماہی مہیں دا آئیے چھیڑا میں
 نت پنڈ دے وچ وچار پونڈی ایسہ جھگڑا چاء نہیڑا میں
 سجاں نت رلے منگوں وچ نیلے ماہی سنگھڑ ہی آن سہیڑا میں
 مائی کرم جاگے ساڈے منگوواں دے ساو اصل جھیڑا گھیرا میں

مکھن کھنڈ پراوٹھے کھاہ میاں مہیں چھیڑ دے رب دے آسے تے
 ہن گبھورا بھیا جال میاں گذر آوسی دودھ دے کاسڑے تے
 ہیر آکھدی رب رزاق تیرا میاں جائیں نہ لوکل دے ہاسڑے تے
 مہیں چھیڑ دے جھل دے وچ بیبا آپ ہو بہیں اک پاسڑے تے

نیلے رب دا ناؤں لے جاوڑیا ہویا دھپ دے نال ظہیر میاں
 اپدی نیک ساعت رجوع آن ہوئی ملے راہ جانڈے پنج پیر میاں
 بچا کھا چوری چوہ مجھ بوری جینو وچ نہ ہو دلگیر میاں
 کائی نڈھڑی سوہنی کرو بخشش پورے رب دے ہوتیس پیر میاں
 ہیر بخششی درگاہ تھیں تده تائیں سانوں یاد کریں پوے بھیر میاں

خواجه خضر تے شکر گنج نور گوہری ملتان دا ذکر یا پیر نوری
 ہور سید جلال بخاریا سی اتے لال شہباز بہشت حوری
 طرہ خضر رومال شکر گنج بخشیا مندری لال شہباز نے نور نوری
 خنجر سید جلال بخاریے نیں کھونڈی ذکر یے پیر نے ہک بوری
 تینوں بھیڑ پوے کریں یاد جٹا نہیں جانی اسل تھیں پلک دوری

ہیر چاء بھتا کھنڈ کھیر مکھن میں رانجھے دے پاس لے دھاوندی ہے
 تیرے واسطے جوہ میں بھال تھکی رو رو اپنا حال دکھاوندی ہے
 کیدو ڈھونڈ دا کھوج نوں پھرے بھوندا باس چوری دی بیلیوں آوندی ہے
 وارث شاہ میاں ویکھو سنگ لنگی شیطان دی کلا جگاوندی ہے

ہیر گئی جاں ندی ول لین پانی کیدو آن کے مکھ دکھاوندائے
 اسیں مھکے نے بہت حیران کیتے آن سوال خدائے دا پاوندائے
 رانجھے رگ بھر کے دتی چاء چوری لیکے ترت ہی پنڈنوں دھاوندائے
 رانجھا ہیر نوں پچھ دا ایہہ لنگاں ہیرے کون فقیر کس تھاوندائے
 وارث شاہ میاں جیویں پچھ کے تے کوئی اپروں لون چالاوندائے

ہیر آکھیا رانجھیا برا کیتوتیں تاں پچھناں سی دہرائیکے تے
 میں تاں جان دا نہیں ساں ایہہ سونما خیر منگیا سو میتھوں آئیکے تے
 خیر لیندو ہی پچھاں نوں ترت بھناں اٹھ وگیا کن ولایکے تے
 نیڑے جاندا ہی جاہل نڈھنے نی جا پچھ لے گل سمجھائیکے تے
 وارث شاہ میاں اس تھوں گل پچھیں دو تن الیاں ہک وچ لایکے تے

ہیر آکھیا رانجھیا برا کیتو ساڈا کم ہے نال ویرائیاں دے
 ساڈے کھوج نوں تک کے کرے چغلی دینہ رات ہے وچ برائیاں دے
 ملے سراں نوں ایہہ وچھوڑ دیندا بھنگ گھتدا وچ کڑمائیاں دے
 بابل امری تے جا ٹھنہ کرسی جا آکھسی پاس بھرجائیاں دے

لی راہ وچ دوڑ کے آ نڈھی پہلے نال فریب دے چٹیا سو
 نیڑے آن کے شیننی وانگ گجی اکھیں روہ دا نیر پلٹیا سو
 سروں لاه ٹوپی گلوں توڑ سہلی لکے چائیکے زمین تے سنیا سو
 پکڑ زمیں تے ماریا نال غصے دھوبی پنڑے تے کھیس چھٹیا سو
 وارث شاہ فرشتیاں عرش اتوں شیطان نوں زمین تے سنیا سو

ہیر ڈھانیکے آکھیا میاں چاچا چوری دیہہ جے جیویا لوڑناں ہیں
 نہیں مار کے جند گوا دیاں مینوں کسے نہ ہٹکناں ہوڑناں ہیں
 بنھ پیر تے ہتھ لٹکا دیاں لڑ لڑکیاں نال کیہ جوڑناں ہیں
 چوری ایہہ کھاں نال حیا آپے کا ہے اساں دے نال اجوڑناں ہیں

ادھی ڈلھ پئی ادھی کھوہ لئی جن میل کے پرہے وچ لیاوندا ای
 کیسا من دے نہیں سومول میرا چوری پھلیوں کھول وکھاوندا ای
 نہیں چوچکے نوں کوئی مت دیندا نڈھی مار کے نہیں سمجھاوندا ای
 چاک نال اکلڑی جائے بیلے اج کل کوئی لیک لاوندا ای
 جس ویلڈے مہرنے چاک رکھیا اوس ویلڈے نوں پچھوں تاوندا ای

چوچک آکھیا کوڑیاں کریں گلاں ہیر کھیڈ دی نال سہیلیاں دے
 پینگھاں پائیکے سیاں دے نال جھوٹے ترنجن جوڑ دی وچ حویلیاں دے
 ایسہ چغل جہان دا مگر لگا فقر جانڈے ہو نال سہیلیاں دے
 کدی نال مداریاں بھنگ گھوٹے کدی جانچے نال چیلیاں دے
 نہیں چوہڑے دا پت ہو سید گھوڑے ہون نہیں پتر لیلیاں دے
 وارث شاہ فقیر بھی نہیں ہوندے پتر جہاں پتے موجیاں تیلیاں دے

ماؤں ہیر دی تے لوک کرن چغلی مہری ملکنے دھینو خراب ہے نی
 اسیں ماسیاں پھوبھیاں لچ مویاں ساڈا اندروں جینو کباب ہے نی
 شمس الدین قاضی نت کے مسلے شوخ دھینو دا ویاہ ثواب ہے نی
 چاک نال اکلیاں جان دھیان ہویا مایاں دھروں جواب ہے نی
 تیری دھی دا مغز ہے بیگماں داس ویکھو چاک جینوں پھرے نواب ہے نی
 وارث شاہ منہ انگلیاں لوک گھستن دھینو ملکی دی چج خراب ہے نی

کیدو آکھدا دھینو ویاہ ملکی دھروئی رب دی من لے ڈائیں نی
 اکے مار کے وڈھ کے کرس بیرے منہ سر بھن چواں ساڈ ساکنیں نی
 ویکھ دھینو دے لاڈ کیہ دند کڈھیں بہت جھورسیں رنیں قصائیں نی
 آکے بنہ کے بھوہرے چا گھتو لب وانگ بھڑ ولے دے آئیں نی

غصے نال ملکی تپ لال ہوئی جھب دوڑتوں مٹھیے نائیں نی
 سدایاں ہیر نوں ڈھونڈ کے تے تیوں ماؤں سدبندی ہے ڈائیں نی
 کھڑونے موہنے پائے نی Academy of the Punjab in North America: http://www.apna.org.com یار دیے واہنیں نی

وارث شاہ وانگوں کتے ڈب گئی گھر آسیا پے دیئے نائیں نی

۹۴

ہیر آن کے آکھدی ہس کے تے انی جھات نی امڑیئے میریئے نی
تینوں ڈوہنگڑے کھوہ وچ چا بوڑاں کل پٹیو پچریئے میریئے نی
دھینو جوان بے کسے دی بری ہووے چپ کتیرے چانبرئیئے نی
تینوں وڈا امداد آء جاگیا اے تیرے واسطے منس سہیڑیئے نی
دھینو جوان نہ نکلے گھروں باہر لگن دست تاں کھوہ نہ گیڑیئے نی
وارث جینوں دے ہون بے بھین بھائی چاک چوہر نہ سہیڑیئے نی

۹۵

تیرے ویر سلطان نوں خبر ہووے کرے فکر اوہ تیرے مکاونے دا
چوچک باپ دے راج نوں لیک لائیاں کیا فایدہ ماپیاں تاونے دا
نک وڈھ کے کوڑماں گالیو ای ہویا فائدہ لاڈ لڈاونے دا
راتیں چاک نوں چا جواب دیاں نہیں شوق اوس مہیں چراونے دا
ارے آٹھیئے لہ لے سہ گھنیں کیا فایدہ گھنیاں پاونے دا
وارث شاہ میاں ایس چھوہری دا جینو ہویا اے لنگ کٹاونے دا

۹۶

مائی رب نہیں چاک گھر گھلیا سی تیرے ہون نصیب بے دھروں چنگے
ایہو جیسے بے آدمی ہتھ آون سارو ملک ہی رب تھیں دعا منگے
جیہڑے رب کیتے کم ہو رہے سانوں ماتوں کیوں غیب دے دے چنگے
کل سیانیاں ملک نوں مت دتی تیغ مہریاں عشق نہ کرو چنگے
نہیں چھیڑیئے رب دیاں عاشقاں نوں جنہاں کپڑے خاک دے وچ رنگے
جنہاں عشق دے معالے سرس چائے وارث شاہ کسے تھوں رہن چنگے

ملکی آکھدی چوچکا بنی اوکھی سانوں ہیردیاں مہیاں خوار کیتا
 طعنے دیہن شریک تے لوک سارے چو طرفیوں خوار سنسار کیتا
 ویکھو لج سیالاں دی لاه شی نڈھی ہیر نہیں چاک نوں یار کیتا
 جاں میں مت دتی آگوں لڑن لگی لج لاه کے چشم نوں چار کیتا
 کڈھ چاک نوں کھوہ لے مہیں بھے اساں چاک تھوں جینو بزار کیتا
 اکے دھینو نوں چاگرھے ڈوب کرئے رب جان کے ہے گنگار کیتا
 جھب ویاہ دھینو نوں کڈھ دیسوں سانوں ٹھٹھ ہے ایس مردار کیتا
 وارث شاہ سانوں ہیر خوار کیتا نہیں رب صاحب سردار کیتا

چوچک آکھدا ملکنے جمذی نوں گل گھٹ کے کاہ نہ ماریو ای
 گھنی اک دی گھول نہ دتیا ای اوہو اج صواب نتاریو ای
 ایہ ڈو گھرے دھینو نہ بوڑیا ای واہن روڑھ کے مول نہ ماریو ای
 وارث شاہ خدائے دا خوف کیتو قاروں وانگ نہ زمیں نگھاریو ای

راتیں رانجھے نہیں مہیں جاں آن ڈھویاں چوچک سیال متھے وٹ پایا ای
 بھائی چھڈ مہیں اٹھ جاہ گھریں تیرا طور برا نظر آیا ای
 سیابو کھو بھائی ساڈے کم نہیں جائے اودھرے جدھروں آیا ای
 اسان ساتھ نہ رکھیا نڈھیاں دا دھیاں چارنیاں نہیں بنایا ای
 اتقو مواضع التہم وارث شاہ ایہہ دھروں فرمایا ای

ولو بسط اللہ الرزق العبادہ رج کھانیکے مستیاں چائیاں نہیں
 کلوا والشربو ولا تسرفو نہیں مستیاں کرنیاں آئیاں نہیں

کتھوں چکن اینہاں مشنڈیاں نوں نت کھانیاں ددھ ملائیں نہیں
 وما من دابة في الارض الا على الله رزقها ايسه آیت دھروں فرمائیاں نہیں
 رزق رب دیسی اسیں اٹھ چلے ایسہ لے سانجھ مجھیں گھر آئیاں نہیں

۱۰۱

رانجھا سٹ کھونڈی اتوں لاه بھورا چھڈ چلیا سب منگواڑ میاں
 جیہا چورنوں کھرے دا کھرک پنچے چھڈ چلدا سنھ دا پاڑ میاں
 دل چایا دیس تے ملک اتوں اسدے بھاؤ دا بولیا ہاڑ میاں
 تیریاں کھولیاں تھوں نہیں نفع کوئی کھرے کٹیاں نوں کائی دھاڑ میاں
 مینوں مجھیں دی کجھ پرواہ نہیں نڈھی پئی سی ایس رہاڑ میاں
 تیری دھینو نوں اسیں کیہ جانے ہاں تینوں آنونڈی نظر پہاڑ میاں
 تیریاں مجھیں دے کارن رات ادھی بھرا بھن داقر دے جھاڑ میاں
 منگلوں مگر میرے سہو آوندا ای مجھیں آپنیاں مہر جی تاڑ میاں
 گھٹ بہوین چرائیاں ماہیاں دیاں سہی کیتا ای کوئی کراڑ میاں
 میں چار دیاں نوں گزرے برس باراں اج اٹھیا اندروں ساڑ میاں
 دھینو کھتری دی رہی کھتری تے لیکھا گیا ہے ہو پہاڑ میاں
 تیری دھینو تیرے گھر رہی بیٹھی جھاڑ مفت دا لیا ہی جھاڑ میاں
 ہٹ بھری بھگنی نوں سانجھ لینو کڈھ چھڈیو ننگ کراڑ میاں
 وارث شاہ آگوں پوری ناہ پیا پچھوں آیا ساں پڑتیں پاڑ میاں

۱۰۲

مجھیں چرن نہ باجھ رنجھیشڑے دے ماہی ہور سجھے جھکھ مار رہے
 کائی گھس جائے کائی ڈب جائے کائی شینہ پاڑے کائی پار رہے
 سیاں پکڑ ہتھیار تے ہور کماں مگر لگ کے کھولیاں چار رہے
 وارث شاہ چوچک پچھوں تاوندا ای منگوتو چرے اسیں ہار رہے

مائی چاک تراہیا بابے ایس گل اتے بہت خوشی ہونی
 رب اوس نوں رزق ہے دین ہارا کوئی اوس دے رب نہ کسی ہونی
 مہیں پھرن خراب وچ نیایاں دے اندر کھوپیاں دے بھسوپھسی ہونی
 وارث شاہ اولاد نہ مال رہی جدا حق کھتھا اوہ تاں دکھی ہونی

ملکی گل سناؤں دی چوچکے نوں لوک بہت دیندے بددعا میاں
 باراں برس مہیں اوس چاریاں نہیں کیتی سوچوں چرا میاں
 حق کھوہ کے چاء جواب دتا مہیں چھڈ کے گھراں نوں جا میاں
 پیریں لگ کے جاء منا اوسنوں آہ فقر دی بری پے جا میاں
 وارث شاہ فقیر نہیں چپ کیتی اوہدی چپ ہی دیگ لڑھا میاں

چوچک آکھیا جا منا اوسنوں ویاہ تیک تاں مہیں چرا لینے
 جدوں ہیر ڈولی یا نور دیئے رس پوے جواب تاں چا دیئے
 ساڈی دھی دا کجھ نہ لاہ لیندا سبھا مثل نکور کرا لینے
 وارث شاہ اسیں بٹ سدا کھوٹے جنکا فدا اتھے ہک لالینے

ملکی جاوینڑے وچ پچھدی ہے جیہڑا ویڑا سی بھائیاں سانویاں دا
 ساڈے مائی دی خبر ہے کتے اڑیو کدھر ماریا گیا پچھوں تاویاں دا
 ذرا ہیر کڑی اوسنوں سدوی ہے رنگ دھو دیوے پنک دے پاویاں دا
 رانجھا بولیا ستھروں بھن آکر ایسہ پیا سردار ننتھاویاں دا
 سر پے صفا کر ہو ربیا جیہں بانکا غیاں باویاں دا
 وارث شاہ جیہوں پورنوں ملے واہر اونھے ساد بھڑے ماریا باویاں دا

ملکی آکھدی لڑیوں جے نال چوچک کوئی سخن نہ بیسوتے لیاوناں ایں
 کیسا مایاں پتراں لڑن ہوندا تساں کھٹناں تے اساں کھاوناں ایں
 چھڑماں دے نال میں گھول گھستی شام شام راتیں گھر آوناں ایں
 تو نہیں چوٹیکے دودھ جماوناں ای تو ہیں ہیر دا پلمنگ وچھاوناں ایں
 کڑی کل دی تیرے توں رس پئی توں ہیں اوس نوں مناوناں ایں
 منگوماں سیال تے ہیر تیری نالے گھورناں تے نالے کھاوناں ایں
 تیرے ناؤں توں ہیر قربان کیتی منگو سانجھ سے چار لیاوناں ایں
 منگو چھیڑ کے جھل وچ میاں وارث سال تخت ہزارے نوں جاوناں ایں

رانجھا آکھدا ہیر نوں ماؤں تیری سانوں پھیر مڑ رات دی چمڑی ہے
 میاں من لے اوسدے آکھنے نوں تیری ہیر پیاری دی امری ہے
 کیہ جانئے اوٹھ کس کڑی ہسی اے ویاہ دی وتھ بھی لہڑی ہے
 وارث شاہ ایس عشق دے وچ وچوں کسے پلے نہ بدھڑی دمڑی ہے

رانجھا ہیر دی ماؤں دے لگ آکھے چھیڑ بھیاں جھل نوں آوندا ہے
 منگو واڑ دتا وچ جھانگڑے دے آپ نھانیکے رب دھیاوندا ہے
 ہیر ستواں دا مگر گھول چھناں ویکھو رزق ر بھیسٹھے دا آوندا ہے
 پنجاں پیراں دی آمدن ترت ہوئی رانجھا ویکھ کے خوشی کراوندا ہے
 رانجھا ہیر دونویں ہتھ بنھ کھڑے حکم صاحباں دا فرماوندا ہے

بچے دونہاں نے رب نوں یاد کرناں نہیں عشق نوں مہناں لاؤں ناہیں
 اٹھے پھر خدائیدی یاد انورتساں ذکر تے خیر کمانوں ناہیں

وارث شاہ پنجاب پیرا حکم کیتا بچہ عشق نون نہیں ڈولان نائیں

۱۱۱

ہیروت کے بیلیوں گھریں آئی ماں باپ قاضی سدلیاؤں دے نہیں
دونویں آپ بیٹھے اتے وچ قاضی اتے سامنے ہیر بہاؤں دے نہیں
بچہ ہیر تینوں اسمیں مت دیندے مٹھی زبان دے نال سمجھاؤں دے نہیں
چاک چوبراں نال نہ گل کیجے ایسہ محنتی کھیڑے تھاؤں دے نہیں
چرخہ ڈاہ کے اپنے گھریں ہسے سنگھڑ گاؤں کے جی پر چاؤں دے نہیں
لال چرکھڑا ڈاہ کے چھوپ پائیے کیسے سوہنے گیت جھناؤں دے نہیں
نیویں نظر حیا دے نال رسیے تینوں سبھ سیانے فرماؤں دے نہیں
چوچک سیال ہوری ہیرے جانی ہیں سردار تے پیسینچ گراؤں دے نہیں
شرم ماپیاں دی ول دھیان کریے شاندار ایسہ ہٹ سداؤں دے نہیں
باہر پھرن نہ سوہندا جھیاں نون اج کل لاگی گھر آؤں دے نہیں
ایتھے ویاہ دے وڈے سلمان ہوئے کھیڑے پنے بنا بناؤں دے نہیں
وارث شاہ میاں چند روز اندر کھیڑے جوڑ کے جنج لے آؤں دے نہیں

۱۱۲

ہیر آکھدی بابلا عملیاں تون نہیں عمل ہٹایا جامیاں
جیہڑیاں وادیاں عاداتاں جاہن نہیں رانجھے چاک تون رہیا نہ جامیاں
شینہ چترے رہن نہ ماس باہجھوں جھٹ نال اوہ رزق کما میاں
ایہ رضا تقدیر ہو رہی وارد کون ہوونی دے ہٹا میاں
داغ انب دی رسا دا لہے نہیں داغ عشق دا بھی نہیں جامیاں
ہور سبھ گلاں منظور ہوئیاں رانجھے چاک تھوں رہیا نہ جامیاں

۱۱۳

ایسے وڈے لڑکے کھوہ چونڈیاں نون گل گھٹ کے ڈوہنگڑے بوڑ رہیں

سر بیٹن سونال مدھانیاں دے ڈھوئی کھڑے اتاں نال توڑ نہیں
ایسدا واری نال چا ڈھڈہ پاڑو سوا اکھیاں دے وچ پوڑ نہیں
وارث چاک تھوں ایسہ نہ مڑے مولے اسیں رہے بہترڑا ہوڑ نہیں

۱۱۴

سر بیٹیاں دے چا جدا کردے جدوں غصیاں تے باپ آؤں دے نہیں
سر وڈھ کے نہیں وچ روڑھ دیندے ماس کاؤں کتے بلی کھاؤں دے نہیں
کسی جام جلالی نے روڑھ دتی کئی ڈوم ڈھاڈی پنے گاؤں دے نہیں
اولاد جیہڑی کہے نہ لگے باپ اوس نوں ترت مکاؤں دے نہیں
جدوں قہر تے آؤں دے باپ ظالم بنھ بیٹیاں بھوہرے پاؤں دے نہیں
وارث شاہ جے ماریے ہداں تائیں دینے خون نہ تنہاں دے آؤں دے نہیں

۱۱۵

جنہاں بیٹیاں ماریاں روز قیامت سر تنہاں دے وڈا گناہ میاں
ملن کھانیاں تنہاں پھاڑ کر کے جیکوں ماریاں جے توں کھاہ میاں
کہے ماں تے باپ دے اساں منیں گل پلوڑاتے منہ گھاہ میاں
اک چاک دی گل نہ کرو مولے اوس دا ہیر دے نال نباہ میاں

۱۱۶

سلطان بھائی آیا ہیر سندا آکھے ماؤں نوں دھینو نوں تاز اماں
اساں پھیر جے باہر ایسہ ڈنھیا ای ساں ایس نوں جان تھیں مار اماں
تیرے آکھیاں ستر جے نئے نہیں پھیراں ایس دی دھون تلووار اماں
چاک وڑے ناہیں ساڈے وچ ویڑے نہیں ڈکرے کراں گا چار اماں
جے دھینو نہ حکم وچ رکھیا ای سبھ ساڑ ساں گھر بار اماں
وارث شاہ جیہڑی دھینو بری ہووے روڑھ دیئے سمندروں پار اماں

آھیں لگیاں مژن نہ دیر میرے بیبا وار گھستی بلہاریاں وے
 وہمن پنے دریا نہ کدی مڑ دے وڈے لارے زور زاریاں وے
 لو کیکروں نکلے نہیں بھائی جتھے لگیاں تیز کٹاریاں وے
 لگے دست اک وار نہ بند لیکن وید لکھدے ویدگیاں ساریاں وے
 سردتیاں باجمہ نہ عشق پکے ایسہ نہیں سکھالیاں یاریاں وے
 وارث شاہ میاں بھائی ورجدے نیں دیکھو عشق بنائیاں خواریاں وے

قاضی آکھیا خوف خدائیدا کر ماپے ضد چڑھے چا مارنی گے
 تیری کیاڑیوں جیسہ کڈھا سٹن مارے شرم دے خون گذرانی گے
 جس وقت دتا اسل چا فتویٰ اوس وقت ہی مار اتارنی گے
 ماؤں آکھدی لوڑھ خدائیدا جی تکھے شوخ دیدے دیکھو پاڑنی گے

پنجاں پیراں نوں رانجھے نے یاد کیتا جدوں ہیر سیرٹا گھلایا ای
 ماں باپ قاضی سبھ گرد ہوئے گلہ سبھناں دا اسل جھلایا ای
 پنجاں پیراں اگے ہتھ جوڑ کھڑا نیر روندیاں مول نہ ٹھلایا ای
 بچہ کون مصیبتاں پیش آئیاں وچوں جیو ساڈا تھرتھلایا ای
 میری ہیر نوں ویر حیران کیتا قاضی باپ تے ماؤں پتھلایا ای
 مدد کرو خدائیدے واسطے تے میرا عشق خراب ہو چلایا ای
 بہت پیار دلاسرے نال پیراں میں رانجھے دا جیو تسلیا ای
 تیری ہیر دی مدد میاں رانجھا مخدوم جہانیاں گھلایا ای
 دو تن سد سناکھاں ونبھلی دے ساڈے گانوں تے جیو چلایا ای
 وارث شاہ اگے ہٹ گانواں دے دیکھو راگ سن کے جیو ہلایا ای

شوق نال وجائیے ونجھلی نوں پنجاں پیراں اگے کھڑا گاؤں دا اے
 کدی اودھوتے کاہن دے بشن پتے کدی ماجھ پہاڑی دی لاؤں دا اے
 کدی ڈھول تے ماروں چھوہ دیندا کدی بوہناں چاء سناؤں دا اے
 ملکی نال جالیاں خوب گانویں وچ چھوری دی کلی لاؤں دا اے
 کدی سوہنی تے مہینوال والے نال شوق دے سد سناؤں دا اے
 کدی دھرتیاں نال کبت چھوہے کدی سولے نال رلاؤں دا اے
 سارنگ نال تلنگ شمانیانڈے راگ سوہے دا بھوگ چاء پاؤں دا اے
 سورٹھ گوجریاں پوربی لالت بھیرو دیک راگ دی زیل وجاؤں دا اے
 ٹوڈی میگھ ملہار تے کوندھنا سری چت سرے بھی نال لاؤں دا اے
 مال سری تے پرچ بن راگ بولے نال مالوا وچ وجاؤں والے
 کداراتی بھاگڑا راگ مارو نالے کاہنڑے دے سرلاؤں دا اے
 کلیان دے نال مالکنس بولے اتے منگلاچا سناؤں دا اے
 بھیرو نال پڈاسیاں مھیم بولے نت راگ دی زیل وجاؤں دا اے
 بروانال پہاڑ جھنجھوٹیاں دے ہورنال آسا کھڑا گانوں دا اے
 بولے راگ بسنت ہندول گوپی مدارونیں دیاں سراں لاؤں دا اے
 پڈاسی نال تھاسیاں تھانس کے تے وارث شاہ نوں کھڑا سناؤں دا اے

راضی ہو پنجاں پیراں حکم کیتا بچہ منگ لے دعا جو منگنی ہے
 اے ہیر جٹی مینوں بخش اٹھو رنگن شوق دے مال اوہ رنگنی ہے
 مینوں کرو ملنگ بھوت لاؤ بچہ اوہ بھی تیری ^{ملنگنی} ہے
 جیسے نال رلے تھے ہو جائے رنگاں نال رلیئے سو بھی ^{بگنی} ہے
 وارث شاہ نہ سویں نہ چھڑ جائیں گھر ماپیاں دے نہیں ^{لنگنی} ہے

راجھے پیراں نوں بہت خوشحال کیتا دعا دتیا نے جاہ ہیری تیری
 تیرے سبھ مقصود ہو رہے حاصل مدد ہو گئے پنچے پیر تیری
 جاہ گونج توں وچ منگواڑ بیٹھا بخش لئی ہے سبھ تقصیر تیری
 وارث شاہ میاں پیراں کاللاں نے کر چھڈی ہے نیک تدبیر تیری

راجھے آکھیا آو کھاں بیٹھ ہیرے کوئی خوب تدبیر بنائیے نی
 تیرے ماں تے باپ دلگیر ہندے کوں انہاں تھوں بات چھپائیے نی
 مٹھی نائن سد کے بات کیتی جے توں کہیں تیرے گھر آئیے نی
 میں سیالاں دے ویڑے وڑاں نہیں ساتھے ہیر نوں نت پنچائیے نی
 دینہ رات تیرے گھر میل ساڈا ساڈے سرس احسان چڑھائیے نی
 ہیر پنچ مہراں ہتھ دتیاں نہیں جویں مٹھیے، ڈول پکائیے نی
 کڑیاں نال نہ کھولناں بھیت آساں سبھا جینو دے وچ لکائیے نی
 وارث شاہ چھپائیے خلق کولوں بھاویں اپناں ہی گڑ کھائیے نی

بھلھے کول جتھے منگو بیٹھ دا سی اوتھے کول بیسی گھر نائیاں دا
 مٹھی نائن گھراں دی خصمنی سی نائی کم کر دے پھرن سائیاں دا
 گھر نائیاں دے حکم رانجھنے دا جویں ساہورے حکم جوئیاں دا
 چان بھان مٹھی پھرن والیاں دی بارا کھلدا لیف تھائیاں دا
 مٹھی بیج وچھانکے پھل پورے اتے آؤں دا قدم خدائیاں دا
 دونوں ہیر رانجھا راتیں کرن موجاں کھڑیاں کھا مجھیں سرسائیاں دا
 گھڑی رات رہندی گھریں ہیر جائے رانجھا بھاء چچھدا پھرے دھائیاں دا
 آپو اپنے کار وچ جا رہن ہوا پھیر نہ ویکھ دے نائیاں دا

دینہ ہووے دوپہر تاں آوے رانجھا اتے اودھروں ہیر بھی آوں دی ہے
 ایسہ میں لیا بہاؤں دا اے اوہ نال سہیلیاں لیاؤں دی ہے
 اوہ ونبھلی نال سرود کردا ایسہ نال سہیلیاں گاؤں دی ہے
 کائی زلف نچوڑ دی رانجھنے تے کائی آن گلے نال لاؤں دی ہے
 کائی چمڑی لک نون مشک بوری کائی مکھ نون مکھ چھوہاؤں دی ہے
 کائی میریاں آکھ کے بھج جاندی مگر پوے تاں ٹیساں لاؤں دی ہے
 کائی آکھ دی ماہیا ماہیا وے تیری مجھ کئی کٹا جاؤں دی ہے
 کائی مامے دیاں خربوزیاں نون کوڑے بلیکے چاء بناؤں دی ہے
 کائی آکھدی ایڈی آ رانجھیاوے، مار باہلی پارنوں دھاؤں دی ہے
 مردے تاریاں ترن جفال پے کے کوئی نون نسل روڑھی آوں دی ہے
 کتے تاریاں ترن چوا کرکے اک چھال گڑم دی لاؤں دی ہے
 اک شرط بدھی بٹی مار جائے تے پتال دی مٹھی لیاؤں دی ہے
 اک پین تے قاز چترانگ ہو کے سرخاب تے کونج بن آوں دی ہے
 اک ڈھینگ بنیں اک پین بگلا اک کاکلا ہو وکھاؤں دی ہے
 اک وانگ گکوہیاں سنگھ نڈے اک آوت وانگ بلاؤں دی ہے
 اک اوکت بولدی ٹیٹھری ہو اک سنگھ جلاکاولی آوں دی ہے
 اک لدھر ہونیکے کڑکڑاوے اک ہو سنسار شوکاؤں دی ہے
 اک دیرہ پسلیشیاں ہو بلخن مشک وانگروں اور پھوکاؤں دی ہے
 ہیر ترے چو طرف ہی رانجھنے دے موری مچھلی بن بن آوں دی ہے
 آپ بنیں مچھلی نال چاوڑاں دے نہیں رانجھے نون کرل بناؤں دی ہے
 ایس تخت ہزارے دے ڈنہرے نون رنگ رنگ دیاں جالیاں پاؤں دی ہے
 وارث شاہ جئی ناز نیاز کرکے نت یاردا جیسو پر چاؤں دی ہے

کیدو آکھدا ملکے بھیرے نی تیری دھینو وڈا چچر چایا ای
 جانیں تے چاک دے نال گھدی ایس ملک دا ارتھ گویا ای
 ماؤں باپ قاضی بھے ہار تھکے ایس اک نہ جینو تے لایا ای
 منہ گھٹ رہے وال پٹ رہے لنگ کٹ رہے مینوں تیا ای
 جنگ جٹ رہے جھانا پٹ رہے انت ہٹ رہے غیب چایا ای
 لٹ پٹ رہے انٹ ہٹ رہے تیس جٹ رہے لٹکایا ای
 متیں دے رہے پیر سیوں رہے پیریں پے رہے لوڑھا آیا ای
 وارث شاہ میاں تے معاملے نوں لنگے رچھ نہیں موڑ جگایا ای

۱۲۷

ملکی آکھدی سدتوں ہیرتائیں جھب ہو توں اولیا نایا وے
 کھیڈن گنی منہ سوچلے گھروں نکل نماں شام ہوئی نہیں آیاوے
 الفو موچیا موجماں واگیا دے دھدی ماچھیا بھج توں بھایا وے
 وارث شاہ ماہی ہیر نہیں آئی موہر منگواندن گھریں آیاوے

۱۲۸

جھنگر ڈوم تے فتو کلال دوڑے بیلا چوہڑاتے جھنڈے چاک میاں
 جاہیر اگے دھم گھتیا نہیں بچہ کیسی اڈائی آخاک میاں
 تیری ماؤں تیرے اتے بہت غصے جانوں ماری جوچک باپ میاں
 رانجھا جاہ تیری سر آن بنیاں نالے آکھدے ماریے چاک میاں
 سیال گھیرنگر پون کد تینوں گنیں آپ نوں بہت چالاک میاں
 طوطا انب دی ڈال تے کرے موجاں تے گھیلدا پوس پناک میاں
 اج سیالاں نے چلھیں نہ اگ گھتی سارو کوڑماں بہت غمناک میاں
 وارث شاہ یتیم دے مارنیں نوں سبھا چڑی جھنڈاں دی دھاک میاں

ہیر ماؤں نوں آن سلام کیتا ماؤں آکھدی آنی نہریے نی
 پروئے گولئے بے حیائے کڈ وٹھے تے گل پھریے نی
 ادھلا گئے، ٹوٹینیں، تت کرمیں، نی چھیل چھدریے چھاپے پھریے نی
 غولہ رنگنئے ازبکے تے مال زادیے نی غصے ماریے زہر دیے زہریے نی
 توں اکائیے ساڑکے لوزھ دتالنگ گھڑوں گی نال مطریے نی
 آ آکھنی ہوں نل جا ادھل مہ رانجھے دے نال دیے مہریے نی
 ساہناں نال رہیں دنیہ رات کھیندی آٹلیں نی کتے وہڑیے نی
 اج رات تینوں مجھو واہ ڈوباں تیری ساعت آوندی قہریے نی
 وارث شاہ تینوں کپڑ دھڑی ہوسی ویکھیں نل ڈانٹاں اتے لہریے نی

۱۳۰

اماں چاک بیلے اسیں پینگھ پینگھاں کیسے غیب دے طوطیئے بولنی اسیں
 اندا بہت ملوک منہ جھوڑی دا ایڈا جھوٹھ پہاڑ کیوں تولنی اسیں
 شعلہ نال گلاب تیار کیتا وچ پیاز کیوں جھوٹھدا گھولنی اسیں
 گداں کسے دی نہیں چرا آندی دانی ہونیکے غیب کیوں بولنی اسیں
 ان سنیاں نوں چاء سنایا ای موئے ناگ وانگوں وس گھولنی اسیں
 وارث شاہ گناہ کیہ اسان کیتا ایڈے غیب دے تولنے تولنی اسیں

۱۳۱

سڑے لیکھ ساڈے لچ پئی تینوں وڈھی سوہنی دھی نوں لیک لگی
 نت کریں توبہ نت کریں یاری نت کریں پکھنڈتے وڈی ٹھنگی
 اسیں منع کر رہے ہاں مڑیں ناہیں تیوں کسے فقیر دی کیسی وگی
 وارث شاہ ایہہ کھنڈتے دودھ کھانڈی ماری بھنگ دی کئی بے ہوگی

اماں بس کر گالیاں دیسہ ناہیں گالیاں دتیاں وڈڑا پاپ آوے
 بنی دجھ دی پٹنی بہت بری دھیاں ماریاں وڈا سراپ آوے
 لے جائیں بھیا پٹنی نوں کوئی نئیب دا سول کہ تاپ آوے
 وارث شاہ نہ مڑاں رنجھیشڑے توں بھاویں باپ دے باپ دا باپ آوے

کیدو آئیے آکھدا سوہریو اومیتھوں کون چنگا مت دیسا او
 مہیں موبیاں تے نال سیال مٹھے اج کل وگاڑ کرسیا او
 ایسہ نت دا پیار نہ جائے خالی پنج گڈوا پاس نہ دیسا او
 ستھوں مار سیالاں نہیں گل ٹالی پر ہاں چھڈ جھیرا ایسہ بھسیا او
 رگ اک ودھیک ہے لنگیاں دی کرت گھن فرنج ملکھسیا او

کوئی روزنوں ملک مشہور ہو سی چوری یاری جے عیب کواریاں نوں
 جنہاں پان ہے نہچنے کدنے دی رکھے کون رنن ہریاریاں نوں
 ایس پا بھلاوڑا ٹھگ لیتے کم پہنچی بہت خواریاں نوں
 جدوں چاک اودھال لیجاگ نڈھی تدوں جھورسو بازیاں ہاریاں نوں
 وارث شاہ میاں جنہاں لائیاں نہیں سوئی جان دے واریاں یاریاں نوں

قصہ ہیر نوں تر ت سہیلیاں نے جاکن دے وچ سنایا ای
 تینوں منناں چاک دا دے کیدو اوس پر ہے وچ شور مچایا ای
 وانگ ڈھول حرام شیطان دے جیوں ڈگا وچ بازار دے لایا ای
 اہ گل جے جایی اج خالی تیں ہیر کیوں ناؤں سدایا ای
 کر چھڈنی ایس دے نال ایسی نے ویس جو کیترا پایا ای

وارث شاہ اپرادھناں رہن جڑیاں لنگے رچھ نہیں معاملہ چایا ای

۱۳۶

ہیر آکھیا واڑ کے بھلھے اندر گل پا رسا منہ گھٹ گھتو
لے کے کتکے تے کڈھن ماچھیاں دے دھڑا دھڑا ہی مار کے کٹ گھتو
لنگوں پکڑ کے لک وچ پاء جہی کے ٹوڑے دے وچ سٹ گھتو
مارایں نوں لائیکے اگ جھگی ساڑ بال کے چیز سبھ لٹ گھتو
وارث شاہ میاں داڑھی مھنڑی دا جوکو وال دے سبھو پٹا گھتو

۱۳۷

سیاں نال رل کے ہیر متا کیتا کھنڈ پھٹ کے گلایاں ملیاں نہیں
کیدو آن وڑیا جدوں بھلھے اندر خبراں ترت ہی ہیر تے گھلیاں نہیں
بتھیں پکڑ کاتیاں وانگ شاہ پریاں غصہ کھانیکے ساریاں چلیاں نہیں
کیدو گھیر جینوں گدھا گھمیار پکڑے لاه سلیاں پکڑ پتھلیاں نہیں
گھاڑ گھرن ٹھٹھیار جنوں پون دھمکاں دھانیں چھڑیاں مہلیاں چلیاں نہیں

۱۳۸

گل پانیکے سلیاں لاه ٹوپی پاڑ جلیاں سنگھ نوں گھٹیو نہیں
بھن دور تے کتکے چھرن لتیں روڑھ وچ کھڑل دے سٹیو نہیں
جھنجھوڑ سر توڑ کے گھت مہدا لانگڑ پاڑ کے دھڑا دھڑا کٹیو نہیں
وارث شاہ داڑھی پٹی پاڑ لانگڑ ایسہ اکھٹرا ہی چاء گھٹیو نہیں

۱۳۹

اک مار لتاں دوئی لاء چھمک تری نال چٹاکیاں مار دی اے
کوئی اٹ وٹا جتی ڈھیم پتھر کوئی پکڑ کے دھون بھونیں مار دی اے
کوئی پٹ داڑھی دبر وچ دیندی کوئی ڈنڈکا وچ گزار دی اے
چور ماری دا ویکھنے چلو ساہدو وارث شاہ ایسہ ضبط سرکار دی اے

پاڑ چنیاں ستھناں کڑتیاں نوں چک وڈھ کے چمکدا چور وانگوں
 وتے پھرن پروار جینوں جن دوالے گرد پائیاں پاؤں دیاں مور وانگوں
 شاہوکار دا مال جینوں وچ کوٹاں دوالے چونکیاں پھرن لاہور وانگوں
 وارث شاہ انگیاں بھکھدیاں نی اوہدی پریت ہے چند چکور وانگوں

۱۴۱

اوہ پھاٹ کے کٹ چکچور کیتا سیالیں لائیکے پائیاں دھائیاں نہیں
 ہتھیں بال موڑے کاہ کانے وڈے بھانڈے بال لے آئیاں نہیں
 جھگی ساڑ کے بھانڈے بھن سارے کڑکتیاں چاء بھجائیاں نہیں
 جل پاڑ کے ساڑ کے فتح پانی لگیاں ہیر نوں ملن دھائیاں نہیں
 فوجاں شاہ دیاں وارثا مار مستھرا مڑ پھیر لاہور نوں آئیاں نہیں

۱۴۲

کیدو لتھڑے پتھڑے خون و ہندے کو کے باہوڑی تے فریاد میاں
 مینوں مار کے ہیر نے چور کیتا پیسچو پنڈ دیو دیو کھاں داد میاں
 کفنی پاڑ بادشاہ تے جاکوکل میں تاں پٹ شاں بنیاد میاں
 میں تاں بولنوں ماریا سچ کچھے شیریں ماریا جیویں فریاد میاں
 چلو جھگڑیے بیٹھ کے پاس قاضی ایسہ گل نہ جائے برباد میاں
 وارث احمقاں نوں بناں پھاٹ کھادے نہیں آؤں دا عشق دا سواد میاں

۱۴۳

چوچک آکھیا نگیاں جاہ ساتھوں تینوں دل ہے جھٹھڑیاں جھینیاں دا
 سردار ہیں چوراں اپکیاں دا سواں بیٹھا ہیں ساہواں بیٹیاں دا
 تینوں ویر ہے ناں ایانیاں دے اتے دل ہے اب وریاں دا
 آپ چھیڑ کے چھوں دن پھریں اولدا ایہو سچ ہے ماہواں بھینریاں دا

وارث شاہ ابلیس دئی شکل کیدو ایہو مول ہے سب بکھیریاں دا

۱۳۴

مینوں مار کے اودھلاں منج کیتا جھگی لاء مواتڑے ساڑیا نہیں
دور بھنکے کتکے ساڑ میرے پیوند جلیاں پھول کے پاڑیا نہیں
ککڑ کتیاں بھنگ افیم لئی میری بانوئی چاء اجاڑیا نہیں
دھڑ ویل دھاڑے مار ملک لٹن میرا دیس لٹیا اینہاں لاڑھیا نہیں

۱۳۵

جھوٹھیاں پھیاں چغلیاں میل کے تے گھرو گھری توں لوتیاں لانوناں ہیں
پیو پتراں توں یار یار کولوں مانواں دھیاں نوں پاڑ وکھاوناں ہیں
تینوں بان ہے برا کماونے دی اینویں نکراں پیا لڑاوناں ہیں
پرہاں جاہٹا پچھا چھڈ ساڈا اینویں کاسنوں پیا کھپاوناں ہیں

۱۳۶

دھروئی رب دی نیاؤں کماؤ پیپنچو بھرے دیس وچ پھانیا کٹیا ہاں
مرشد مخشیا سی ٹھوٹھا بھینا نہیں دھروں جڑاں تھیں لائیکے پٹیاں ہاں
میں ماریا ویکھدے ملک سارے دھرو کرنگ موئے وانگ سٹیا ہاں
ہڈ گوڈڑے بھن کے چور کیتے اڑی دار گدوں وانگ کٹیا ہاں
وارث شاہ میاں وڈا غضب ہویا رو روئیکے بہت مکھشیا ہاں

۱۳۶

کڑیاں سد کے پیپنچاں نے پیچھ کیتی لنگاں کاس تھوں ڈھاہ کے ماریا جے
اینوں بابھہ تقصیر گناہ ماریا اکے کوئی گناہ نتاریا جے
حال حال کرے پر ہے وچ بیٹھا ایڈا قمر تے خون گزاریا جے
کہو کون تقصیر فقیر اندر پھڑے چور وانگوں گھٹ ماریا جے
جھگی ساڑ کے مار کے بھن بھانڈے ایس فقر نوں مار اتاریا جے

وارث شاہ میاں پچھو لڑکیاں نوں اگ لاء فقیر کیوں ساڑیا ہے

۱۴۸

منہ انگلیاں گھت کے کہن سبھے کارے کرن تھیں ایسہ ناں سنگدائے
ساڈیاں میاں ٹوہنڈا توڑ گکھاں پچھوں ہونیکے ستھناں سنگدائے
سانوں کٹیاں کرے تے آپ پچھوں ساہن ہونیکے ٹپ دا رنگدائے
نالے بنھ کے جوگ نوں جوہ دیندا گتاں بنھ کے کھج دا سنگدائے
تیزوں لاه گھائی دوالے پھرے بھوندا بھوں بھوں موتداتے نالے رنگدائے
وارث شاہ اجاڑ وچ جائیکے تے پھل کناں اساڈیاں سنگدائے

۱۴۹

اوہ آکھدا مار گوا دتا ہڈ گوڈڑے بھن کے چور کیتے
جھگی ساڑ بھانڈے بھن کھوہ داڑھی لاه بھاگ پٹے پٹ دور کیتے
ٹنگوں پکڑ گھیٹ کے وچ کھائی لتاں مار کے خلق حضور کیتے
وارث شاہ گناہ تھوں پکڑ کافر ہڈ پیر ملائکاں چور کیتے

۱۵۰

وار گھتیاں کون بلا کتا درکار کے پرہاں نہ مار دے ہو
اساں بھیرے پٹیاں ہتھ لایا تیس اتنی گل نہ سار دے ہو
پھر پیجیاں مکریاں ٹھکریاں نوں منہ لائیکے چاء وگاڑ دے ہو
مٹھی مٹھی ہاں ایذا پرادھ پوندا دھیاں سد کے پرہ وچ مار دے ہو
ایسہ لچ مشنڈرا اسیں کڑیاں ابے سچ تے جھوٹھ نثار دے ہو
پرش ہونیکے نڈھیاں نال گھدا تیس گل کیہ چانکھار دے ہو
وارث شاہ میاں مرد سدا جھوٹھے رناں پھیاں سچ کیہ تار دے ہو

۱۵۱

کیدو باہوڑی تے فریاد کوکے دھیاں والیو کرونیواؤں میاں

میرا ہشت پاری دالتیا اے کول ویکھدا پنڈگراؤں میاں
 میرا بھنگ ائیہ تے پوست سزیا ہور نعمتاں دا کیہا ناؤں میاں
 میری تساں دے نال نہ ساہنجھ کوئی پن نکڑے پنڈ دے کھاؤں میاں
 طوطے باغ اجاڑ دے میویاں دے اتے پھاہ لیاؤں دے کاؤں میاں
 وارث شاہ میاں وڈے مال لے کیہڑے کیہڑے والیا میں ناؤں میاں

۱۵۲

چینچاں کیدو نوں آکھیاں صبر کر توں تینوں ماریا نہیں جھکھ ماریا نہیں
 ہائے ہائے فقیر تے قہر ہویا کوئی وڈا ہی خون گزاریا نہیں
 بہت دے دلاسر پونجھ اکھیں کیدو لنگے نوں ٹھگ کے ٹھاریا نہیں
 کیدو آکھیا دھیاں دے ول ہو کے ویکھو دین ایمان نگھاریا نہیں
 وارث اندھ راجا تے بیداو نگری جھوٹھا دے دلاسر ماریا نہیں

۱۵۳

چوچک آکھیا اکھیں ویکھال مینوں منڈی لاه شاں منڈے منڈیاں دی
 اگے دیاں تراہ میں تر ت ماہی ساڈے دیس نہ تھاؤں ہے گنڈیاں دی
 سرواہیاں چھک کے الکھ لاہاں اسیں سبھ نہ پرہے ہاں منڈیاں دی
 کیدو آکھیا ویکھ پھڑاوناں ہاں بھلا ماؤں کیہڑی اینہاں لندیاں دی
 اکھیں دیکھ کے پھیر جے ناہ مارو تہوں جانساں پرہے دو بندیاں دی
 ایس ہیر دے برچھے دی بھنگ لیساں سہلی وٹساں چاک دے بندیاں دی
 وارث شاہ میاں اتھے کھیڈ پوندی ویکھو بڈھیاں دی اتے منڈیاں دی

۱۵۴

کیدو آکھیا جینو تدبیر کر کے ایہہ جوہ وچ جانیکے کھیڈ دے نی
 میرے آکھیاں دھیاں نوں ناہ مارن پنڈکون مارے خون بھید دے نی
 چھن تہ کے بننگے وچ آیا ایہہ ویکھ کرے ایس ڈھید دے نی

وارث شاہ پرائیاں جھگیاں نوں اگ لنگے ہو ری سینڈ دے دی

۱۵۵

وڈی ہوئی اجیہڑتاں جا پھسپا پوہ ماگھ کتا وچ کنواں دے
ہویا چھاہ ویلا تدوں وچ بیلے پھر آن پئی سسی پنواں دے
بوٹا بھن کے رانجھے دے ہتھ ملیا ڈھیر آنگے اتے چنواں دے
بیلا لال ہی لال پکار داسی کیدو پے رہیا وانگ کنواں دے

۱۵۶

جدوں لال کچوری نوں کھیڈ سیاں سبھے گھرو گھری اٹھ چلیاں نہیں
رانجھا ہیر نیارڑے ہو ستے کندھاں ندی دیاں مہیں نے ملیاں نہیں
پنے ویکھ کے دوہاں اکٹھیاں نوں منگاں لنگے دیاں تیز ہو چلیاں نہیں
پرے وچ کیدو جاء پگ ماری چلو ویکھ لو گلاں اولیاں نہیں

۱۵۷

پرھے وچ بے عزتی گل ہوئی چوہبھ وچ کلجے دے پھسکدی اے
بے شرم ہے نپ کے سرے چڑھا بھلے آدمی دی جان دھسکدی اے
چوپک گھوڑے تے ترت اسوار ہویا ہتھ سانگ جینوں بجلی ٹسکدی اے
سنب گھوڑے دے کاڑھی کاڑ و جن ہیر سن دیاں رانجھے تھوں کھسکدی اے
اٹھ رانجھیا بابل آؤں دا ای نالے گل کر دی نالے ڈسکدی اے
مینوں چھڈ سہیلیاں نس گیاں مکر نال ہوئی ہوئی پھسکدی اے
وارث شاہ جینوں مورچے بیٹھ بلی ساہ گھٹ جاندی نہیں کسکدی اے

۱۵۸

مہر ویکھ کے دونہاں اکھیاں نوں غصہ کھائیکے ہویا رت وناں
ایہہ ویکھ نگھار خدائے دا جی بیلے وچ اکھیاں پھرن رناں
اکھیں نیویاں رکھ کے ٹھک چلی ہیر چھ وچ مارے تھال پھناں

چوچک آکھیا رکھ توں جمع خاطر تیرے سوئیاں نال میں لنگ بھناں

۱۵۹

مہیں چھڈ ماہی اٹھ جاء بھکھا اوسدے کھان دی خبر نہ کے لیتی
بھتا پھیر نہ کے لیاؤناں ای ایدوں پچھلی بابلا ہوئی بیتی
مست ہو بے حال تے مہر کھلا جیویں کے ابدال نے بھنگ پیتی
کتے نڈھی دا چا وواہ کیجے ایہہ مہر نے جینو دے وچ سیتی

۱۶۰

جدوں رانجھناں جانیکے چاک لگا مہیں سانبھیاں چوچک سیال دیاں نی
لوکل تہنت ہزارے وچ جا کہیا کوماں اوس اگے وڈے مال دیاں نی
بھائیاں رانجھے دیاں سیالاں نوں خط لکھیا ذاتاں محرم ذات دے حال دیاں نی
موجو چودھری دا پت چاک لایو ایہہ قدرتاں جل جلال دیاں نی
ساتھوں رس آیا تیس موڑ گھلو ایہنوں واہراں رات دن بھال دیاں نی
جناں بھوئیں توں رس کے اٹھ آیا کیاریاں بنیاں پیاں اوس لال دیاں نی
ساتھوں واہیاں نیجیاں لے دانے اتے مانیاں پچھلے سال دیاں نی
ساتھوں گھڑی نہ ورسے ویر پیارا روون بھابیاں ایس دیاں جال دیاں نی
مہیں چار دا وڈھیوس نک ساڈا ساٹھی کھونیاں ایس دے مال دیاں نی
بجھیس کٹک نوں دے کے کھسک جاسی ساڈا نہیں ذمہ پھرو بھال دیاں نی
ایہہ صورتاں ٹھگ جو ویکھدے ہو وارث شاہ فقیر دے نال دیاں نی

۱۶۱

تیس گھل دیہوتاں احسان ہووے نہیں چل میلا ایس آنو نے ہاں
گل پلڑا پائیے ویر بھے ایس رٹھڑا ویر مناوے ہاں
اساں آیاں توں تیس جے ناہ موڑو تے پنے پکا پکاوے ہاں
نالے بھائیاں پنڈ دے پیٹنچ سارے وارث شاہ نوں نال لے آوے ہاں

چوچک سیال نے لکھیا رانجھیاں نوں نڈھی ہیر دا چاک اوہ بندڑا بے
 سارو پنڈڑے اوس چاک کولوں سراہیاں دے اوہدا کنڈڑا بے
 اسان جٹ ہے جان کے چاک لایادیاں تراہ بے جانتیں گنڈڑا بے
 ایہہ گھبرو گھروں کیوں کڈھیو بے لنگل نہیں کم چورناں نڈڑا بے
 سرسوندیاں بودیاں نڈھڑے دے کنیں لاڈلے دے بنیں بندڑا بے
 وارث شاہ نے کسے نوں جان دا اے پاس ہیر دے رات دینہ بندڑا بے

گھر آئیاں دولتاں کون دیندا کوئی بنھ پنڈوں کسے توریہ ای
 اسان جیوندیاں نہیں جواب دیناں ساڈا رب نے جوڑناں جوڑیا ای
 کسے چٹھیاں سنیاں اوتے مال لٹیانائیسوں موڑیا ای
 جائے بھائیاں بھابیاں پاس جم جم کسے ناہیوں ہنگیا ہوڑیا ای
 وارث شاہ سیالاں دے باغ وچوں ایس پھل گلاب دا توڑیا ای

بھربائیاں رانجھے دیاں تنگ ہو کے خط ہیر سیال نوں لکھیا ای
 ساتھوں چھیل سوادھ ونڈائے ستی لوک یاریاں کدھروں سکھیا ای
 دیور چن ساڈا ساتھوں رس آیا بول بول کے کھرا ترکھیا ای
 ساڈا لال موڑو سانوں خیر گھتو جانوں کھلیاں نوں پائی بھکھیا ای
 کڑیے سانہ ناہیں مال رانجھیاں دا کر سار دا دیدڑا ترکھیا ای
 جھٹ کیتیاں لال نہ ہتھ آون سوئی ملے جو توڑ دا لکھیا ای
 کوئی ڈھونڈو ڈھیرڑا کم جوگا اے ایہہ نہ یاریاں سکھیا ای
 وارث شاہ لے چٹھیاں دوڑیائی کم قاصداں دا میان سکھیا ای

جدوں خط دتا لیا قاصداں نے نڈھی ہیر نے تر ت پڑھایا ای
سارے معاملے اتے وجھاپ سارے گلہ لکھیا وچ سنایا ای
گھلو موڑ کے دپورا اساڈڑے نوں منڈا رس ہزاریوں آیا ای
ہیر سد کے رانجھنے یار تائیں سارا معاملہ کھول سنایا ای

بھائیاں بھابھیاں چائے جواب دتا سانوں وطن تھیں چاہیو جے
بھونئیں کھوہ کے باپ دا لیا ورثہ مینوں اپنے گلوں چاہیو جے
مینوں مار کے بولیاں بھابھیاں نے کوئی سچ نہ قول بنا ہیو جے
مینوں دے جواب تے کڈھیو جے ہل جوکیارٹا وایو جے
رل رن خصماں مینوں ٹھٹھ کیتا میرا عرش دا کنگرا ڈھائیو جے
نت بولیاں ماردیاں جا سیالیں میرا کڈھناں دیس تھیں چاہیو جے
اسیں ہیر سیال دے چاک لگے جٹی مہر دے نال دل پھائیو جے
ہن چٹھیاں لکھ کے گھلیاں جے راکھ کیتھڑے نوں جدوں چاہیو جے
وارث شاہ سمجھا جٹیٹیاں نوں ساڈے نال متھا کیما ڈھائیو جے

ہیر پچھ کے ماہیڑے اپنے توں لکھوا جواب چاہ تھیا ای
تساں لکھیا سو اسان واپچا ای سانوں واپچیاں ہی لگا جھوریا ای
اسان دھیدو نوں چاہیو مینوال کیتا کدی تورناں تے نہیں تھیا ای
کدی پان نہ ول تھیں پھیر پنچے شیشہ چور ہویا کسے جوڑیا ای
گنگا ہڈیاں مڑیاں نہیں گئیاں وقت گئے نوں پھیر کس موڑیا ای
ہتھوں چھٹڑے واہرے نہیں مل دے وارث چھڈناں تے نہیں چھوڑیا ای

جے توں سوہنی ہوئی کے پویں سوکن اسیں اک تھیں اک چڑھندیاں ہاں
 رب جان دا ہے سجا عمر ساری اسیں ایس محبوب دیاں بندیاں ہاں
 اسیں ایس دے مگر دیوانیاں ہاں بھانویں چنگیاں تے بھانویں مندیاں ہاں
 اوہ اساں دے نال ہے چند بن دا اسیں کھتیاں نال بندیاں ہاں
 اوہ ماردا گالیاں دے سانوں اسیں مڑ کے چوکھنے بندیاں ہاں
 جس ویلے دا ساتھوں رس آیا اسیں ہنجواں رت دیاں روندیاں ہاں
 ایہدھے تھانوں غلام ہور لہو ساتھوں ممنوں احسان دیاں بندیاں ہاں
 رانجھے لعل باجھوں اسیں خوار ہوئیاں کونجاں ڈار تھیں اسیں وپھنیاں ہاں
 جوگی لوکل نوں من کے کرن چلے اسیں ایس دے عشق دیاں غیاں ہاں
 وارث شاہ رانجھے اگے ہتھ جوڑیں تیرے پریم دی اگ نے بھیناں ہاں

چوچک سیال تھوں لکھ کے نال چوری ہیر سیال نے کھی تبیت ہے نی
 ساڈی خیر تساڈی خیر چاہاں جیسی خط دے لکھن دی ریت ہے نی
 ہور رانجھے دی گل جو لکھیا جے ایہہ بات میری اتانیت ہے نی
 رکھیا چائیکے مصحف قرآن اسنوں قسم کھائیکے وچ میت ہے نی
 تیس مگر کیوں ایس دے اٹھ پیاں ایہدی اساں دے نال پریت ہے نی
 اسیں ترنجاں وچ جاہنیاں ہاں سانوں گانوناں اوسدا گیت ہے نی
 دینہ چھیڑ مہیں وڑے جھل نیلے ایس منڈڑے دی ایہا ریت ہے نی
 راتیں آن اللہ نوں یاد کردا وارث شاہ دے نال میت ہے نی

نی میں گھول گھتی ایہدے مکھڑے توں پاؤ دودھ چاول ایہہ دا قوت ہے نی
 الہ اللہ دیاں جلیاں پانوں دا ای ذکر حق تے لایموت ہے نی

نہیں بھابھیاں تے کرتوت کائی سجھے لڑن نوں بنی مضبوط ہے نی
 جدوں تساں تے سی گالیاں دیندیاں ساؤ ایسہ تاں اوتنی دا کوئی اوت ہے نی
 ماریا تساں دے منیں گالیاں دا ایسہ تاں سک کے ہویا تابوت ہے نی
 سونپ پیراں نوں جھل وچ چھیڑ نہیں ہاں ایہدی مدت خضر تے لوط ہے نی
 وارث شاہ پھرے اوہدے مگر لگا اج تیک اوہ رہیا اچھوت ہے نی

۱۷۱

ساڈا مال سی سوتیرا ہو گیا ذرا دیکھنا برا خدائیاں دا
 توہیں جنیاں تے توہیں پالیاسی نہ ایسہ بھابھیاں داتے نہ بھابھیاں دا
 شاہوکار ہو بیٹھی اس مار تھیلی کھوہ بیٹھی ہیں مال توں سائیاں دا
 اک لین آئی اس گھر سانہیوئی ایسہ تیرا ہے باپ نہ مائیاں دا
 گنڈا جتھ آیا تساں گنڈیاں نوں انھاں چوہاتے تھوتھیاں دھائیاں دا
 وارث شاہ دی مارہی وگے ہیرے جیا کھویو ای ویر توں بھابھیاں دا

۱۷۲

تیس ایس دے خیال نہ پو اڑیو نہیں گھٹ کجھ ایس پیار اتوں
 نی میں جیوندی ایس بن رہاں کیکوں گھول گھول گھتی رانجھے یار اتوں
 جھلاں بیلیاں وچ ایسہ پھرے بھوندا سروتج دا میں گنگار اتوں
 میری واسطے کار کماوندا ای میری جند گھولی ایہدھی کار اتوں
 تداں بھابھیاں ساک نہ بن دیاں سن جدوں سنیا پکڑ پہاڑ اتوں
 گھروں بھابھیاں چا جواب دتا انھاں بھوئیں دیاں پٹیاں چار اتوں
 ناامید ہو وطن نوں چھڈ ٹریا موتی ترے جینوں پٹ دی تار اتوں
 بناں مختاں مصقلے لکھ پھیرو نہیں مورچہ جائے تلوار اتوں
 ایسہ منن لے گا کدی نہیں ایس سیالاں دے بھ سردار اتوں
 نڈھی آکھن جھگڑ دی نال لوکاں ایس سوہنے مھنڑے یار اتوں
 وارث شاہ سمجھا توں بھابھیاں نوں من مڑے نہ لکھ ہزار اتوں

چوچک سد بھائی پرے لا بیٹھا کتے ہیر نوں چا پرنائے جی
 آکھو رانجھے دے نال وواہ دیواں اکے بنڑے چا منگائے جی
 ہتھیں آپنیں کتے ساں کیجے جان بچھ کے لیک نہ لائے جی
 بھائیاں آکھیا چوچکا ایہہ مصلحت اسیں کھول کے چا سنائے جی
 وارث شاہ فقیر پریم شاہی ہیر اوس تھوں پچھ منگائے جی

رانجھیاں نال نہ کدی ہے ساک کیتا نہیں دتیاں اسان کڑمائیاں وو
 کتھوں رلدیاں گولیاں آیاں نوں وجن سیالاں دیاں جائیاں وو
 نال کھیڑیاں دے ایہہ ساک کیجے دتی مصلحت سبھناں بھائیاں وو
 بھلیاں ساکن دے نال چاء ساک کیجے دھروں ایہہ بے ہندیاں آیاں وو
 وارث شاہ میاں انگیاریاں بھی کسے وچ باروت چھپائیاں وو

کھیڑیاں بھیجیا اسان تے اک نائی کرن متاں چا احسان
 بھلے جٹ بوہے اتے آ بیٹھے ایہہ چھوکری انہاں نوں دان
 اسان بھائیاں ایہہ صلاح دتی کیہا اسان سو بھ پروان
 انہاں دنہاں دا کجھ وساہ نہیں اتے باباں دانہ گمان
 جتھے رب دے نانوں دا ذکر آیا لکھ بیٹیاں چائے قربان
 وارث شاہ میاں نہیں کرو آکڑ فرعون جیہاں ول دھیان

چوچک پھیر کے گنڈھ سدا گھلے آون چودھری ساریاں چکراں دے
 ہتھ دے روپیہ پلے پاء شکر سوال پانوں دے چھوہراں بکراں دے
 لاگیاں آکھیا سن توں سن لیا تیرا ساک ہويا نال ٹھکراں دے

دھریا ڈھوں جیٹیاں دیسن ویلاں تپھنیں لیانوں دیاں دانیاں شکران دے
راجھے ہیر سنیاں دلگیر ہوئے دونوں دین گالیاں نل اکراں دے

۱۷۷

مٹی جاء ودھائی جاں کھیریاں نوں لڈی مار کے جھنبراں گھتدے نی
چھالاں لین اپٹھیاں خوشی ہوئے لاجلساں کھیڈے وتدے نی
بھلے کڑم ملے سانوں شرم والے رے جٹ وڈے اہل پتدے نی
وارث شاہ دی شیرنی ونڈیا نہیں وڈے دیگچے ددھ تے بھتدے نی

۱۷۸

ہیر مانوں دے نل آٹرن لگی تساں ساک کیتا نل زوریاں دے
کدوں منگیا منس میں آکھ تیتھوں ویرکڈھینو ای کنہاں کھوریاں دے
ہن کریں ولایوں اسان کولوں ایسہ کم نہ ہندے نی چوریاں دے
جیہڑے ہون بے عقل چالاوندے نیں اٹاں ماڑیاں دیاں وچ موریاں دے
چاء چغدنون کونج دا ساک دتو پری بدھیا ای گل ڈھوریاں دے
وارث شاہ میاں گنا چکھ سارا مزے دکھ نہیں پوریاں پوریاں دے

۱۷۹

ہیر آکھدی رانجھیا قہر ہویا ایتھوں اٹھ کے چل بے چلناں این
دونوں اٹھ کے لہڑے راہ پویئے کوئی اسان نہیں ویس نہ ملنا این
جدوں جھگڑے وڑی میں کھیریاں دے کسے اسان نوں موڑ نہ گھلناں این
مانوں باپ نے جدوں ویاہ ٹوری کوئی اسان داوس نہ چلناں این
اسیں عشق دے آن میدان ردھے برا سورے نوں رنوں ہلناں این
وارث شاہ بے عشق فراق دوڑے ایسہ کٹک پھیر آکھ کس بھلناں این

۱۸۰

ہیرے عشق نہ مول ریدنا نل چوریاں اتے ادھالیاں دے

کڑاں پوندیاں ٹھھے ہاں دیس وچوں فھے سنیں سن کھوہنیاں گالیاں دے
 ٹھگی نال توں مہیں چرائیو ای ایسورہ نہیں رناں دیاں چالیاں دے
 وارث شاہ صرف سبھ جان دے نہیں عیب کھوٹیاں ٹھپیاں والیاں دے

۱۸۱

چوچک سیال نے قول وسار کے تے جدوں ہیر نوں پایا مائیاں نہیں
 کڑیاں جھنگ سیالاں دیاں دھملا ہو سبھے پاس رہکھٹے دے آئیاں نہیں
 اوہدے ویاہ دے سبھ سامان ہوئے گنڈھیں پھیریاں دیس تے نائیاں نہیں
 ہن تیری وے رانجھیا گل کیکوں توں بھی رات دن مہیں چرائیاں نہیں
 آوے مورکھا پچھ توں نڈھڑی نوں میرے نال توں کہاں چائیاں نہیں
 ہیر قہر کیتو رل نال بھائیاں سبھا کلوکل چاء گواہیاں نہیں
 بے توں انت مینوں پچھا دیوناں سی ایڈیاں محتاں کاہ کراہنیاں نہیں
 ایسا حد ہیرے تیرے نال ساڈی محل چاڑھ کے پوڑیاں چائیاں نہیں
 تینوں ویاہ دے ہارسنگار ہوئے اتے کھنڑیاں گھریں ودھائیاں نہیں
 کھاء قسم سوگندتوں گھول پتی ڈوب سٹیوں پوریاں پائیاں نہیں
 باہوں پکڑ کے نور دہ کڈھ دیسوں اونویں توڑ نیناں جیویں لائیاں نہیں
 یار یار تھوں جدا کر دور ہوئے میرے باب تقدیر لکھائیاں نہیں
 بوللاٹ شاہ ٹھگینو ای دعا دے کے جیہاں کیتیاں سواساں پائیاں نہیں

۱۸۲

رانجھے آکھیا مونہوں کیہ بولناں میں گھٹ وٹ کے دکھڑا پیوناں آیں
 میرے صبر دی دادجے رب دتی کھیرا ہیر سیال نہ جیوناں آیں
 یوم تشقق السماء بالغمام سارے دیس وچ ایہہ غم تھیوناں آیں
 یوم تبدل الارض غیر الارض فی السماء انبرپاڑے نوں کس سیوناں آیں
 صبر دلاں دے مارجھان پٹن اچی کاہ نوں اسان بکیوناں آیں
 تیس کملیاں عشق تھیں نہیں واقف نیوں لادناں نم دا پیوناں آیں

وارث شاہ چپ کیتیاں تم پائیے اچا بولیاں نہیں وہیوناں اس

۱۸۳

رل ہیر تے آیاں پھیر سبھے رانجھے یار تیرے سانوں گھلیائے
سوٹا ونبھلی کبلی سٹ کے تے اٹھ دیس پردیس ول چلیائے
جے توں انت اوہنوں پچھا دیوناں سی اس دا کالجا کاسنوں سلھیائے
اساں اتنی گل معلوم کیتی تیرا نکل ایمان ہن چلیائے
تیری بھ لئی اساں گل ساری سبھا صدق یقین ہن ہلیائے
بے صدق ہوئیں صدق ہاریوئی تیرا صدق ایمان ہن ہلیائے
اوپدا ویکھ کے حال احوال سارا ساڈا روندیاں نیر نہ ٹھلیائے
ہائے ہائے مٹھی بھیری ننگ نہاتی اوہنوں سکھناں کاسنوں گھلیائے
زاس دی راس لے عشق کولوں سقلاں دے بیاں نوں چلیائے
وارث حق دے تھوں جدوں حق کتھا عرش رب دا تدوں تھر تھلیائے

۱۸۴

ہیر آکھیا اوس نوں کڑی کر کے بکل وچ لکاء لیاا جے
میری مانوں تے باپ تھوں کرو پردہ گل کے نہ مول سنایا جے
آہموں ساہناں بیٹھ کے کرے گلاں تیس منصف ہو مرکایا جے
جیہڑے ہون چے سیئی چھٹ جاسن ڈن جھوٹھیاں نوں چالایا جے
میں آکھ تھکی اوس کھڑے نوں لے کے اٹھ چل وقت گھسایا جے
میرا آکھناں اوس نہ کن کیتا ہن کاہنوں دکسناں لایا جے
وارث شاہ میاں ایہہ وقت گتھا کسے پیر نوں ہتھ نہ آیا جے

۱۸۵

راتیں وچ رلائیکے ماہیڑے نوں کڑیاں دے پاس لے آیاں نی
ہیر آکھیا آنوں دیاں بسم اللہ اچ روٹاں میں گھر پائیاں نی

لوکاں آکھیا ہیر دا ویاہ ہندا اسیں ویلھن آئیاں ہاں مائیاں نی
 سورج چڑھے گا مغربوں جویں قیامت توبہ ترک کر کل برائیاں نی
 جنہاں مجھیں دا چاک ساں سنیں نڈھی سوئی کھیڑیاں دے ہتھ آئیاں نی
 اوے وقت جواب ہے مالکاں نوں ہک دھاڑویاں جاں اگے لائیاں نی
 ایہہ سہیلیاں ساک تے سین تیرے سبھے ماسیاں پھپھیاں تائیاں نی
 تساں ووہٹیاں بنن دی نیت بدھی لیکاں حدتے پنج کے لائیاں نی
 اساں کہا آس ہے نڈھینے نی جتھے کھیڑیاں زراں دکھائیاں نی
 وارث شاہ اللہ نوں سوئپیں توں سانوں چھڈ کے ہور دھرائیاں نی

۱۸۶

کھیڑیاں ساہا کڈہانکے بہمنیاں تھوں بھلا متھ مہورت وار میاں
 نانویں سانوں رات سی ویرواری لکھ گھلایا ایہہ نروار میاں
 پہر رات نوں آن نکاح لیناں دس چھڈیا ایہہ اقرار میاں
 اوتھے کھیڑیاں پنج سامان کیتے ایتھے سیال بھی ہوئے تیار میاں
 رانجھے دعا کیتی جنج آنوں دی نوں کائی غیب دے کٹک کے دھاڑ میاں
 وارث شاہ ساڑا نال ہویا ہتھ تیر کانی تلوار میاں

۱۸۷

لگے نگدیاں تے شکرپارے تلین ڈیر لادتے وڈے گھیوڑاں دے
 تلے خوب حبیب گل بہشت بوندی لڈو نکلیاں بھنڑے میوراں دے
 میدا کھنڈتے گھیو پار ہے جیہی بھابھی لاڈلس نال جیسوں دیواراں دے
 کھے قند مکھانیاں سحال مٹھے پکوان کھنیں نال تیوراں دے
 رکا والیاں نتھ حمیل جھانجر بازو بند ملاں نال نیوراں دے

۱۸۸

مٹھے ہور نجور پر اکڑی دے بھرے خواہنچے نال سموسیاں دے

اندر سے کچوریاں لچی وڑے اتے کھنڈری کھرنیاں کھوسیاں دے
پیڑے نال خطائیاں ہو ر گپ چپ بیدائیاں نال پلوسیاں دے
رانجھا جوڑ کے پر ہے فریاد کردا دیکھو کھس دے ساک بیدوسیاں دے
وارث شاہ نصیب ہی پون جھولی کرم ڈھین نہیں نال جھوسیاں دے

۱۸۹

منڈے ماس چاول دال دہئیں دھکر ایسہ ماہیاں پالیاں راہیاں نوں
بھ چوہڑے چڑے رج تھکے راکھے جیہڑے سانجھ دے واہیاں نوں
کائیں چاک چوہ سیری ڈنگراں نوں دہئیں مکھ جیوں دہمن بھلایاں نوں
وال شوربا رساتے مٹھا منڈے ڈوماں ڈھلیاں کنجراں نائیاں نوں

۱۹۰

ساک ماڑیاں دے کھوہ لین ڈاڈے ان بچ دے اوہ نہ بولدے نی
نہیں چلداوس لاچار ہو کے موئے سپ وانگوں وس گھولدے نی
کدی آکھدے ماریے آپ مریے پنے اندروں باہروں ڈولدے نی
گن ماڑیاں دے بھے رہمن وچے ماڑے ماڑیاں تے دکھ پھولدے نی
شاندار نوں کرے نہ کوئی جھوٹھا کنگال جھوٹھا کر ٹولدے نی
وارث شاہ لٹائندے گھریں ماڑے مارے خوف دے مونہوں نہ بولدے نی

۱۹۱

مشکی چاولاں دے بھرے آن کوٹھے سویں پتی تے جھونڑے چھڑی دے نی
باس متی مسافری بیگمی سن ہر چند تے زردیے دھری دے، نی
سٹی کر چکا سیولا کرت کنتل انوکھلا ترا سری دے نی
باریک سفید کشمیر کابل خورش جیہڑے حور تے پری دے نی
گلیاں پھیاں نال ہتھوڑیاں دے موتی چون لبوہیاں جڑی دے نی
وارث شاہ زیوراں گھرن تائیں پنڈ پنڈ سنیاڑے پھڑی دے نی

کنگن نال زنجیریاں پنج میاں ہارنال لونگیر پوراہو نہیں
 ترگانال کپوراں دے جٹ سچے توڑے پانوٹے گجریاں چھائیو نہیں
 پہونچی چونکیاں نال ہمیل مالا مہر بچھوے نال گھڑائیو نہیں
 سوہنیاں الیاں نال پازیب پکھے گھنگھراالاں دے گھنگھرو لائیو نہیں
 جوی مال نوگری تے چونپ کلیاں کان پھول تے سیس بنائیو نہیں
 وارث شاہ گمنان ٹھیک چاک آبا سوئی کھٹڑے چائے پوئیو نہیں

سکندری نیوری بیربلیاں پیل وترے جھمکے ساریاں نہیں
 ہس جڑے چھڑ گنگن نال بودا بدھی ڈول میاڑا دھاریاں نہیں
 چنن ہار لوہاں نکا نال پیرا اتے جگنی چا ساریاں نہیں
 بازکاں چوڑیاں مشک بلایاں بھی نال مچھلیاں والڑے ساریاں نہیں
 بندے آرسی نال انگوٹھیاں دے عطر دان لدن ہراریاں نہیں
 داج گھٹکے تونک صندوق بدھے سنو کیہ کیہ داج رنگیاں نہیں
 وارث شاہ میاں اصل داج رانجھا اک اوہ بدرنگ کرایاں نہیں

لال پٹکیاں اتے متاع لاپے کھن کھیس ریشمیں سلاریاں نہیں
 مانگ چونک پٹاگلاں جوڑیئے سن پونداں اودھ پنچدا تیاں ساریاں نہیں
 چوپ چھانیاں تے نال چار سوہے چنداں موراں دے بانہوں جھاریاں نہیں
 ساو پتھرے چادران ہافتے دیاں نال بھوچناں دے پھلکاریاں نہیں
 وارث شاہ چنگے سروپا خاصے پوشاکیاں مل دیاں بھاریاں نہیں

لال گھڑے کا ڈھویں نال مشر و مشکی پگان دے نال تیلدے نہیں

دریائی دیاں چولیاں نال متی کنوآب تے چنیاں . پیلڑے نہیں
 نوک بند تے عنبری بادلاسی زری خاص چو تار سیلڑے نہیں
 چار خانئے ڈورئے ممللاں سن چھولی جالیاں سبھ سکھیلڑے نہیں
 الاہ تے جالیاں جھمیاں سن شیر شکر گلبدن ریلڑے نہیں
 وارث شاہ دو اوڑھنیاں ہیر رانجھا سکے تیلڑے تے بڑے جیلڑے نہیں

۱۹۶

سرے دانیاں تھالیاں تھال چھنیں لوہ کڑچھ تے نال کڑاہیاں دے
 کول بھول گنیں نال سن طبل بازاں قاب اتے پرات پرواہیاں دے
 چچے بیلوے دوہنیں دیکھے بھی . نال خونچے طاس بادشاہیاں دے
 پٹ اتے پٹیراں داج دتے جگر پاٹ گئے ویکھ راہیاں دے
 کھمبیاں نہیں مٹاں دے ڈھیر لائے ڈھکے بہت بالن نال کاہیاں دے
 دیگاں کھچ دے گھت زنجیر رے توپاں کچھدے کٹک بادشاہیاں دے
 وارث شاہ میاں چائے ویاہ داسی سنجھیں پھرن کھنڈے منگول ماہیاں دے

۱۹۷

ڈاراں خوباں دیاں سیالاں دے میل آئیاں حور پری دے ہوش گواندیاں نہیں
 لکھ جٹیاں مشک پلیٹیاں نہیں اتن پدمنی وانگ سہاندیاں نہیں
 باراں ذات تے ست سنات ڈھکی رنگ رنگدیاں صورتاں آوندیاں نہیں
 اتے بھوچن سن پنج تو لئے دے اتے لنگیاں تیز جھاؤں دیاں نہیں
 لکھ سھنی دہن تے لین گالیں واہ واہ کیہ سہرا گانوں دیاں نہیں
 پری ذات جٹیاں نین خونی نال ہیک مہین دے گانوں دیاں نہیں
 نال آرسی مکھڑا ویکھ سندر کول عاشقاں نوں ترساندیاں نہیں
 اک کھول کے چادران مڈھ چھاتی اپر واڑیوں جھاتیاں پانوں دیاں نہیں
 اک وانگ بساطیاں کڈہ لائو ویرا رادھ دی ناف ویکھانوں دیاں نہیں
 اک تاوڑیاں ماردیاں پچدیاں نی ایک سدیاں گھوڑیاں گانوں دیاں نہیں

اک گانوں کے کونلاں کانگ ہویاں اک راہ وچ دوہڑے لانوں دیاں نہیں
اک آکھدیاں مور نہ مار میرا اک وچ مولڑا گانوں دیاں نہیں
وارث شاہ جینوں شیر گڈھ پٹن مکے لکھ سنگتاں زیارتیں آنوں دیاں نہیں

۱۹۸

جویں لوک نگاہے تے رتن تھمن ڈھول مار دے تے رنگ لانوں دے نہیں
بھڑتھومار کے پھمنیاں گھت دے نی اک آنوں دے تے اک جانوں دے نہیں
جیہڑے صدق دے نال چل آنوں دے نہیں قدم چم مراد سبھ پانوں دے نہیں
وارث شاہ دا چورماں کٹ کے تے دے فاتحہ ونڈونڈانوں دے نہیں

۱۹۹

ڈھاڈی بھلتے کنجریاں نقلے سن ڈوم اتے سرودو جانیکے جی
کشمیریاں دکھنی نال واپے بھیراں طوطیاں چھناں چھنائیکے جی
چڑھ گھوڑیاں کھیریاں گڈھ پھیری چڑھے گبھرو جنج پھبائیکے جی
کیسر بھنڑے پگاں دے پیچ دونویں گھوڑے لوہل حمیل چھنکائیکے جی
کاٹھیاں سرخ بنات دیاں ہتھ نیزے داروپی کے دھرگ و جانیکے جی
پھلاں سرے طریاں نال نٹکن ٹکے دتے نہیں لکھ لوٹائیکے جی
وارث شاہ دے مکھ تے بنھ مکٹاں سوکین سرے بناں بنائیکے جی

۲۰۰

آتش بازیاں چھٹ دیاں پھل جھنریاں پھوئیں چھنے تے بانغ ہوا میاں
ہاتھی مور تے چرخیاں جھاڑ چھٹن تاڑ تاڑ پٹائیاں پاء میاں
سانوں بھادروں کجیاں نال چھنے ٹنڈ چوہیاں دی کرے تاء میاں
میتابیاں ٹوٹکے چادراں سن دیوں چسکیاں وڈے رساء میاں

۲۰۱

مل میل سیالاں نین جنج آمدی گکیاں گن سبب کرانوں نین نوں

گھت نرم سلائییاں دیہن گالیاں اتے کھڈ کنیں نال کھدانوئیں نوں
 آبیٹھ کھڈ کنیں کھیڈ ملا سوز فیل فنوس جگانوئیں نوں
 بنھ تیلیاں پر ہے وچ بال دیوے آئیاں نوشہ دی نظر نکا نوئیں نوں
 کائی آکھدی اماں پھٹاویا وے نکئی آندی او نال نچاوانیں نوں
 تیرے نکلے ساہلے دی جہی کیتی سداوستوں کول بہاوانیں نوں
 کائی دے گلتھتے دے چھبھی اک جھڑکدی دوئی ہٹاوانیں نوں
 اک ہسڈیاں دھکدیاں دیہن موساں پاسے کھینڈیاں لاڈ لڈاوانیں نوں
 چھناں تھال دے وچ چاء گڈیوئیں پکڑ زور دے نال ہلاوانیں نوں
 دیوئیں ددھ حساب شتاب سانوں کڈھ بہوناں ڈھل نہ لانوئیں نوں
 مولی نال چا کھچیا گھبرو نوں روڑی لگیاں آن کھوانیں نوں
 بھری گھرو گھرولی تے کڑی نھاتی آئیاں پھیر نکاح پڑھانوئیں نوں

۲۰۲

بھینٹک منگدیاں سالییاں چچ چھلا ددھ دیہہ ان یدھڑی چڑی داوے
 ددھ دے گھوڑی دا چو جٹانالے دکھناں کھنڈدی پڑی داوے
 لونگاں منجراں دے وچ کوٹ کر دے گھت گھت چھلا کڑی چڑی داوے
 بناں بلداں دے کھوہ دیہہ گیر سانوں ویکھاں نکروں اوہ بھی گڑی داوے
 ٹیپو ٹاپر دیہہ کھاں کھڑک ترگا پہنچا دیہہ کھاں سوئین چڑی داوے
 اک منس کیرے دا کھڑی منگے ہاتھی پائے کجے وچ پھڑی داوے
 ساڈے پنڈ دے چاک نوں دیہہ اماں لیکھا نال تیرے اینویں وری داوے
 وارث شاہ جیجا کھڑیا وانگ پھلاں جوئیں پھل گلاب دا کھڑی داوے

۲۰۳

انی سوہنئیں چھیل ملوک کڑیے ساتھوں ایتناں جھیرانہ جھڑی دانی
 سوٹھ دے وچ بلقیس رانی ایہہ لے چچ چھلا اوس دی پری دانی
 جھاراں ساواں باغ سار ہوئی دیہہ کاہ سرکڑا کھڑی دانی

منگیں پاڈھنگا دوہنی پور کڈھی ایہہ لے ددھ ان یدھڑی چڑی دانی
 سوہیاں ساویاں نال بہار تیری مشک آنوں دا لونگاں دی دھڑی دانی
 کھنڈ پوڑی دی وچھناں دیاں تینوں نکالالے وچ توں دھڑی دانی
 چال چلیں مرغائیاں تے تریں تاری بولیاں پھل گلاب دا جھڑی دانی
 کوٹ ندی وچ لے سینں لونگ منجا تیرے سون نوں کون لے وری دانی
 اک گل بھلی میرے یاد آئی روٹ سکھیا پیر دا دھڑی دانی
 باہھ بلداں دے کھوہ بھجا دتا ادھا کھڑک دا کاٹھ دی کڑی دانی
 بھب نہالے بک بھر چھل کڑیے چاؤ کھوہ دا نال لے کھڑی دانی
 ہور کون ہے نی جیہڑی منس منگے اسل منس لدھا جوڑ جڑی دانی
 اسل بھال کیرے دامنس ندا ٹپ ٹپ تیرے اتے چڑھی دانی
 چنا بوہ تے ہندوستان اندر ایسے حکمت پیر دی جڑی دانی
 آرہیں کورایے کج کڑیے جیہا پاونان کنجی دی جھڑی دانی
 ٹیپو ٹائیرلنیں نی ساز سبھے میلہ ویکھ لے دھر ونگل دے گھڑی دانی
 سرمہ سرخی تے لئیں دنداسرا بھی شیشہ صاف ہی آر سی جڑی دانی
 چولی مشک تے لئیں کھڑک ترگا مشک سبھ سریر وچ وڑی دانی
 اک منگیو ایہہ ان ہوند کڑیے پوپنجا سونے دا کتے نہ گھڑی دانی
 اسل بھال کے سارا جہان آندا جیہڑا ساڑیاں مول نہ سڑی دانی
 اک چاک دی بھین تے تیس سبھے چلو نال میرے جوڑ جڑی دانی
 وارث شاہ گھیرا کاہنوں گھتیو جے جیہا چن پروار وچ وڑی دانی

۲۰۳

قاضی سدیا پڑھن نکاح نوں جی نڈھی وہر بیٹھی نہیں بول دی اے
 میں تاں منگ ر بھٹے دی ہو چکی مانوں کفر تے غیب کیوں تول دی اے
 نزع وقت شیطان جینوں دے پانی پئی جان غریب دی ڈول دی اے
 اسل منگ درگاہ تھیں لیا رانجھا صدق سچ زباں سبھ بول دی اے

اساں جان برانجھٹے دے پیش کیتی لکھ کھیریاں نوں چاگھول دی اے
مکھن نذر رانجھٹے دے اسان کیتا سبھیں مانوں کیوں چھاہ نوں رول دی اے
وارث شاہ میاں انھیں مینوں وانگوں پئی موت وچ مچھلیاں ٹول دی اے

۲۰۵

قاضی محکمے وچ ارشاد کیتا من شرع دا حکم جے جیوناں ایں
بعد موت دے نال ایمان ہیرے داخل وچ بہشت دے تھیوناں ایں
نال ذوق دے شوق دا نور شربت وچ جنت عدن دے پیوناں ایں
چادر نال حیا دے ستر کیجے کاہ درز حرام دی سیوناں ایں

۲۰۶

ہیر آکھدی جیوناں بھلا سوئی جیہڑا ہووے بھی نال ایمان میاں
سجو جگ فانی ہو ر ب باقی حکم کیتا ہے ر ب رحمان میاں
کل شی خلقنا زوجین حکم آیا ہے وچ قرآن میاں
میرے عشق نوں جان دا ڈھول باشک لوح قلم تے زمیں آسمان میں

۲۰۷

جو بن روپ دا کجھ وساہ نہیں مان متئے مشک پلٹے نی
نبی حکم نکاح فرما دتا ر ب فاکھو من لے جیئے نی
کدی دین اسلام دے راہ ٹریئے جڑھ کفر دی جینوتھوں پئے نی
جیہڑے چھڈ حلال حرام تلکن وچ ہاویہ دوزخ سٹے نی
کھیرا حق حلال قبول کر توں وارث شاہ بن بیٹھی ہیں ڈھیسٹے نی

۲۰۸

قلوب المؤمنین عرش اللہ تعالیٰ عرضی قاضی عرش خدائے دا ڈھاہ نہیں
جتھے رانجھے دے عشق مقام کیتا اوتھے کھیریاں دی کوئی واہ نہیں
ایہہ چڑھی گولیر میں عشق والی جتھے نہ کوئی چارہ لاہ نہیں

جس جیونیں کالج ایمان و پچاں ایہا کون جوانت فناہ نہیں
جیہا رنگڑاں وچ نہ پیر کوئی اتے لدھراں وچ بادشاہ نہیں
وارث شاہ میاں قاضی شرع دے نوں نال اہل طریقتاں واہ نہیں

۲۰۹

درے شرع دے مار ادھیڑ دیساں کران عمر خطاب دانیاں ہیرے
گھت گکھاں دے وچ میں ساڑشاں تینوں ویکھسی پنڈ گرانوں ہیرے
کھیزا کریں قبول تاں خیر تیری چھڈ چاک را بکھٹے دانوں ہیرے
اکھیں میٹ کے وقت لنگھا مویئے ایہہ جہان ہے بدلاں چھانوں ہیرے
وارث شاہ بن آسرا رب دا ہے جدوں وڑے باپ تے مانوں ہیرے

۲۰۱

رلے دلاں نوں پکڑ وچھوڑ دیندے بری بان ہے تہاں ہتیاں نوں
نت شر دے فکر غلطان رہندے ایہو شامتاں رب دیاں ماریاں نوں
کھاوں وڈھیاں نت ایمان و پچن ایہو مارے قاضیاں ساریاں نوں
رب دوزخاں نوں بھرے پا بالن کیہا دوس ہے انہاں وچاریاں نوں
وارث شاہ میاں بنی بہت اوکھی نہیں جان دے ساں اینہاں کاریاں نوں

۲۱۱

جیہڑے چھڈ کے راہ حلال دے نوں تگن نظر حرام دی مارمین گے
فیر وچ بہانیکے نال گرزیاں اوتھے پاپ تے پن نوارمین گے
روز حشر دے دوزخی پکڑ کے تے گھت اگ دے وچ نگھارمین گے
کوچ وقت نہ کسے ہے ساتھ رلناں خالی دست تے جیہہ بھی جھاڑمین گے
وارث شاہ ایہہ عمر دے لال مہرے اک روز نوں عاقبت ہارمین گے

۲۱۲

قالوبلی دے دن نکاح پڑھیا روح نبی دی آپ پڑھایا اے

قطب ہو وکیل وچ آ بیٹھا حکم رب نہیں آن کرایا اے
جبرائیل میکائیل گواہ چارے عزرائیل اسرائیل بھی آیا اے
اگلا توڑ کے ہور نکاح پڑھناں آکھ رب نے کدوں فرمایا اے

۲۱۳

جیہڑے عشق دی آگ دے تاؤ تے تنہاں دوزخاں نال کیہ واسطہ ہے
جنہاں اک دے مانوں تے صدق بدھا انہاں فکر اندیشہ کاسدا ہے
آخر صدق یقین تے کم پوسی موت چرغ ایسہ پتلا ماسدا ہے
دوزخ موریں ملن بے صدق جھوٹھے جنہاں بان تگن آس پاسدا ہے

۲۱۴

لکھیا وچ قرآن کتاب دے ہے گنگار خدائے دا چور ہے نی
حکم مانوں تے باپ دامن لیاں ایہو راہ طریق دا زور ہے نی
جنہاں نہ نیا پچھوں تاء رومن پیر ویکھ کے جھور دا مور ہے نی
جو کجھ مانوں تے باپ تے اسیں کرے اوتھے تھہ دا کجھ نہ زور ہے نی

۲۱۵

قاضی مانوں تے باپ قرار کیتا ہیر رانجھا دے نال وواہنی ہے
اساں اوس دے نال چائے قول کیتا لب گور دے تیک نباہنی ہے
انت رانجھے نون ہیر پرناہ دینی کوئی روز دی ایسہ پراہنی ہے
وارث شاہ نہ جان دے مجھ کملی خورش شیر دی گدھے نون ڈاہنی ہے

۲۱۶

قرب وچ درگاہ دے تنہاں نون ہے جیہڑے حق دے نال نکاحیں گے
سانوں باپ دے حکم دے وچ چلے بہت ذوق دے نال وواہنیں گے
جیہڑے شرع تھوں جان بے حکم ہوئے وچ ہاویے دوزخاں لاہنیں گے
جیہڑے حق دے نال پیار وندن اللہ بہشت بھی انہاں نون چاہنیں گے

جیہڑے نال تکبر آکڑن گے وانگ عید دے بکرے ڈھانہیں گے
تن پالکے جنہاں خودروی کیتی اگے اگ دے عاقبت داہنیں گے
وارث شاہ میاں جیہڑے بہت سیانے کانوں وانگراں پلک وچ پھانہیں گے

۲۱۷

جیہڑے اک دے نانوں تے محو ہوئے منظور خداے دے راہ دے نی
جنہاں صدق یقین تحقیق کیتا مقبول درگاہ الہ دے نی
جنہاں اک دا راہ درست کیتا تنہاں فکر اندیشہ کاه دے نی
جنہاں نام محبوب دا ورد کیتا اوہ صاحب مرتبے جاہ دے نی
جیہڑے رشوتاں کھائیکے حق روڑھن اوہ چور اچکڑے راہ دے نی
ایہہ قرآن مجید دے معنی نیں جیہڑے شعر میں وارث شاہ دے نی

۲۱۸

قاضی آکھیا ایہہ بے روڑ پکا ہیر جھگڑیاں نال نانہ ہار دی ہے
لیاؤ پڑھو نکاح منہ بنہ اسدا قصہ کوئی فساد گزار دی ہے
چھڈ مسجداں دائیریاں وچ وڑدی چھڈ بکریاں سوریاں چاروی ہے
وارث شاہ مدھانی ہے ہیر جٹی عشق دہنیں دا گھیو نثار دی ہے

۲۱۹

قاضی بنہ نکاح تے گھت ڈولی نال کھیریاں دے دتی نور میاں
تیور بیوراں نال جڑاؤ گھنیں دم دولتاں نعمتاں ہور میاں
ٹمک مہیں تے گھورڑے اوٹھ دتے گھناں پترا ڈھگڑا ڈھور میاں
کھیرے ہیر نوں گھن کے رواں ہوئے جویں مال نوں لے وگے چور میاں

۲۲۰

میں ترن نہ باہمہ رانجھیشڑے دے بھوئے ہونیکے پنڈ بھائیونیں
پٹ جھگیاں لوکل نوں ڈھڈھ مارن بھانڈے بھن کے شور گھتائیونیں

پوشل چانگے بوتھیاں اتانہ کر کے شوکات تے دھنلا لائیونیں
لوکاں آکھیا رانجھے دی کرو منت پیر جم کے آن جگائیونیں
چشمیں پیردی خاک والا متھے وانگ سیوکاں خنی منائیونیں
بھڑتھو ماریو نیں دوالے رانجھنیں دے لال بیگ دا تھڑا پجائیونیں
پکوان تے پنیاں رکھ اگے بھولو رام نوں خوشی کرائیونیں
مگر مہیں دے چھیڑ کے نال شفقت سر ٹمک چاء چوائیونیں
واہو واہ چلے راتو رات کھیرے دینہ جائیکے پنڈ چڑھائیونیں
اگوں لین آیاں سیاں وہٹری نوں ”جے توں آندڑی وے ویرا“ گائیونیں
دیسہ چوری تے کچھری دیاں ست برکیاں نڈھا دیور گود بہائیونیں
سروں لاه ٹمک بھوراکھس لیتا آدم بہشت تھیں ویکھ تراہنیونیں
وارث شاہ میاں ویکھ قدرتاں نی بھکھا جنتوں روح کڈھائیونیں

۲۲۱

لے دے رانجھیا واہ میں لاتھکی ساڈے وس تھیں گل بے وس ہوئی
قاضی ماپیاں ظالماں بنھ توری ساڈی تہنڈڑی دوستی بس ہوئی
گھر کھیڑیاں دے نہیں وشناں ساڈی انہاں دے نال خرخس ہوئی
جاہ جیواں گی ملاں گی رب میلے حال سال تاں دوستی بس ہوئی

۲۲۲

جو کچھ وچ رضائے دے لکھ چھٹا مونہوں بس نہ آکھئے بھیرئے نی
سجناں سکھناں چاک نوں رکھو ای متھے بھورئے چندریئے بھیرئے نی
جیتاں منتر کیل داناہ ہووے اینویں تڑے ناگ نہ چھیڑئے نی
اکے یار دے نانوں توں فدا ہوئے موہرا دے کے اکے نیڑئے نی
دغا دیوناں ہووے ہی جیہڑے نوں پہلے روز ہی چاکھڈیئے نی
جے ناں اتریئے یار دے نال پورے ایڈے پٹنیں ناہ سیرئے نی
وارث شاہ جے یاس نہ ہووے اندر سٹے سرتاں دے نہیں چھیڑئے نی

تینوں حال دی گل میں لکھ گھلاں تر ت ہو فقیر تیں آنوناں ایں
کے جوگی تھے جائیکے بنیں چیلہ سواہ لائیکے کن پڑاوناں ایں
بھا ذات صفات برباد کر کے اتے ٹھیک تیں سیس مناوناں ایں
توہیں جیوندا دیدناں دئیں سانوں اساں وت نہ جیوندیاں آوناں ایں

رانجھے آکھیا سیال گل گئے سارے اتے ہیر بھی چھڈ ایمان چلی
سر بیٹھا کر گیا پھیر مہر چوچک جدوں ستھ وچ آن کے گل چلی
دھیان وپچدے قول زبان ہارن محراب متھے اتے دھون چلی
یارو سیالاں دیاں داڑھیاں ویکھ دے ہوجیہا منڈ منگواڑ دی سر چلی
وارث شاہ میاں دھی سوہنی نوں گل وچ چائے پاؤں دے ہن چلی

یارو جٹ دا قول منظور نہیں گوزشتر ہے قول روستائیاں دا
پتاں ہون اکی جس جٹ تائیں سوئی اصل بھرا ہے بھائیاں دا
جدوں بہن اروڑی تے عقل آوے جویں کترا پھرے قصائیاں دا
سروں لہ کے چتریاں بیٹھ دیندے مزہ آنوں نہیں تدوں صفائیاں دا
جٹی جٹ دے سانگ تے ہون راضی پھرے مغل تے وس کیہ لائیاں دا
دھیاں دینیاں کرن مسافراں نوں وپچن ہور دھر مال جوئیاں دا
وارث شاہ نہ معتبر جائیے جی قول جٹ سنیاں قصائیاں دا

ہینچاں پنڈپاں سچ تھیں ترک کیتی قاضی رشوتاں مار کے کور کیتے
پہلے ہورناں نال قرار کر کے طمع ویکھ داما پھر ہور کیتے
گل کریے ایمان دی کڈھ پھدن چنچ پڈ دے ٹھگ تے چور کیتے

اشراف دی بات منظور ناہیں چور چودھری اتے لنڈور کیتے
کانوں باغ دے وچ کلول کر دے کوڑا پھولنے دے اتے مور کیتے
زور و زور ویاہ لے گئے کھیرے اسل روتیرے شور کیتے
وارث شاہ جو اہل ایمان آہے تنہاں جا ڈیرے وچ گور کیتے

۲۲۷

یارو ٹھگ سیال تحقیق جانوں دھیاں ٹھگیاں سبھ سکھاؤں دے نہیں
پتر ٹھگ سرداراں دے مٹھیاں ہواونوں مہیں دا چاک بنانوں دے نہیں
قول ہار زبان دا ساک کھوہن چاء پیوند ہور دھرانوں دے نہیں
داڑھی شیخاں دی چھرا قصائیاں دا بیٹھ پر ہے وچ پیسج سدانوں دے نہیں
بٹ چور تے یار تے راہ مارن ڈنڈی موہندے تے سناں لانوں دے نہیں
وارث شاہ ایسہ بٹ نہیں ٹھگ سبھ نرے ٹھگ ایسہ بٹ جھناؤں دے نہیں

۲۲۸

ڈوگر بٹ ایمان نوں وچ کھاندے دھیاں مار دے تے پاڑ لانوں دے نہیں
ترک قول حدیث دے نت کردے چوری یاریاں بیاج کمانوں دے نہیں
جیسے آپ تھیوں تھیاں عورتاں نہیں بیٹے بیٹیاں چوریاں لانوں دے نہیں
جیہڑا چور تے راہزن ہووے کوئی اوسدی وڈی تعریف سنانوں دے نہیں
جیہڑا پڑھے نماز حلال کھائے اونوں مہناں متقی لانوں دے نہیں
مونہوں آکھ کڑمائیاں کھوہ لیدے ویکھو رب تے موت بھلانوں دے نہیں
وارث شاہ میاں دو دو خصم دیندے نال بیٹیاں ویر کمانوں دے نہیں

۲۲۹

جدوں گاڑے دے دن پچ پنے لسی مندری کھیڈن آئیاں نہیں
پئی دھم کھاء آج گاڑے دی پھرن خوشی دے نال سوائیاں نہیں
سیدا لال پیہڑے اتے آبیٹھا کڑیاں وپٹھی پاس بہائیاں نہیں

پکڑ ہیر دے ہتھ پر ات پائے باہاں مردیاں وانگ پہلمائیاں نہیں
وارث شاہ میاں نیناں ہیر دیاں نہیں وانگ بدلاں جھاتبراں لائیاں نہیں

۲۳۰

گھر کھیڑیاں دے جدوں ہیر آئی چک پئے تگاڈڑے اتے جھیڑے
وچ سیالاں دے چپ چنگ ہوئی اتے خوشی ہو پھرے نہیں سبھ کھیڑے
فوجدار تغیر ہو آن بیٹھا کوئی رانجھے دے پاس نہ پائے پھیرے
وچ تخت ہزارے دے ہون گلاں اتے رانجھے دیاں بھابیاں کرن جھیڑے
چھٹی لکھ کے ہیر دی عذر خواہی جویں مویاں نوں کچھے ہونیرے
ہوئی لکھی رضا دی رانجھناں وے ساڈے اڑے گھاسن توں اچیرے
مڑ آنہ وگڑیا کم تیرا لگندڑا گھرس توں پاء پھیرے
جیہڑے پھل وانت توں رہیں راکھا اوس پھل نوں توڑ لے گئے کھیڑے
جیندے واسطے پھرس توں وچ جھلاں جتھے باگھ بھیلے تے شینہ پیرے
کوئی نہیں وساہ کواریاں دا انیویں لوک نکمڑے کرن جھیڑے
توں تاں محنتاں سیں دن رات کردا ویکھ قدرتاں رب دیاں کون پھیرے
اوس جوہ وچ پھیر نہ پین پانی کھس جان جاں کھیڑیاں منہ پھیرے
کلس زری دا چاڑھیئے جاء روضے جس ویلڈے آن کے وڑیں ویڑے
وارث شاہ ایسہ نذر سی اسل منی خواجہ خضر چراغ دے لئے پیرے

۲۳۱

بھابھی خزاں دی رت جاں آن پنچی بھور آسرے تے پئے جال دے نہیں
سیون بلبلاں بوٹیاں سکھیاں نوں پھیر پھل لگن نال ڈال دے نہیں
اسل جدوں کدوں انہاں پاس جاناں جیہڑے محرم اساڈڑے حال دے نہیں
جنہاں سولیاں تے جالے جھوٹے منصور ہوری ساڈے نال دے نی
وارث شاہ جو گئے سو نہیں مڑدے لوک اسل تھوں آوناں بھال دے نی

موجو چودھری دا پت چاک لگا ایہہ پیکھنے جل جلال دے نی
 ایس عشق پچھے لڑن من سو دے صفاں ڈوب دے کھوہنیاں گل دے نی
 بھابھی عشق تھوں نس کے اوہ جان دے پتر ہون بے کے کنگال دے نی
 مارے بولیاں دے گھریں نہیں وڑ دے وارث شاہ ہوری پھرن بھال دے نی

گئے عمر تے وقت پھر نہیں مڑ دے گئے کرم تے بھاگ نہ آنوں دے نی
 گئی گل زبان تھیں تیر چھٹا گئے روح قلبوت نہ آنوں دے نی
 گئی جان جہان تھیں چھڈ جسہ گئے ہور سیانیں فرمانوں دے نی
 مڑ ایتنے پھیر بے آنوں دے نی رانجھے یار ہوری مڑ آنوں دے نی
 وارث شاہ میاں سانوں کون سدے بھائی بھابیاں بولیاں لانوں دے نی

اگے واہیوں چاء گوائیونیں ہن عشق تھیں چاء گوانوں دے نہیں
 رانجھے یار ہوراں ایہا تھاپ چھڑی کتے جائیکے کن پڑانوں دے نہیں
 اکے اپنی جند گوانوں دے نہیں اکے ہیر جٹی پھندلیا نوں دے نہیں
 ویکھ جٹ ہن پھند چلانوں دے نہیں بن چیلڑے گھون ہو آنوں دے نہیں

مصلحت سوہریاں ہیردیاں ایہہ کیتی مڑ ہیر نہ پیڑے گھلنی بے
 مت چاک مڑ چنبرے وچ بھائیاں گل کساک دی چلنی بے
 آخر رن دی ذات بیوفا ہندی جاء پیڑے گھریں ایہہ ملنی بے
 وارث شاہ دے ناہ نہ ملن دے ایہہ گل نہ کے اتھلنی بے

ایک وہڑی ساہورے چلی سیالیں آئی ہیر تے لین سنیہاں نوں
 تیرے پڑے چلی ہاں دیسہ گلاں کھوئل تھییاں جیہاں کیہاں نوں
 تیرے ساہوریاں تدھ تے پیار کیا کر گرم سنیہاں بیہاں نوں
 تیری گھبرو نال ہے بنی کیسی وہٹیاں دس دیندیاں اساں جیہاں نوں
 ہیر آکھیا اوس دی گل اینویں دیر ریشماں نال لیہاں نوں
 وارث کاف تے لام تے الف بولے کیہ آکھناں جیہاں تہاں نوں

ہتھ بنھ کے گل وچ پاء پلا کہیں دیس نوں دعا سلام میرا
 گھت وریاں دے دس پائیونیں سیاں چاء وساریا نام میرا
 مجھو واہ وچ ڈوبیا ماپیاں نیں انہاں نال نہیں کوئی کام میرا
 ہتھ جوڑ کے رانجھے دے پیر پکڑیں اک ایٹناں کہیں پیغام میرا
 وارث نال بے وارثاں رحم کیجے مہربان ہو کے کرو وڈا جیرا

ترئی قہر کلور سرتتڑی دے تیرے برہوں فراق نے کٹھیاں میں
 سنجیس تراٹ کلیرٹے وچ دھانی نہیں جیوناں من رٹھیاں میں
 چور پون راتیں گھر ستیاں دے ویکھو دنیہ بازار وچ مٹھیاں میں
 جوگی ہوئیکے آء جو ملیں مینوں کے انبروں قہر دیوں ٹرٹیاں میں
 نہیں چھڈ گھر بار اجاڑ دیاں نہیں وشاں تے نہیں اٹھیاں میں
 وارث شاہ میاں پریم چھٹیاں نیں مار بھٹیاں جٹیاں کٹھیاں میں

ووہٹی آن کے ساہورے وڑی جس دن چھپے چاک سیالاں دا کیہڑانی
 منگو چاردا سی جیہڑا پوچھے دا منڈا تھت ہزارے دا جیہڑا نی

جیہڑا عاشقاں وچ مشہور رانجھا سراوس دے عشق دا سرا نی
کتے دائرے کتے میت ہندا کوئی اوس دا کتے ہے ڈیرا نی
عشق پٹ کے تریاں گالیاں نیں اجڑ گیاں دا ویہڑا کیہڑا نی
۲۲۰

کڑیاں آکھیا چھیل ہے مس بھناں چھڈ بیٹھا ہے جگ دے سب جھیرے
سٹ ونبھلی اہل فقیر ہو یا جس روز دے ہیر لے گئے کھیرے
وچ بیلیاں کو کدا پھرے کلا جتھے باگھ بکھیلے تے شینہ پیرے
کوئی اوس دے نال نہ گل کردا باہم منتروں نانگ نوں کون چھیرے
کڑی آکھیا جاہ ولاؤں اوس نوں کوں گھیر کے ماندری کرونیڑے
۲۲۱

کڑیاں جاء ولایا رانجھنے نوں پھرے دکھ تے درد دا لدا ای
آء گھن سیرا جہاں دا تینوں ہیر سیاں نیں سدیا ای
تیرے واسطے ماپیاں گھروں کڈھی اسان ساہورا پیرا تہیا ای
تدھ باہم نہ جیوناں ہو میرا وچ سیالاں دے جیہڑوکیوں گڈیا ای
جھب ہو فقیر تے پہنچ میتھے اوتھے جھنڈڑا کاہ نوں اڈیا ای
وارث شاہ اس عشق دی نوکری نہیں دماں باہم غلام کر چھڈیا ای
۲۲۲

میں رانجھے نے ملاں نوں جاکیہا چٹھی لکھو جی جہاں پاریاں نوں
تسں ساہورے جا آرام کیتا اسیں ڈھوئے ہاں سول انگلیاریاں نوں
اگ لگ کے زمین آسمان ساڑھے چالکھاں جے دکھڑیاں ساریاں نوں
میتھوں ٹھگ کے میںں چرا لینوں رناں سچ نیں توڑ دیاں تاریاں نوں
چاک ہو کے وت فقیر ہوواں کیہا ماریو اسان دچاریاں نوں
گد لکھو جو یار نے لکھیا اے جس لکھوے جویں پاریاں نوں

وارث شاہ نہ رب بن تاہنکہ کائی کیویں جتسے معاملیاں ہاریاں نوں

۲۲۳

تیوں چاء سی وڈا وواہ والا بھلا ہویاں توں جھب و بھیش نی
ایتھوں نکل گئی ایں برے دنن وانگوں انت ساہورے جا تیچنیں نی
رنگ رتیئے ووٹے کھیڑیاں دی اے کیدولنگے دی گنڈ ^{بھتھیچنیں} نی
چلیں پاء پانی دکھاں نال پالی کرم سیدے دے ماپیاں ^{نہجھیں} نی
قاصد جائیکے ہیر نوں خط دتا ایسہ لے چاک دا لکھیا ^{لیجھیں} نی

۲۲۴

تیرے واسطے بہت اودس ہاں میں ربا میل توں چریں و بھنیاں نوں
بھنیں ماپیاں دتی سناں ظالماں نوں لگا لون کلھیچیاں بھنیاں نوں
موت اتے سنجوگ نہ ٹلے مولے کون موڑ دا ساہیاں پناں نوں
جوگی ہونیکے آء توں جنن او کون جان دا جوگیاں غیاں نوں

۲۲۵

قید آبخور دی کھیچی واگ قسمت کوئل لنگ دے باغ دی گئی ولی
میناں لئی بنگالیوں چاک کھلے کھیڑا پیار ازغیب دی آن بلی
چستی اپنی پکڑ نہ ہار ہمت ہیر ناہیوں عشق دے وچ ڈھلی
کوئی جائیکے پکڑ فقیر کال فقر مار دے وچ رضا کلی
وارث شاہ مستازا ہو، للی سہلی گوڑی پن ہو شیخ چلی

۲۲۶

دتی ہیر لکھائیچے چٹھی رانجھے یار دے ہتھ لے جاء دینی
کتے بیٹھ نوکھا سد ملاں ساری کھول کے یات سنا دینی
ہتھ بنھ کے میریاں جنن نوں رو رو سلام دعا دینی
مرچکیاں جان ہے کک اتے اک وار بے دیدناں آدینی

میاں لکھ توں درو فراق میرا جیہڑا انبروں سٹ دا توڑ تارے
ایویں لکھ جو دلاں دے دکھڑے نوں لکھن پیاریاں نوں جویں یار پیارے
۲۵۰

لکھیا ایہہ جواب رانجھیٹڑے نے جدوں جینو وچ اوس دے شور پئے
اوسے روز دے اسیں فقیر ہوئے جس روز دے حسن دے چور پئے
پہلے دعاء سلام پیاریاں نوں سمجھو واہ فراق دے بوڑ گئے
اساں جان تے مال درپیش کیتا اوہ لگڑی پریت نوں توڑ گئے
ساڈی ذات صفات برباد کر کے لڑکھیریاں دے نال جوڑ گئے
آپ ہس کے ساہورے ملیو نہیں ساڈے نیناں دا نیر نکھوڑ گئے
وارث شاہ میاں ملیاں واہراں توں دھڑویل ویکھو زور و زور گئے

۲۵۱

ساڈی خیر ہے چاہندے خیر تینڈی پھیر لکھو حقیقتاں ساریاں جی
پاک رب تے پیر دی مہربانہوں کئے کون مصیبتاں بھاریاں جی
موجو چودھری دا پت چاک ہو کے چوچک سیال دیاں کھولیاں چاریاں جی
دغا دے کے آپ چڑھ جان ڈولی چینچنر ہاریاں ایہہ کوریاں جی
سپ رسیاں دے کرن مار منتر تارے دیندیاں نہیں بیٹھے کھاریاں جی
پیکے جٹاں نوں مار فقیر کر کے لین ساہورے جا کھمکاریاں جی
آپ نال سہاگ دے جاء رپن پچھے لاء جاون پچکاریاں جی
سرداراں دے پتر چاک کر کے آپ مل دیاں جا سرداریاں جی
وارث شاہ نہ ہار دیاں اساں کولوں راجے بھوج تھیں نہ ہاریاں جی

۲۵۲

رانجھے آکھیا لئی دی ہیر دولت جرم گالیے تاں اوتھے جا لینے
اوہ رب دے نور دا خوان لغنا شرے ہوئیے جرم وٹا لینے

اک ہوناں رہیا فقیر میتھوں رہیا ایتناں وس سولا لینے
 مکھن یا لیا چیکناں نرم پنڈا ذرہ خاک دے وچ رلا لینے
 کسے جوگی تھیں سکھینے سحر کوئی چیلے ہوئیے کن پڑوا لینے
 اگے لوکاں دے جھگڑے بال سکے چنگ اپنے آپ نوں لا لینے
 اوتھے خودی گمان منظور ناہیں سر ویتھئے تاں بھیت جا لینے
 وارث شاہ محبوب نوں تدوں پائیے جدوں اپناں آپ گوا لینے

۲۵۳

بجھی عشق دی اگ نوں واء لگی سماں آیا ہے شوق جگاؤنیں دا
 بالناٹھ دے ٹلاہ دا راہ پھریا متا جاگیا کن پڑاؤنیں دا
 پٹے پال ملائیاں نال رکھے وقت آیا ہے رگڑ مناؤنیں دا
 جرم کرم تیاگ کے تھاپ بیٹھا کسے جوگی دے ہتھ وکاؤنیں دا
 بندے سوئیں دے لاء کے چاء چڑھیا کن پاڑ کے مندریں پاؤنیں دا
 کسے ایسے گردیودی ٹھل کرینے سحر دس دے رن کھسکاؤنیں دا
 وارث شاہ میاں ایسناں عاشقاں نوں فکر ذرہ نہ جند گواؤنیں دا

۲۵۴

ہوکا پھرے دیندا پنڈاں وچ سارے آؤ کے فقیر بے ہوناں بے
 منگ کھاواں کم نہ کاج کرناں نہ کجھ چارناں تے نہیں چووناں بے
 ذرہ کن پڑائیے سواہ ملنی گرو سارے ہی جگ دا ہوناں بے
 نہ دیھاڑی نہ کسب روزگار کرناں بادشاہ پھر مفت دا ہوناں بے
 نہیں دینی ودھائی پھر جمنے دی کسے موئے نوں مول نہ رووناں بے
 منگ کھاوناں اتے مست سو ناں نہ کجھ دیوناں تے نہیں کجھ لیوناں بے
 نالے منگناں تے نالے گھورناں این دینیں دار نہ کسے دا ہوناں بے
 خوشی اپنی اٹھناں میاں وارث اتے اپنی نیند ہی سووناں بے

ٹلے جانیکے جوگی نے ہتھ جوڑے سانوں آپناں کرو فقیر میاں
 تیرے درس دیدار دے ویکھنیں نوں آیا دیس پردیس نوں چیر میاں
 صدق دھار کے نال یقین آیا اسیں چیلڑے تے تیس پیر میاں
 بادشاہ سچا رب عالماں دا فقر اوس دے ہن وزیر میاں
 بناں مرشداں راہ نہ ہتھ آوے ددھ بانجھ نے رجھدی کھیر میاں
 فقر کل جہاں دا آسرا ہے تابع فقر دے پیر تے میر میاں
 میرا مانوں تے باپ نہ ساک کوئی چاچا تیا نہ بھین نہ ویر میاں
 دنیا وچ ہاں بہت حیران ہویا پیروں ساڈیوں لاه زنجیر میاں
 تینوں چھڈ کے جاں میں ہور کس تے نظر آؤناں اس ظاہرا پیر میاں

۲۵۶

ناٹھ ویکھ کے بہت ملوک چیمپل اہل طبع تے سوہناں چھیل منڈا
 کوئی حسن دی کھان ہوشاک سندراتے لاڈلا مانوں تے باپ سندا
 کسے دکھ توں رس کے اٹھ آیا اکے کسے دے نال پے گیا دھندا
 ناٹھ آکھدا دس کھاں سچ میتھے توں ہیں کیہڑے دکھ فقیر ہندا

۲۵۷

ایسہ جگ مقام فدا اے سہاریت دی کندھ ایسہ جیوناں اس
 چھاؤں بدلاں دی عمر بندیاں دی عزرائیل نے پاڑاناں سیوناں اس
 اج کل جہان ہے سچ میلا کسے نت نہ حکم تے تھیوناں اس
 وارث شاہ میاں انت خاک ہوناں لکھ آب حیات بے پیوناں اس

۲۵۸

ہتھ کنگناں پہنچیاں پھب رہیاں کنیں پھسکدے سوہنیں بندڑے نہیں
 مجھ پٹ دیاں ننگیاں گن اتے سرہنیں چھیل دے جندڑے نہیں

سرکویج کے باریاں دار چھلے کبلی مھنڑے نہیں پھنڈڑے نہیں
کھاء پین بھرن سروں ماپیاں دیوں تساں جسے فقیر کیوں ہنڈڑے نہیں

۲۵۹

خواب رات دی جگ دیاں سبھ گلاں دھن ماں نوں مول نہ جھوریئے جی
پنج بھوت بکارتے اور بانی نال صبر سنتو کہ دے پوریئے جی
آن سٹ دکھ سکھ سماں جا پے جسے شال مشروتے بھوریئے جی
ہو آتما وس رس کس تیاگے اینویں گورونوں کاہ وڈوریئے جی

۲۶۰

بھوگ بھوگناں ددھ اتے دہیں پیوں پنڈاپاں کے رات دینہ دھوناں ہیں
کھڑی کٹھن ہے فقر دی واٹ جھاکن مونہوں آکھ کے کاہ وگووناں ہیں
واہیں ونبھلی تریمتاں نت گھوریں گائیں مہیں ولاگے چووناں ہیں
سچ آکھ جٹا کسی بنی تینوں سواد چھڈ کے کھیہ کیوں ہووناں ہیں

۲۶۱

جوگی چھڈ جہان فقیر ہوئے ایس جگ وچ بہت خواریاں نہیں
لین دین تے دغا اینانوں کرناں لٹ گھٹ تے چوریاں یاریاں نہیں
اوہ پرکھ نربان پدجاء پنچے جنہاں پنچے ہی اندریاں ماریاں نہیں
جوگ دیہہ تے کرو نہال مینوں کہاں جیوتے گھنڈیاں چاڑھیاں نہیں
ایس جٹ غریب نوں تار اونویں جیویں اگلیاں سنگتاں تاریاں نہیں
وارث شاہ میاں رب شرم رکھے جوگ وچ مصیبتاں بھاریاں نہیں

۲۶۲

مہاں دیوتھوں جوگ داپتھ بنیاں کھڑا کٹھن ہے جوگ مہم میاں
کوڑا بیکہ سواد ہے جوگ سدا جیہی گھوٹ کے پیونی نم میاں
جہان سن سادھ کی منڈی ہے اتے بوتتاں ہے رم جھم میاں

تہن بھسم لگائیکے بھسم ہوناں پیش جاء نہیں گرب دھم میاں

۲۶۳

تیس جوگ دا پنتھ بتاؤ سانوں شوق جاگیا حرف نگینیاں دے
ایس جوگ دے پنتھ وچ آوڑیاں چھپن عیب صواب کمینیاں دے
حرص اک تے فقر دا پوے پانی جوگ ٹھنڈ گھتے وچ سینیاں دے
اک فقر ہی رب دے رہن ثابت ہو رہتھڑ کدے اہل خزینیاں دے
تیرے دوارتے آن محتاج ہوئے اسیں نوکر باہجھ مہینیاں دے
تیرا ہو فقیر میں نگر منگاں چھڑاں واعدے انہاں روزینیاں دے

۲۶۴

ایس جوگ دے داعدے بہت اوکھے ناد الکھ تے سکھ و جاوناں وو
جوگی جنم گودڑی جٹا دھاری منڈی نرملا بھیکھ وٹاوناں وو
ٹاڑی لائیکے ناتھ دادھیان دھرنا دسویں دوار ہی ساس چڑھاوناں وو
جے آئے دا ہرکھ تے سوگ چھڈے نہیں مویاں گیاں پچھوں تاوناں وو
نانوں فقر دا بہت آسان لینا کھڑا کٹھن ہے جوگ کماوناں وو
دھودھائیکے جٹاں نوں دھوپ دیناں سدا انگ بھبوت رماوناں وو
ادبان باشی جتی جتی جوگی جہات استری تے نہیں پاونان وو
لکھ خوب صورت پری حور ہووے ذرہ جینو نہیں بھراوناں وو
کند مول تے پوست افیم پچے نشہ کھائیکے مست ہو جاوناں وو
جگ خواب خیال دی بات جانیں ہو کملیاں ہوش بھلاوناں وو
گھت مندران جنگلاں وچ رہناں بین کنگ تے سکھ و جاوناں وو
جگن ناتھ گوداوری کنگ جمنان سدا تیرتھاں تے جاناوناں وو
میلے سدھاں دے کھیلناں دیس پچھتم نواں ناتھاں دا درس پاونان وو
کام کرودھ تے لوبھ ہنکار مارنا جوگی خاک در خاک ہو جاوناں وو
رناں گھور دا گانوں دا پھرس وحشی تینوں اوکھڑا جوگ کماوناں وو

ایسہ جوگ ہے کم نریاں داتساں جٹاں کیہ جوگ تھوں پاوناں وو

۲۶۵

تساں بخشاں جوگ تاں کرو کرپا دان کردیاں ڈھل نہ لوڑیئے جی
جیہڑا آس کرکے ڈگے آن دوارے جینو اوسدا چاء نہ توڑیئے جی
صدق بنھ کے جیہڑا چرن لگے پارلایئے وچ نہ بوڑیئے جی
وارث شاہ میاں جیندا کوئی نہیں مہراوس تھوں ناہ وچھوڑیئے جی

۲۶۶

گھوڑا صبر دا ذکر دی واگ دے کے نفس مارناں کم بہوں چنگیاں دا
چھڈ زراں تے حکم فقیر ہون ایسہ کم ہے ماہنواں چنگیاں دا
عشق کرنے تے تیغ دی دھار کپن نہیں کم ایسہ بھکھیاں ننگیاں دا
جہڑے مرن سو فقر تھیں ہون واقف نہیں کم ایسہ مرن تھیں سنگیاں دا
ایتھے تھاوں نہیں اڑبنگیاں دا فقر کم ہے سراں تھوں لنگھیاں دا
شوق مہرتے صدق یقین باہمھوں کیہا فائدہ نکریاں منگیاں دا
وارث شاہ جو عشق دے رنگ رتے کنڈی آپ ہے رنگدیاں رنگیاں دا

۲۶۷

جوگ کرے سومن تھیں ہوئے استھر جوگ سکھنے سکھناں آیا ای
نچا دھار کے گورو دی سیوا کریئے ایسہ ہی جوگیاں دا فرمایا ای
نال صدق یقین دے بنھ تقویٰ دھنیں پتھروں رب نوں پایا ای
میل دلے دی دھونیکے صاف کیتی تر ت گورد نے رب کھلایا ای
بچہ سینوں جس قلبوت اندر چے رب نے تھانوں بنایا ای
وارث شاہ میاں ہمہ اوست جا پے سرب مئی بھگوان نے پایا ای

۲۶۸

بالا منگیاں وچ جوں اک دھاگا توس سرب کے بیچ سماء رہیا

سبھناں جیوندیاں وچ ہے جان وانگوں نشہ بھنگ ایم وچ آ رہیا
 جویں پترے مہندیوں رنگ رچیا توں جان جہان وچ آ رہیا
 جویں رکت سریر وچ ساس اندر توں جوت میں جوت سماء رہیا
 رانجھا بنھ کے خرچ ہے مگر لگا جوگی آپناں زور سبھ لاء رہیا
 تیرے دوار جوگا ہو رہیا ہاں میں ہٹ جوگی نوں گھناں سمجھاء رہیا
 وارث شاہ میاں جینوں عشق لگا دین دنی دے تم تھیں جاء رہیا

۲۶۹

جوگی ہو لاچار جاں مہر کیتی تدوں چیلیاں بولیاں ماریاں نہیں
 جیہاں سان چڑھائی کے گرد ہوئے جویں تکیاں تیز کٹاریاں نہیں
 ویکھ سوہناں رنگ جٹیڑے دا جوگ دین دیاں کریں تیاریاں نہیں
 جوگ د نہیں نہ مول نمائیاں نوں جنہاں کیتیاں محنتاں بھاریاں نہیں
 ٹھکر منڈیاں دے لگے جوگیاں نوں متاں جنہاں دیاں رب نے ماریاں نہیں
 وارث شاہ خوشامداں سوہیاں دیاں گلاں حق دیاں نہیں زواریاں نہیں

۲۷۰

غیبت کرن بگازی طاعت اوگن سے آدمی ایسہ گنگار ہندے
 چور کرت گھن چغل تے جھوٹھ بولے لوتی لاوڑا ستوان یار ہندے
 اسل جوگ نوں نہیں گل بنھ بہناں تیس کاسنوں ایڈ بزار ہندے
 وارث جنہاں امید نہ تاہنگہ کائی بیڑے تنہاں دے عاقبت پار ہندے

۲۷۱

رل چیلیاں تاؤ کساؤ کیتا بالناٹھ نوں پکڑ پتھلیو نہیں
 چھڈ دوار اکھاڑ بھنڈار چلے جاء رندتے واٹ سبھ ملیو نہیں
 سہلیاں ٹوپیاں مندریاں سٹ بیٹھے موڑ گودڑی ناٹھ نے گھلیو نہیں
 وارث شاہ نہ رب بخیل ہر دے پار راہ نصیب دے ملیو نہیں

سجاں لوک بخیل ہے باپ ماندے میرا رب بخیل نہ لوڑیئے جی
 کیجے غور تے کم بنادجے ملے دلاں نوں ناں وچھوڑیئے جی
 ایہہ حکم تے حسن نہ نت ہوندے نال عاجزاں کرو نہ زوریئے جی
 کوئی کم غریب دا کرے ضائع سگوں اوسنوں ہنگمے ہوڑیئے جی
 بیڑا لڈیا ہویا مسافراں دا پار لائیے وچ نہ بوڑیئے جی
 زمین نال نہ ماریئے پھیر آپے ہتھیں جہاں نوں چاڑھیئے گھوڑیئے جی
 بھلا کردیاں ڈھل نہ مول کیجئے قصہ طول دراز نہ توریئے جی
 وارث شاہ یتیم دی غور کریئے ہتھ عاجزاں دے نال جوڑیئے جی

دھروں ہندڑے کانوں ساں ویر آئے بریاں چغلیاں دھروں بخیلیاں وو
 مینوں ترس آیا ویکھ زہد تیرا گلاں مٹھیاں بہت رسیلیاں وو
 پانی ددھ وچوں کڈھ لین چاٹر کدوں چھلکے پانوں دے تیلیاں وو
 گرو دیکیا مندراں جھب لیاؤ چھڈ دیو گلاں اٹھکیلیاں وو
 نہیں ڈرن ہن من تھیں بھور عاشق جہاں سولیاں سراں تے جھیلیاں وو
 وارث شاہ پھر ناتھ نے حکم کیتا کڈھ اکھیاں نیلیاں پیلیاں وو

چیلیاں گورو دا بچن پروار کیتا جاء سرگ دیاں ٹیاں میلیاں نہیں
 سہا تن سوٹھ جاہویں تیرتھ وایچ گواراں دے منتران کیلیاں نہیں
 نویں ناتھ بونجڑا بیر آئے چوٹھ جوگن نال رسیلیاں نہیں
 پھیہ جتی تے دس اوتار آئے وچ آب حیات دے جھیلیاں نہیں

دن چار بناء سکھ مندراں باناتھ دی نظر گزاریا نہیں

غصے نال وگاڑ کے گل ساری ڈر دے گورو تمہیں چاء سواریا نہیں
 گلے غضب کرودھ دی گل آہی سبھا جینو دے اندر ماریا نہیں
 زور آوراں دی گل ہے بہت مشکل جان بچھ کے بدی وساریا نہیں
 گورو کیسا سوانہاں پروان کیتا نزداں پٹھیاں تے بازی ہاریا نہیں
 گھٹ وٹ کے صم بکم ہوئے کائی موڑ کے گل نہ ساریا نہیں
 گہناں کپڑا کل تاراج کیتا حسن بانونی چاء اجاڑیا نہیں
 لیا، استرا گرو دے ہتھ دتا جوگی کرن دی نیت چادھاریا نہیں
 وارث شاہ بن حکم دے پنے بیٹھے لکھ ویریاں دھک کے ماریا نہیں

۲۷۶

بالناتھ نے ساہنے سدھیدو جوگ دین نوں پاس بہا لیا سو
 روڈ بھوڈ ہویا سواہ ملی منہ تے سبھو کوڑیں دانام گالیا سو
 کن پاڑ کے جھاڑ کے حرص حسرت اک پلک وچ من ویکھا لیا سو
 جیہا پتراں تے باپ مہر کر دے جاپے ددھ پوانکے پالیا سو
 سواہ انگ رماں سرمن اکھیں پاء مندریاں چاء نوالیا سو
 خبراں کل جہان وچ کھنڈ گیاں راجھا جوگیرا سار ویکھا لیا سو
 وارث شاہ میاں سنیاں وانگنوں جٹ پھیر مرہجن کے گالیا سو

۲۷۷

دتی دکھناں رب دی یادوستے گورو جوگ دے بھیت نوں پائیے جی
 نہادھو کے خوب بھوت ملنے چاکسوت انگ وٹائیے جی
 سنگیں پھاہوڑی کھیری ہتھ لے کے پہلے رب دا نانوں دھیائیے جی
 نگر الکھ وجائیے جاوڑیے پاپ جان جے نادر جائیے جی
 سکھی دوار سے جوگی بھیکہ مانگے دے دعا ایس سنائیے جی
 ایسی بھانت سوں نگر دی بھیکہ لے کے مست لکھدے دوار کو آئیے جی
 وڈی مانوں ہی جان کے کرو پنچا چھوٹی بھین مثال کر پائیے جی

وارث شاہ یقین دی گل پھب دی سہو حق ہی حق ٹھرایے جی

۲۷۸

رانجھا آکھدا مگر نہ پوؤ میرے کدی قہر دی واگ ہٹائیے جی
گورو مت تیری سانوں نہیں پھب دی گل گھٹ کے چا لنگھائیے جی
پہلے چیلیاں نوں چاء ہنیر کریے پچھوں جوگ دی ریت بتائیے جی
اک وار جو دسناں دس چھڈو گھڑی گھڑی نہ گورو اکائیے جی
کرتوت بے ایسای سبھ تیری منڈے ٹھگ کے لیک نہ لائیے جی
وارث شاہ شاگرد تے پیلڑے نوں کوئی بھلی ہی مت سکھائیے جی

۲۷۹

کے ناتھ رنجھیٹیا سمجھ بھائی سر چاؤ جوگ بھروٹڑی نوں
الکھ ناد وجانیکے کرو پنچا میل لیاوناں نکڑے روٹڑی نوں
اسیں مکھ آلود نہ جوٹھ کریے چارلیائیے جی اپنی کھوٹڑی نوں
بوٹڑی مانوں برابر جانی ہے اتے بھین برابر چھوٹڑی نوں
جتی ستی نمائیاں ہو رہیے رکھیں ثابت ایس لنگوٹڑی نوں
وارث شاہ میاں لے کے چھری کانی وڈھ دور کریں ایس بوٹڑی نوں

۲۸۰

ثابت ہوئے لنگوٹڑی سنی ناتھا کاہے جھگڑا چاء اجاز دا میں
چپ عشق توں رہے بے جیہ میری کاہے ایڈڑے پاڑ نہیں پاڑدا میں
جینو مار کے رہن بے ہوئے میرا ایڈے معاملے کاسنوں ہاردا میں
جیتاں مست اجاز وچ جاہندا مہیں سیالاں دیاں کاہنوں چاردا میں
سر روڈ کرائے کیوں کن پائن جیتاں کبر ہنکارنوں ماردا میں
بے میں جان دا کن توں پاڑ ماریں ایہہ مندریاں مول نہ ساردا میں
بے میں جان دا ہنوں منع کر سیں تیرے ٹلے تے دھار نہ ماردا میں

اے کن سوار دیمہ پھیرے میرے نہیں گھتوں ڈھلیت سرکار دا میں

۲۸۱

کھاہ رزق حلال تے سچ بولیں چھڈ دیمہ توں یاریاں چوریاں وو
توبہ کریں تقصیر معاف تیری جہڑیاں پھکھلیاں صفاں تگھوریاں وو
اوہ چھڈ چالے گوار پنہیں والے چن پاڑ کے گھتیوں موریاں وو
پچھا چھڈ جٹالیاں سانجھ خصماں جیہڑیاں پاڑیوں کھنڈ دیاں بوریاں وو
جوئے راہکاں جوترے لادتے جیہڑیاں ارلیاں بھنیاں ڈھوریاں وو
دھودھانیکے مالکاں ورت لیاں جیہڑیاں چائیاں کیتیوں کھوریاں وو
رلے وچ تیں ریزھیا کم چوری کوئی خرچیاں ناہنیوں بوریاں وو
چھڈ سبھ برائیاں خاک ہو جاہ نہ کر نال جگت دے زوریاں وو
تیری عاجزی عجز منظور کیتا تاں میں مندرائ کن وچ سواریاں وو
وارث شاہ نہ عادتاں جانڈیاں، نیں بھاویں کٹھے پوریاں پوریاں وو

۲۸۲

ناٹھا جیوندیاں من ہے کھرا اوکھا ساتھوں ایسہ نہ واعدے ہوونیں نی
اسیں جٹ ہاں ناڑیاں کرن والے اساں کچکے نہیں پروونیں نی
اینویں کن پڑائیکے خوار ہوئے ساتھوں نہیں ہندے ایڈے روونیں نی
ساتھوں کھپری نادہ جائے سانجھی اساں ڈھکے ہی انت نوں جوونیں نی
رناں نال جے ورجدے چیلیاں نوں ایسہ گرو نہ بنھ کے چوونیں نی
رناں دین گالیاں اسیں چپ رہیے ایڈے صبر دے پیر کس دھوونیں نی
ہن کھیڈناں تساں چا منع کیتا اساں دھوونیں گو ہے کھے ڈھوونیں نی
وارث شاہ کیہ جائے انت آخر کھٹے چوونیں کہ مٹھے چوونیں نی

۲۸۳

چھڈ یاریاں چوریاں دغا دتا بہت اوکھیاں ایسہ فقیریاں نی

جوگ جالناں سار دا نکلنائیں ایس جوگ وچ بہت ظہیریاں نی
 جوگ نال نصیحتاں ہوئے جاندا جویں اٹھ دے نک نکیریاں نی
 تونبا سمرنا کھیری نادنگی چمٹا بھنگ نلیر زنجیریاں نی
 چھڈ تیمتاں دی جھاک ہوئے جوگی فقر نال جہان کیسہ سیریاں نی
 وارث شاہ ایسہ جٹ فقیر ہویا نہیں ہندیاں گدھے تھوں پیریاں نی

۲۸۴

سانوں جوگ دی ریتھ تروکئی سی جدوں ہیر سیال محبوب کہتے
 چھڈ دیس شریک قیلڑے نوں اسل شرم دے طور محبوب کہتے
 رل ہیر دے نال سی عمر جالی اسل مزے جوانی دے خوب کہتے
 ہیر چھتیاں نال میں مس بھناں اسل دونہاں نے نٹے مرغوب کہتے
 ہویا رزق اداس تے گل ہلی ماپیاں ویاہ دے چاہ اسلوب کہتے
 دیہاں کنڈ دتی بھویں میری ساعت نال کھیریاں دے منسوب کہتے
 پیاوقت تاں جوگ وچ آن پھاتھے ایسہ واعدے آن مطلوب کہتے
 ایسہ عشق نہ ٹلے پیغمبراں تھوں تھوتھے عشق تھیں بڈ ایوب کہتے
 عشق نال فرزند عزیز یوسف نعرے درد دے بہت یعقوب کہتے
 ایس زلف زنجیر محبوب دی نے وارث شاہ جیسے مجذوب کہتے

۲۸۵

تاٹھ میٹ اکھیں درگاہ اندر نالے عرض کروا نالے سنگ دا جی
 درگاہ لاؤ بلی ہے حق والی اوتھے آدمی بول دا سنگ دا جی
 آسمان تے زمین دا وارثی توں تیرا وڈا پساڑا رنگ دا جی
 رانجھا جٹ فقیر ہو آن بیٹھا لہ آسرا نام تے ننگ دا جی
 سبھ چھڈ برائیاں بنھ تقویٰ لہ آسرا ساک تے انگ دا جی
 مار ہیر دے نیناں نے خوار کیتا لگا جگر وچ تیر خدنگ دا جی
 ایس عشق نے مار حیران کتا سڑ گما جوں رنگ یتنگ دا جی

کن پاڑ منائیکے سیس داڑھی پیو بھی پاڑا بھنگ دا جی
 جوگی ہوئیکے دیس تیاگ آیا رزق دور ہے کونج کلنگ دا جی
 توں رب غریب نواز صاحب سوال منناں اوس ملنگ دا جی
 کیکوں حکم ہے کھوہل کے کہو اصل رانجھا ہوئے جوگی ہیر منگ دا جی
 پنجیاں پیراں درگاہ وچ عرض کیتی دیو فقرنوں چرم پلنگ دا جی
 ہو یا کم درگاہ تھیں ہیر بخش بیڑا لا دتا اساں ڈھنگ دا جی
 وارث شاہ ہن جنہاں نوں رب بخشے تنہاں نال کیہ محکمہ جنگ دا جی

۲۸۶

ناٹھ کھوہل اکھیں کیا رانجھنے نوں بچہ جاہ تیرا کم ہویا ای
 پھل آن لگا اوس بوڑے نوں جیہڑا وچ درگاہ دے بویا ای
 ہیر بخش دتی تچے رب تینوں موتی لعل دے نال پرویا ای
 چڑھ دوڑ کے بت لے کھیریاں نوں بچہ سون تینوں بھلا ہویا ای
 کمرکس اوداسیاں بنھ لیاں جوگی ترت تیار بھی ہویا ای
 خوشی ہوئیکے کرو وداع مینوں ہتھ بنھ کے آن کھلویا ای
 ء وارث شاہ جاں ناٹھ نے وداع کیتا ٹلیوں اتر دا پترا ہویا ای

۲۸۷

جوگی ناٹھ تھوں لے وداع ہویا چھٹا باز جینوں تیز تراریاں نوں
 پلک وچ جاں کم ہو گیا اوسدا لگی اگ جوگیلیاں ساریاں نوں
 مڑ کے دھیدو نے اک جواب دتا اونہاں چیلیاں ہانسیاریاں نوں
 بھلے کرم جے ہون تاں جوگ پائیے ملے جوگ نہ کرماں ماریاں نوں
 ایس جٹ اجان ساں پھاس گئے کرم کیتا سواساں وچاریاں نوں
 وارث شاہ اللہ جاں کرم کردا حکم ہندا ہے نیک ستاریاں نوں

جدوں کرم اللہ دا کرے مدد بیڑا پار ہو جائے نماںیاں دا
 لہناں قرعہ نہیں بوہے جاہے کھیاتان ہے اسان نتانیاں دا
 میرے کرم سوڑے آن پہنچے کھیت جھیاں بھینیاں دانیاں دا
 وارث شاہ میاں وڈا وید آیا سردار جے سبھ سیانیاں دا

جیہڑے پنڈوچ آوے تاں لوک پھکن ایسہ جوگیرا بارڑا چھوڑانی
 کنیں مندریں ایس نوں نہیں پھبن ایہدھے تیز نہ بنیں لنگوڑانی
 ست جرم کے ہمیں ہاں ناتھ پورے کدی واہیا ناہیں جو ترانی
 دکھ مھنجن ناتھ ہے نام میرا میں دستروید دا پوترانی
 جو کو اسان دے نال دم مار دا اے ایس جگ توں جائیگا اوترانی
 ہیرا ناتھ ہے وڈا گورو دیو لیتا چلے اوس کا پوجنیں چوڑانی
 وارث شاہ جو کوئی لئے خوشی ساڈی ددھ پتریں دے نال سو ترانی

دھائے نیلیوں رندلی کھیڑیاں دا چلیا مینہ جو آوندا اٹھ اتے
 کعب رکھ متھے رب یاد کر کے چڑھیا کھیڑیاں دی جی گٹھ اتے
 نشے نال جھلار دا مست جوگی جویں سندر جھولدے اٹھ اتے
 چپی کھیری پھاہوڑی ڈنڈا کونڈا بھنگ پوست بدھے چاہٹھ اتے
 بیراگ سفاس جوڑن چلے رکھ ہتھ تلوار دی مٹھ اتے
 اینویں سرکدا آنوں دا کھیڑیاں نوں جویں فوج چڑھ دوڑ دی لٹ اتے

رانجھے ویس سی کر لیا جوگیان دا اٹھ ہیر دے شہر نوں دھاؤں دا اے
 مھکھا شیر جیوں آنوں دا مار اتے پور ڈٹھ اتے جیویں آنوں دا اے

چاء نال رانجھا اوتھوں سرک تریا جیویں مینہ انھیری دا آنوں دا اے
جوه رنگپور کھیڑیاں جاوڑیا وارث شاہ عیال بلانوں دا اے

۲۹۲

جدوں رنگپور دی جوه جاوڑیا بھیدیاں چار دا چاک وچ بار دے جی
نیڑے آئیے جوگی نوں ویکھدا اے جویں یار ویکھن نین یار دے جی
چھن چور دا چغل دی جیہ وانگوں گجھے رہن نہ دیدرٹے یار دے جی
چور یارتے ٹھگ نہ رہن گجھے نکتھے چھپن آدمی کار دے جی
تیس کیڑے دیس دے فقر سائیں خنی دس کھاں کھول زوار دے جی
ہمیں لنگ باشی چلے کنبھ میلے ہمیں پنچھی سمندروں پار دے جی
باراں برس بیٹھے باراں برس پھر دے ملن والیاں دے کل تار دے جی
وارث شاہ میاں چارے چک بھوندے ہمیں قدرتاں کوں دید ماروے جی

۲۹۳

توں تاں چاک سیالاں داناؤں دھیدو چھڈ خچریوں گل نہجاردے جی
بھیس چوچکے دیاں جدوں چار داسیں جٹی مان داسیں وچ بار دے جی
تیرا مہناں سی بیر سیال تائیں خبرعام سی وچ سنار دے جی
نس جاہ ایتھوں مار سٹنی گے کھیزے ات چڑھے بھکھے بہار دے جی
دیس کھیڑیاں دے ذرہ خبر ہووے جان تھت ہزارے نوں مار دے جی
بھج جاہ متاں کھیڑے لادھ کرنیں پیادے بنھ لے جان سرکار دے جی
مار چور کر سٹنی ہڈ گوڈے ملک گور عذاب قمار دے جی
وارث جیویں گوروچ ہڈ کڑکن گرزیاں نال عاصی گنگار دے جی

۲۹۴

ایڑ چارناں کم پیغمبراں دا کیا عمل شیطان دا تویو ای
بھیدیاں چار کے تممتاں جوڑنا ایس کیا غصب فقیر تے بولیو ای

اسیں فقر اللہ دے نانگ کالے اسان نال کیہ کونیا گھولیو ای
 واہی چھڈ کے کھولیاں چاریاں نی ہویوں جوگیرا جینو جاں ڈولیو ای
 سچ من کے پچھاں مڑ جاہ جٹا کیہا کوڑ دا گھولناں گھولیو ای
 وارث شاہ ایہہ عمرنت کریں ضائع شکروچ پیاز کیوں گھولیو ای

۲۹۵

آء سنی چاکا سواہ لامنہ تے جوگی ہوئیکے نظر بھوا بیٹھوں
 ہیر سیال دا یار مشہور رانجھا موجاں مان کے کن پڑوا بیٹھوں
 کھیرے ویاہ لیائے منہ مار تیرے ساری عمر دی لیک لوا بیٹھوں
 تیرے بیٹھیاں ویاہ لے گئے کھیرے داڑھی پر ہے دے وچ منا بیٹھوں
 منگ چھڈیے نانہ جے جان ہووے وئی دتیا چھڈ دیا بیٹھوں
 جدوں ڈھوئی داؤ نہ لگے کوئی بوہے ناتھ دے انت نوں جا بیٹھوں
 ہن وار کیہ پچھنا اس مورکھا وو جدوں رڑی تے مونڈ منا بیٹھوں
 اک عمل نہ کیتوئی غافلا وو اینویں کیہیا عمر گوا بیٹھوں
 سروڈہ کرن تیرے چاء بیرے جس ویلڈے کھیرس توں جا بیٹھوں
 وارث شاہ تریاق دی تھانوں نہیں ہتھیں اپنے زہر توں کھا بیٹھوں

۲۹۶

ست جرم کے ہمیں فقیر جوگی نہیں نال جہان دے سیر میاں
 اسان سہلیاں کھیراں نال ورتن بھیکھ کھائیکے ہونناں ڈھیر میاں
 پرہاں جاہنا کہیں چاک سانوں اسیں فقر ہوں ظاہرا پیر میاں
 نانوں مہریاں دے لیاں ڈرن آوے رانجھا کون تے کیہڑی ہیر میاں
 جتی ستی ہاں جوگ دے ناتھ پورے ست پڑھیاں جرم فقیر میاں
 ہٹ چاک بناوناں جوگیاں نوں ایہی جینو آونے سٹوں چیر میاں
 تھرتھرا کنبے غصے نال جوگی اکھیں روہ پلنیا نیر میاں
 تھرتھرا کنبے غصے نال جوگی اکھیں روہ پلنیا نیر میاں

تیس پار سمندروں رہن والے بھل گیا پیلا بخش پیر میاں
وارث شاہ دی عرض جناب اندر سن ہوئے نہیں دلگیر میاں

۲۹۷

بھتے بیلیاں وچ لے جائے جٹی پینگھاں پینگھدے نال پاریاں دے
ایہا پریم پیاڑا جھوکھیا ای نین مست سن وچ خماریاں دے
واہیں و بھلتے پھرے مگر لگی ہانجھ گھن کے نال کواریاں دے
جدوں ویاہ ہويا تدوں ویر بیٹھی ڈولی چاڑھیا نین نال خواریاں دے
دھاراں کھانگڑاں دیاں جھوکل ہانیاں دیاں مزے خوبیاں گھول کواریاں دے
موساں لونگراں دیاں لاڈ نڈھیاں دے عشق کواریاں دے مزے یاریاں دے
جٹی ویاہ دتی رہیوں نڈھڑا توں سنجیس سلکھنیں تونگ پٹاریاں دے
کھیڈن والیان ساہورے بنھ کھڑیاں ران چھمکاں بیٹھ بخاریاں دے
بڈھا ہونکے چور میت وڑا رل پھریں ہیں نال مداریاں دے
گنڈی رن بڈھی ہونین حاجن پھیرے مورچھر گرد پٹاریاں دے
پرہاں جاہ جٹا مار سنن گے نہیں چھپدے مار کواریاں دے
کارگیری موقوف کر میاں وارث تیتھے ول ہے پاونیں چھاریاں دے

۲۹۸

تیس عقل دے کوٹ ایال ہندے لقمان حکیم دستور ہے جی
باز بھور بگا لوہا لوہنگ کالو شاہی شیننی نال کستور ہے جی
لوہا پشم پستہ دبا موت صورت کالو عزرائیل منظور ہے جی
پنچے باز جیسے لک وانگ چیتے پونچا وجیاں مرگ سب دور ہے جی
چک شینہ وانگوں گنج مینہ وانگوں جس نوں دند مارن ہڈ چور ہے جی
کسے پاس نہ کھولناں بھیت بھائی جو کجھ آکھیو سبھ منظور ہے جی
پردیس وچ کم آپیا میرا لئی ہیرا کے سر دور ہے جی
وارث شاہ بن بنی ہے بت اوکھی انگے جھ دا قہر کلور ہے جی

بھیت دسناں مرد وا کم ناہیں مرد سوئی جو وکھ دم گھٹ جائے
 گل جی دے وچ ہی رہے خفیہ کانوں وانگ پیخال نہ سٹ جائے
 بھیت کے دا دسناں بھلا نہیں بھاویں پچھ کے لوک مکھٹ جائے
 وارث شاہ نہ بھیت صندوق کھلے بھانویں جان دا جنڈرا ٹٹ جائے

۳۰۰

مار عاشقاں دی لج لاہیا ای یاری لائے کے گھن لے جاوئی سی
 انت کھیڑیاں ویاہ لے جاوئی سی یاری اوسدے نال کیہ لاوئی سی
 لے گئے سن ویاہ کے جیونداتوں مر جاوناں لیک نہ لاوئی سی
 نہیں یاری ہی مول نہ لاوئی سی ایڈی دھم کیوں مورکھا پاوئی سی
 وارث شاہ جے منگ لے گئے کھیڑے داڑھی پرہے دے وچ مناوئی سی

۳۰۱

اکھیں وکھ کے مردہن چپ کر دے بھاویں چور ہی جھگڑا لٹ جائے
 دیناں نہیں جے بھیت وچ کھیڑیاں دے گل خوار ہووے کھنڈ پھٹ جائے
 تورن کھیڑیاں دے بوہے چاک ہیرے متاں چاک نشانے نوں پٹ جائے
 چورباہی گولیر تھیں چھٹ جانڈے ایہا کون جو عشق تھیں چھٹ جائے

۳۰۲

اساں رانجھیا ہس کے گل کیتی جاہ لالے داؤ جو لگ دا ای
 لاٹ رہے نہ جیو دے وچ لگی ایہہ عشق انبردا اگ دا ای
 جاہ وکھ معشوق دے نین خونی تینوں نت الاہنبردا جگ دا ای
 سماں یار داتے گھسا باز والا جھٹ چور داتے داؤ ٹھگ دا ای
 لے کے نڈھڑی نوں جھنگ جاہ چاکا سیدا ساک نہ ساڈزا لگ دا ای
 وارث کن پائے میں چار مریا ابے مگر الاہنبردا جگ دا ای

مرد باہم مہری پانی باہم دھرتی عاشق ڈٹھڑے باہم نہ رج دے نہیں
 لکھ سرس اول سول آنون یاریاراں تھوں ہول نہ بھج دے نہیں
 بھیڑاں پوندیاں رنگ وٹائے دیندے پردے عاشقاں دے مرد کج دے نہیں
 دا چورتے یار دا اک ساعت نہیں دس دے میہ جو کج دے نہیں

رانجھے اگے اعیال نے قسم کھاہدی نگر کھیڑیاں دے جا دھیا ای
 یارو کون گرانوں سردار کیڑا کون لوک کدو کنناں ویا ای
 اگے پنڈ دے کھوہ تے بھرن پانی کڑیاں گھتیا ہس کمر کھیا ای
 یار ہیر دا بھانویں تے ایہہ جوگی کسے لبھیا تے نہیں دیا ای
 پانی پی ٹھنڈا چھانویں گھوٹ بوئی سن پنڈ دانانوں کھڑ ہیا ای
 ایہدا نانوں ہے رنگپور کھیڑیاں دا کسے بھاگ بھری چاہ دیا ای
 ارے کون سردار ہے بھات کھانی خنی شوم کیا لیا جیسا ای
 ابو نام سردار تے پت سیدا جس نے حق رابھٹے دا کھیا ای
 باغ باغ رانجھیں ہو گیا جدوں نانوں جیٹیاں دیا ای
 سنی کھیری بنھ کے تیار ہو یا لک چاہ فقیر نے کیا ای
 کدی لئے ہولاں کدی جھولدا لے کدی روپا کدی ہیا ای
 وارث شاہ کرساں جینوں ہون راضی مینہ اوڑ دے تھانوں وچ ویا ای

آء جو گیا کیا ایہہ دیس ڈٹھو پھکن گھرو بیٹھ وچ داریاں دے
 اوتھے جھول مستانیاں کرے گلاں خن سنوں کن پاٹیاں پیاریاں دے
 کراں کون صلاح میں کھیڑیاں دی ڈار پھرن چو طرف کواریاں دے
 مار عاشقاں نوں کرن چاہیرے نین کھڑے نوک کٹاریاں دے

دیہن عاشقاں نوں توڑے نال نیناں نہیں رہن نہیں ہر یاریاں دے
 ایس جو بنیں دیاں ونجاریاں نوں ملے آن ہواگر یاریاں دے
 سرمہ پھل دنداسزا سرخ مندی لٹ لئے نے ہٹ پساریاں دے
 نیناں نال کلیجرا چھک کڈھن دس بھولڑے مکھ وچاریاں دے
 جوگی ویکھ کے آن چوگرد ہوئیاں چھٹے پر ہے وچ ناگ پساریاں دے
 اوتھے کھول کے اکھیا ہس پوندا ڈٹھے خواب وچ میل کواریاں دے
 آن گرد ہوئیاں بیٹھا وچ جھولے بادشاہ جینوں وچ عماریاں دے
 وارث شاہ نہ رہن نچلڑے بھی جنہاں نراں نوں شوق نظاریاں دے

۳۰۶

ماہی منڈیو گھریں نہ جاء کہناں جوگی مست کما اک آویا
 کنیں مندریں سہلیاں مندریں میں داڑھی پئے سر بھواں مناویا
 جہاں نانوں میرا کوئی جاء لیندا مہاں دیولے دولتاں آء وڑیا
 کسے نال قدرت پھل جنگلے تھیں کوں بھل بلاوڑے آویا

۳۰۷

کڑیاں ویکھ کے جوگی دی طرح ساری گھریں بسدیاں بسدیاں آئیاں نہیں
 مائے اک جوگی ساڈے نگر آیا کنیں مندریں اوس نے پائیاں نہیں
 نہیں بولدا برا زبان وچوں بھانویں چھھیا ناہیوں پائیاں نہیں
 ہتھ کھپری پھاوڑی موہڈیاں تے گل سہلیاں عجب بنائیاں نہیں
 ارڑاوندنا نال جلالیاں دے جہاں وانگ مداریاں چھائیاں نہیں
 نا اوہ منڈیا گودڑی نا جنگم نا اوداسیاں وچ ٹھرائیاں نہیں
 پریم تیاں اکھیاں رنگ بھریاں سداگوہریاں لال سوائیاں نہیں
 خونئی بانکیاں نشے دے نال بھریاں نیناں کھویاں سان چڑھائیاں نہیں
 کدی سنگلی سٹ کے سنگن واچے کدی اوسیاں سواہ تے پائیاں نہیں
 کدی کنگ وجائیے کھرا رووے کدی سنگ تے نادگھوکائیاں نہیں

اٹھے پیر اللہ نوں یاد کروا خیر اوس نوں پانوں دیاں مائیاں نہیں
 نشے باہجہ بھواں اوسدیاں تمیاں نہیں مرگانیاں گلے بنائیاں نہیں
 بنناں سوہندیاں چھل اوس جوگیڑے نوں جیویں چند دوالے گھٹاں آئیاں نہیں
 کوئی گورو پورا اوس نوں آن ملیا کن چھید کے مندریاں پائیاں نہیں
 وارث شاہ پیلا بانا تھ دا اے جھوکل پریم دیاں کسے نہیں لائیاں نہیں

۳۰۸

گھر آء ننان نے گل کیتی ہیرے اک جوگی نوں آیا ای
 کنیں اوس دے درشنی مندریاں نہیں گل مینگلا عجب بنایا ای
 پھرے ڈھونڈ دا وچ حویلیاں دے کوئی اوس نے لعل گویا ای
 نالے گانوں داتے نالے رووندا ای وڈا اوس نے رنگ مچایا ای
 ہیرے کسے رجونیس دا ایہہ پتر روپ تھ تھیں دون سوایا ای
 وچ ترنجناں گانوں دا پھرے بھوندا انت اوس دا کسے نہ پایا ای
 پھرے وکھ دا وہوئیاں چھل کڑیاں من کسے تے نہیں بھرمیا ای
 کائی آکھ دی پریم دی چاٹ لگی تاہیں اوس نے سیس منایا ای
 کائی آکھدی کسے دے عشق پچھے بندے لاه کے کن پڑایا ای
 کسن تخت ہزارے دا ایہہ راجھا بانا تھ تھوں جوگ لیایا ای
 وارث شاہ ایہہ فقرتاں نہیں خالی کسے کارنیں دے اتے آیا ای

۳۰۹

مٹھی مٹھی ایہہ گل نہ کرو بھیناں میں تاں سن دیاں این مرگئی جے نی
 تاں ایہہ جدوکنی گل توری کھلی تلی ہی میں لہ کنی جے نی
 گئے ٹٹ سدھران تے عقل ڈبی میری دکھ کلہیڑے پئی جے نی
 کیوں کن پڑائیکے جیوندائے گلاں سن دیاں این جندگنی جے نی
 روادوں جدوں سنیاں اوسدے دکھڑے نوں مٹھیں میٹ کے میں بہہ گئی جے نی
 مسوہیو دا نانوں جاں لیندیاں ہو جند سن دیاں ہی لڑھ گئی جے نی

کوئیں دیکھنے اوس مستانڑے نوں جس دی ترنجاناں وچ پیوئی جے نی
 ویکھاں کیہڑے دیس دا ایہہ جوگی اوس تھوں کون پیاری رس گئی جے نی
 اک پوست دھتورا بھنگ پی کے موت اوس نے مل کیوں لئی جے نی
 جس دا مانوں نہ باپ نہ بھین بھائی کون کرے گا اوس دی سعی جے نی
 بھانویں بھکھرا راہ وچ رہے ڈھٹھا کسے خبر نہ اوس دی لئی جے نی
 بائے بائے مٹھی اوہدی گل سن کے میں تاں ٹکھڑا بوڑ ہو گئی جے نی
 نہیں رب دے غضب توں لوک ڈردے متھے لیکھ دی رکھ ویہہ گئی جے نی
 جس دا چند پتر سواہ لا بیٹھا دتا رب دا ماں سہہ گئی جے نی
 جس دے سو نہیں یار دے کن پائے اوہ تاں نڈھڑی چوڑ ہو گئی جے نی
 وارث شاہ پھرے دکھاں نال بھرا خلق مگر کیوں اوس دے پئی جے نی

۳۱۰

رب جھوٹھ نہ کرے جے ہووے رانجھاتاں میں چوڑ ہونی مینوں پٹیا سو
 اگے اگ فراق دی ساڑ شی سڑی بلی نوں موڑ کے بھٹیا سو
 نالے رن کئی نالے کن پانے آکھ عشق تھیں نفع کیہ کھٹیا سو
 میرے واسطے دکھڑے پھرے کردا لوہا تاء جیسے نال چٹیا سو
 بکل وچ چوری چوری ہیر رووے گھڑا نیردا چاء پلنیا سو
 ہویا چاک پنڈے ملی خاک رانجھے لاه جنگ ناموس نوں سنیا سو
 وارث شاہ اس عشق دے وچ وچوں جفا جال کیہ کھٹیا وٹیا سو

۳۱۱

گلے لائیکے کوئیں لیاؤ اس نوں رل پچھے کیہڑے تھاون دا ای
 کیہ لائیکے دیس وچ پھرے بھوندا اتے نانوں دا کون کہاؤں دا ای
 ویکھاں کیہڑے دیس دا چودھری ہے اتے ذات دا کون سداؤں دا ای
 ویکھاں روہیوں ماٹھیوں پتیوں ہے راوی واہ دا اگے جھناؤں دا ای
 پھرے ترنجاناں وچ نوارندا وچ ویریاں پھیریاں پاؤں دا ای

وارث شاہ مرٹھو ایسہ کاسدا ای کوئی ایس دا بھیت نہ پاؤں دا ای

۳۱۲

لین جوگی نوں آیاں دھنبلا ہو چلو گل بناء سواریے نی
سکھے بولیاں بانمسکار جوگی کیوں نی سائیں سواریے پیاریے نی
وڈی مہر ہوئی ایس دیس اتے ویڑے ہیر دے نوں چلو تارے نی
منگ نگر اتیت نے اے کھاناں باتاں شوق دیاں چائے و ساریے نی
میلے کنہ دے ہمیں اتیت چلے نگر جائیکے بھیکھ چتاریے نی
وارث شاہ تمہیں گھروں کھاء آیاں نال چاوڑاں لو گنکاریے نی

۳۱۳

رسم جگ دی کرو اتیت سائیں ساڈیاں صورتاں ول دھیان کیجے
اجو کھیڑے دے ویڑے نوں کرو پھیرا ذرہ ہیر دی طرف دھیان کیجے
ویڑا مہر دا چلو وکھا لیاے سہتی موہنی تے نظر آن کیجے
چلو ویکھنے گھراں سردار دیاں نوں اجی صاحبو ناہ گمان کیجے

۳۱۴

ہمیں بڈے فقیر ست پیڑیے ہاں رسم جگ دی ہمیں نہ جانتیں ہاں
کند مول اجاڑ وچ کھانیکے تے بن باس لے کے موجاں مانتیں ہاں
گھیاڑ ارشیر ارمگ چیتے ہمیں تنہاں دیاں صورتاں جانتیں ہاں
تمہیں سندراں نیٹھیاں خوبصورت ہمیں بوٹیاں جھٹیاں جانتیں ہاں
نگر بیچ نہ آتما پرچ دا اے ادیاں بہہ کے تنبو تانتیں ہاں
گورو تیرتھ جوگ بیراگ ہوئے روپ تنہاں دے ہمیں پچھانتیں ہاں

۳۱۵

سیاں ویکھو تو مست الست جوگی جیندا رب دے نال دھیان ہے نی
انہاں بھوروں نوں آسرا رب دا ہے گھر بار نہ تان نہ مان ہے نی

سوئیں و نزی دہی نوں کھیہ کر کے رن خاک وچ فقر دی بان ہے نی
 سوہناں پھل گلاب معشوق نڈھا راج پتر سنگھڑ سجان ہے نی
 جہناں بھنگ پتی سواہ لائے بیٹھے انہاں ماہنواں نوں کھی کن ہے نی
 جویں اسیں میاریاں رنگ بھریاں تویں ایسہ بھی ساڈڑا بان ہے نی
 آؤ پچھے کیڑے دیس دا ہے اتے ایس دا کون مکان ہے نی

۳۱۶

سینں جو گیا گھبرا چھیل بانکیاں نیناں کھیویا مست دیوانیاں وے
 کنیں مندریاں کھپڑی نادشنگی گل سہلیاں تے ہتھ کانیاں وے
 وچوں نین ہن ہوٹھ بھیت دس اکھیں میٹ دا نال بہانیاں وے
 کس منیوں کن کس پاڑیونی تیرا وطن ہے کون دیوانیاں وے
 کون ذات ہے کاس تھوں جوگ لیتو چو سچ ہی دس مستانیاں وے
 ایس عمر کیہ واعدے پنے تینوں کیوں بھوناں ایس دیس بیگانیاں وے
 کسے رن بھالی بھولی ماریا ای ہک ساڈیا سو نال طعنیماں وے
 وچ ترنجناں پوے وچار تیری ہووے ذکر تیرا چکی ہانیاں وے
 میبادس شتاب ہو جینو جاندا اسیں دھپ وے نال مرجانیاں وے
 کرن غتاں مٹھیاں بھرن لگیاں اسیں پچھ کے ہنیں تر جانیاں وے
 وارث شاہ گمان نہ پویں میاں آوے ہیر دیا مال خزانیاں وے

۳۱۷

رانجھا آکھدا خیال نہ پو میرے شینہ سپ فقیر دا دیس کیا
 کونجاں وانگ مولیاں دیس چھڈے اساں ذات صفات تے بھیس کیا
 وطن دماں دے نال تے ذات جوگی سانوں ساک قیلڈا خویش کیا
 جیہڑا وطن تے ذات ول دھیان رکھے دنیاں دار ہے اور درویش کیا
 دنیاں نال پیوند ہے اساں کیا پتھر جوڑناں نال سریش کیا
 سھ خاک در خاک فنا ہوناں وارث شاہ پھر تنہاں نوں عیش کیا

سانوں ناہ اکاؤ رے بھات کھانے کھنڈا کرودھ دا ہمیں نہ سوتنیں ہاں
 چلے اپنے وا پر آگے کھلی ہنڈ سرتے اسیں بھوتنیں ہاں
 گھر مہراں دے کاسنوں اساں جاناں سر مہراں دے اسیں موتنیں ہاں
 وارث شاہ میاں بیٹھ ہاں بھانبر لائے ہونیکے رات نوں بھوٹنیں ہاں

اساں عرض کیتا تینوں گرو کرکے بانا تھ دیاں تسیں نشانیاں ہو
 تینوں چھڈیا کوں ہے ظالماں نے کشمیر دیاں تسیں خرمائیاں ہو
 ساڈی عاجزی تسیں نہ من دے ہو غصہ نال پاروے آئیاں ہو
 اساں آکھیا مر دے چلو وہیڑے تسیں نہیں کر دے مہربانیاں ہو

سبھے سوہندیاں ترنجیس شاہ پریاں جوں ترکشاں دیاں تسیں کانیاں ہو
 چل کرو انگشت فرشتیاں نوں تسیں اصل شیطان دیاں نانیاں ہو
 تساں شیخ سعدی "نال مکر کیتا تسیں بڈیاں شریر دیاں بانیاں ہو
 اسیں کسے پردیس دے فقر آئے تسیں نال شریکاں دے ثانیان ہو
 جاؤ واسطے رب دے خیال چھڈو ساڈے حال تمہیں تسیں بیگانیاں ہو
 وارث شاہ فقیر دیوانزے نہیں تسیں دانیاں اتے بھردانیاں ہو

ہمیں بچھیا واسطے تیار بیٹھے تمہیں آن کے رکتاں چھیڑ دیاں ہو
 اماں لاہ پنجالیاں جوگ چھڈے تسیں پھیر مڑ کھوہ نوں گیردیاں ہو
 اسیں چھڈ جھیڑے جوگ لائے بیٹھے تسیں پھیر آلودلویر دیاں ہو
 پچھوں کہو گے بھوتنیں آن لگے انھیں کھوہ وچ سنگ کیوں رہڑ دیاں ہو
 ہمیں بھکھیا مانگیں چلے ہاں رت تمہیں آن کے کاہ کھسیڑدیاں ہو

رانجھا کھپری پکڑ کے گزے چڑھیا سگھیں دوار بدوار و جانوں دا اے
 کوئی دے سیدھا کوئی پائے نکلر کوئی تھالیاں پرے لیاںوں دا اے
 کوئی آکھدی جو گیارہ انواں آیا کوئی روہ دیاں بھواں چڑھانوں دا اے
 کوئی دے گالیں دھاڑے مار پھردا کوئی بول دی جو من بھانوں دا اے
 کوئی جوڑ کے ہتھ تے کرے منت سانوں آسرا فقر دے نانوں دا اے
 کوئی آکھدی مستیا چاک پھر دا نال مستیاں پاٹ دا گانوں دا اے
 کوئی آکھدی مست دیوانزا اے وڈے انگ دے کنگ و جانوں دا اے
 کوئی آکھدی ٹھگ ادھال پھر دا سوہاں چوراں دا کسے گرانوں دا اے
 لڑے بھڑے تے گالیاں دے لوکاں ٹھٹھے ماردا لوہڑ کمانوں دا اے
 آنا کنگ والے تے گھیسو بھتا داناں نکلڑا گود نہ پانوں دا اے
 وارث شاہ رنجیٹ شاہ چند چڑھیا گھرو گھری مبارک لیاںوں دا اے

۳۲۳

آئے وڑے ہاں اجڑے پنڈ اندر کائی کڑی نہ ترنجیس گانوں دی ہے
 نہیں کھلی پانوں دی نہیں سی پھی پائے نہ دھرت کنبانوں دی ہے
 نہیں چوہڑی دا گیت گانوں دیاں نہیں گردارہ وچ کوئی نہ پانوں دی ہے
 وارث شاہ چھڈ چلیے ایسہ نگری ایسی طبع فقیر دی آنوں دی ہے

۳۲۴

چل جو گیا اسیں دکھا لیاے جتھے ترنجیس چھوہریاں گانوں دیاں نہیں
 لے کے جوگی نوں آن دکھاونیں جتھے وہوٹیاں چھوپ رل پانوں دیاں نہیں
 اک نچ دیاں مست ملنگ بن کے اک سانگ چوہڑی دا لانوں دیاں نہیں
 اک بائیراں نال گھسائے بازاک ماہل تے ماہل بھڑانوں دیاں نہیں

بنتے ترنجناں دی گھمکار پوندی آتن بیٹھیاں لکھ مہریشیاں نہیں
 کھتریشیاں اتے بہمنیشیاں نہیں ترکھیشیاں اتے جٹیشیاں نہیں
 لوہاریاں لونگ سپاریاں نہیں سدر خوجیاں اتے ترکھیشیاں نہیں
 سدرکواریاں روپ سنگاریاں نہیں تے وواہیاں مشک پشیاں نہیں
 اروڑیاں مشک وچ بوڑیاں نہیں پھلیاریاں چھیل سزیشیاں نہیں
 منہاریاں تے چلمھی واریاں نہیں سدرتیلناں نال پمھیشیاں نہیں
 پٹھانیاں چادران تانیاں نہیں پشتو مارویاں نال بھلیشیاں نہیں
 پنجاریاں نال پھماریاں نہیں راجپوتناں نال پھیشیاں نہیں
 درزانیاں سنگھڑ سیانیاں نہیں بروانیاں نال پمھیشیاں نہیں
 سید زادیاں تے شیخ زادیاں تے ترکھانیاں نال گھمیشیاں نہیں
 راولیانیاں بیٹیاں بانیاں دیاں جنہاں والیاں نال ویشیاں نہیں
 پنڈرانیاں نائیناں میرزادیاں نہیں جنہاں لسیاں نال پشیاں نہیں
 گھنڈیلیاں چھیل پھیلیاں نہیں تے کلانناں نال بھاریاں بیٹیاں نہیں
 بازی گرنیاں ننیاں کنگریانیاں ویرارادھناں رام جٹیشیاں نہیں
 پوربیانیاں پھینبیشیاں رنگریزاں بیرانگیاں نال گھنڈیشیاں نہیں
 سنداسناں اتے خراسناں نی ڈھال گرنیاں نال ونیشیاں نہیں
 گگرانیاں ڈونیاں ڈھانیں کٹاں آتھازیاں نال بھلوانیاں نہیں
 کھسکناں تے پنج بندیاں نی چوڑی گرنیاں تے گمگریانیاں نہیں
 بھرانیاں واہناں سرسیانیاں سانوں سیانیاں کٹناں کوچیاں نہیں
 بہروپناں راجناں زیل وٹاں بروالیاں بہت بہمنیشیاں نہیں
 لبانیاں مورناں گگریانیاں اودھنیاں ددھ دیاں دھوتیاں نہیں
 پھیلیشیاں مونیان پھمھی کٹنیاں پھیلیشیاں نال قھیشیاں نہیں
 کاغذ کٹ ڈگریاں ارد بگین ہاتھی دانیاں نال بلوچنیاں نہیں

بانگیاں گھیریاں ڈوگریاں چھیل نیاں راجویناں راجے دیاں بیٹیاں نہیں
پکڑ انچلا جوگی نون لائے گلےں ویڑا واہڑ کے گھیر لے نیٹھیاں نہیں
وارث شاہ جیجا بیٹھا ہوئے جوگی دوالے نیٹھیاں سائیاں جیٹھیاں نہیں

۳۲۶

کائی آء رانجھٹے دے نین دیکھے کائی مکھڑا دیکھ صلاحوں دی ہے
اڑیو دیکھو تا شان جو گیڑے دی راہ جانڈیاں مرگاں نون پھاہندی ہے
جھونھی دوستی عمر دی نال جس دے دن چار نہ پھیر نباہندی ہے
کوئی اوڈنی لاه کے مگر پونجھے دھوئے دھا بھوت چالاہندی ہے
کائی مکھ رانجھٹے دے نال جوڑے تیری طبع کیہ جو گیا چاہندی ہے
ستی لاڈ دے نال چوا کر کے چا سلیاں جوگی دیاں لاہندی ہے
رانجھے پچھیا کون ہے نڈھی دھی اجودی کائی چا آہندی ہے
اجو بجو پچھو پکھواتے کجو ہندا کون ہے تاں آگوں آہندی ہے
وارث شاہ ننان ہے ہیر سندی دھی کھیریاں دے بادشاہ دی ہے

۳۲۷

اجودھی رکھ دھاڑے مار پڑ مشنڈڑی ترنجینیں گھمدی ہے
کرے آن بے ادبیاں نال فقراں سگوں سلیاں نون نہیں پھمدی ہے
لاہ سلیاں ماردی جوگیاں نون اتے ملدیاں مہیں نون لہندی ہے
پھرے پھدی شوخ برہان گھوڑی نا ایہہ کتدی تے نا ایہہ تہدی ہے
سردار ہے لوہکاں لاہکاں دی مہین ڈوہلدی تے تون لہندی ہے
وارث شاہ دل آوندا چہڑشاں بنیاد پر ظلم دی کھنڈ دی ہے

۳۲۸

لگوں ہتھ تاں پکڑ پچھاڑ شاں تیرے نال کرساں سوتوں جانسیں وے
کجو بک کرساں بھن لنگ تیرے تہوں رب نون اک پچھانسیں وے

وہیڑے وڑیوں تاں کھنوں چٹکوریوں نوں تداں شکر بجا لیاوسیں وے
 گدوں وانگ جاں جوڑ کے گھڑاں تینوں تداں چھٹ تدبیر دی آنسیں وے
 سہتی اٹھ کے گھڑاں نوں کھسک چلی منگن آنوسیں تاں مینوں جانسیں وے
 وارث شاہ وانگوں تیری کراں خدمت موج بجاں دی تداں مانسیں وے

۳۲۹

سپ شہنی وانگ کولہنسیں نی ماس کھانسیں تے رت پینسیں نی
 کاہے فقر دے نال رہاڑپیں بھلا بخش سانوں ماہے پھونسیں نی
 دکھی جینو دکھا نہ بھاگ بھریئے سوئین چڑی تے کوچ کھنسیں نی
 ساتھوں نشا نہ ہوہیا مول تیری سکے خصم تھوں نال پتینسیں نی
 چرخا چانگے لکھنسیں مرد مارے کے یارنیں پکڑ پلینسیں نی
 وارث شاہ فقیر دے ویرپیں جرم تھئے کرماں دیئے پینسیں نی

۳۳۰

وہیڑے وڑیوں تاں کھنوں چٹکوریوں نوں تداں شکر بجا لیاوسیں وے
 گدوں وانگ جاں جوڑ کے گھڑاں تینوں تداں چھٹ تدبیر دی آنسیں وے
 سہتی اٹھ کے گھڑاں نوں کھسک چلی منگن آنوسیں تاں مینوں جانسیں وے
 وارث شاہ وانگوں تیری کراں خدمت موج بجاں دی تداں مانسیں وے

۳۳۱

پاناں تڈ نے ڈھانڈری اٹھ لٹھی بھن دوہنی ددھ سب ڈولھیا ای
 گھت خیر ایس کٹک دے موہرے نوں جٹ اٹھ کے روہ ہو بولیا ای
 جھرک بھکھڑے دیس دا ایہہ جوگی ایتھے ڈنڈ کیہ آن کے گھولیا ای
 صورت جوکیاں دی اکھیں گنڈیاں ویاں داب کٹک دے تے جینوں ڈولیا ای
 جوگ اکھیاں کڈھ کے گھت تیوڑی لے کے کھپرا ہتھ وچ تولیا ای
 وارث شاہ ہن جنک تحقیق ہویا جوں شاکنی دے اگے بولیا ای

جئی بول کے دودھ دی کسر کڈھی سجھے اڑتیں پڑتیں پاڑے
 پنیں داو پڑاڈے جوگیڑے دے سجھے ٹنگنیں تے ساک چاڑھ
 جوگی روہ دے نال کھڑت گھتی دھول مار کے دند سجھ جھاڑے
 جئی زمیں تے پنڑے وانگ ڈھھی جیہے واہرو پھٹ کے دھاڑے
 وارث شاہ میاں جویں مار تیٹھے فریاد نہیں چیر پہاڑے

بٹ ویکھ کے جئی نوں کانگ کیتی ویکھو پری نوں رچھ پتھلیا جے
 میری سیاں دی مہن مارجنڈوں تلک مہر دی ستھ نوں چلیا جے
 لوکل باہوڑی تے فریاد کوکل میرا بھگڑا چوڑ کر چلیا جے
 پنڈوچ ایسہ آن بلا وڑی جیہا جن پچھواڑ وچ ملیا جے
 پکڑ لائھیاں گھرو آن ڈھکے وانگ کانڈھویں کٹک دے چلیا جے
 وارث شاہ جینوں دھویاں سرکیاں توں بدل پاٹ کے گھٹاں ہو چلیا جے

آء آ مسانیاں جدوں کیتی چوہیں ولس جاں پلم کے آگئے
 چو سچ جاں پھاٹ تے جویں ویری جوگی ہوری بھی جینو چرا گئے
 ویکھو فقر اللہ دے مار جئی اوس جٹ نوں واعدا پا گئے
 جدوں مار چو طرف تیار ہوئی اوتھوں اپناں آپ کھسکا گئے
 اک پھاٹ کڈھی سجھے سمجھ گیاں رناں پنڈ دیاں نوں راہ پا گئے
 جدوں خصم ملے پچھوں واہراں دے تڈوں دھاڑوی کھرے اٹھا گئے
 ہتھ لائیکے برکتی جوان پورے کرامت ظاہر دکھلا گئے
 وارث شاہ میاں پنے باز چھٹے جان رکھ کے چوٹ چلا گئے

جوگی منگ کے پنڈتیار ہویا آنا میل کے کھپرا پوریا ای
کے ہس کے رگ چلیا ای کے جوگی نوں چاء وڈوریا ای
کائی دیک کے جوگی نوں ڈانٹ لیندی کتے انہاں نوں جوگی نے گھوریا ای
پہلے کھیریاں دے جھات پائیا سو جویں سوہلوں دا چن پوریا ای

۳۳۶

کیندی ولگناں ویڑے تے ارل کھوڑاں کیندیاں بکھلاں اتے کھرانیاں نی
کیندیاں کوریاں چائیاں بنیاں تے کیندیاں کلیاں نال مدھانیاں نی
ایتھے اک پھنچھوڑی جیسی بیٹھی کتے نکلیاں گھروں سوانیاں نی
چھت نال ٹنگے ہوئے نظر آون کھوپے ناڑیاں اتے پرانیاں نی
کوئی پنک اتے ناگرویل پئی جیہاں رنگ محل وچ رانیاں نی
وارث کوریاں کتھیں کرن بیسناں موئے ماڑے محتاں آنیاں نی
ستی آکھیا بھائیے ویکھنی ہیں پھر یا لچ مناکھ سائیاں نی
کتے جگرے کن پڑا لیتے دھروں لعتاں ایہہ پرانیاں نی

۳۳۷

جوگی ہیر دے ساہورے جاوڑیا بھکھا باز جینوں پھرے للور دا جی
آیا خوشی دے نال دو چند ہو کے صوبہ دار جینوں نوں لاہور دا جی
دھس دے کے ویڑے وچ جا وڑیا ہتھ کیتا سوتھ دے چور دا جی
جائے الکھ و جائیکے ناد پھوکی سوال پاؤں دا لٹ پٹا لور دا جی
انی کھیریاں دی اے پیاریے ووہٹے نی ہیرے سکھ ہے چانگور دا جی
وارث شاہ بن اگ نوں جویں پھوی شگن ہویا ای جنگ تے شور دا جی

۳۳۸

چ آکھ توں راولا کے ستی میرا جیوکانی گل لوڑ دا جی

وہیڑے وڑیاں رکتاں چھڑیاں نی کنڈا وچ کھیجے دی بوڑ دا جی
بادشاہ دے باغ وچ نال چاوڑ پھریں پھل گلاب دا توڑ دا جی
وارث شاہ توں شتر مہار بانجھوں ڈانگ نال کوئی منہ توڑ دا جی

۳۹۹

آء کواریئے ایڈ اپرادھنیں نی دھکا دیمہ ناکب دے زوردانی
بندے کندھلی نتھلی ہس کڑیاں بہیں روپ بناٹیکے موردانی
انی نڈھیئے رکتاں چھیر ناہیں ایسہ کم نہیں دھم شوروانی
وارث شاہ فقیر غریب اتے ویر کڈھیو ای کسے کھوردانی

۳۴۰

کل جائیکے نال چوہا چاوڑ سانوں بھن بھنڈار کڈھایوں وے
اج آن وڑیوں جن وانگ وینرے ویر کل دا آن جگایوں وے
گدوں آن وڑیوں وچ چھوہراں دے کنہاں شامتاں آن بھھایوں وے
وارث شاہ رضاء دے کم ویکھو اج رب نے ٹھیک کٹایوں وے

۳۴۱

کچی کواریئے لوڑھ دیئے ماریئے نی ٹونیں ہاریئے آکھ کیہ آہنی ہیں
بجلیاں نال بری کا ہے ہوونی ہیں کافی برے ہی پھاوئیں چاہنی ہیں
اساں بھکھیاں آن سوال کیتا کہیاں غیب دیاں رکتاں ڈاہنی ہیں
وچوں پکے چھیل ابلکے نی راہ جانڈڑے مرگ نوں پھاہنی ہیں
گل ہو چکی پھیر چھیرنی ہیں ہری ساکھ نوں موڑ کے واہنی ہیں
گھر جان سردار دا بھیکہ مانگی ساڈا عرش دا کنگرہ ڈھاہنی ہیں
کیسانال پردیسیاں ویر چاپو چنجر ہاریئے آکھ کیہ آہنی ہیں
راہ جانڈڑے فقر کھیرنی ہیں آنہریئے سنگ کیوں واہنی ہیں
گھر پیڑے دھروئیاں پھیریاں نی ڈگے وہریئے ساہناں نوں واہنی ہیں

آء واسطہ ای نیناں گنڈیاں دا ایسہ گل کوں چپھوں لاہنی ہیں
شکار دریا وچ کھیڈ مویئے کہاں موت وچ پھیاں پھاہنی ہیں
وارث شاہ فقیراں نوں چھیڑ ناہیں اکھیں نال کیوں کھکھراں لاہنی ہیں

۳۴۲

انی سنوں بھیناں کوئی چھٹ جوگی وڈی جوٹھ بھیرا کسے تھانوں دا ہے
جھگڑیل مرکناں گھنڈ مچر رپر کھنٹ ایسہ کسے گرانوں دا ہے
پرڈیاں دی نہیں ڈول اس دی ایسہ واقف ہیر دے نانوں دا ہے
گل آکھ کے ہتھ تے پوے مکر آپے لانوں دا آپ بھانوں دا ہے
بنیں بھن کے کھپری توڑ سہلی نالے جٹاں دی جوٹ کھانوں دا ہے
جے میں اٹھ کے پان پت لاء شاں پنچ ایسہ نہ کسے گرانوں دا ہے
کوئی ڈوم موچی اکے ڈھیڈ کنجر اکے چوہرا کسے سرانوں دا ہے
وارث شاہ میاں واہ لاء رہیاں ایسہ جھگڑیوں باز نہ آنوں دا ہے

۳۴۳

پکڑ ڈھال تلوار کیوں گرد ہوئیں متھا منیں کڑمیں بھاگئے نی
چنچر ہاریئے ڈاریئے جنگ بازے بھبر کسے برے نہیں لاگئے نی
فساد دی فوج دیئے پیشوائے شیطان دی لک دی تراگئے نی
اسیں جٹیاں نال جے کراں جھیڑے دکھ زہد تے کفر کیوں جھاگئے نی
متھا ڈاہ نہیں آء چھڈ پچھا بھنیں جانڈے دے مگر نہ لاگئے نی
وارث شاہ فقیر دے قدم پھریے چھڈ کبر ہنکارنوں تیارگئے نی

۳۴۴

چکی ہانیاں وچ وچار پونڈی ایسہ دی دھم تنور تے بھٹھ بے نی
کم ذات کپترڈا ڈھیڈ بیڈا ڈبی پورے دے نال دی چھٹھ بے نی
بھیڑوکار کھوٹا ٹھگ ماجھڑے دا بہارن یروں دا بھٹھ بے نی

منگ کھان حرام مشنڈیاں نوں وڈا سار شدھات دی لٹھ ہے نی
 مشنڈزے ترت پچھان لیندے کم ڈاہ دیو ایسہ بھی ہٹ ہے نی
 ایسہ ہٹ ہے پرتھگا پٹ ہے نی ایسہ چودھری چوڑ پٹ ہے نی
 گداں لڈیاں ایسہ سنیں چھٹ ہے نی بھانویں ویلنیں دی ایسہ لٹھ ہے نی
 وارث شاہ نہ ایس تے رسا مٹھا ایسہ کاتھے کما دی گٹھ ہے نی

۳۴۵

ویزے والیاں داناں آن کھڑیاں کیوں بولدے تیس دیوانزے نی
 کرے کاس تھوں کھوجدی نال جوگی ایسہ بنگلی کھڑے نمازے نی
 منگ کھانیکے سدا اوہ دیس تیاگن تنبو آس دے ایسہ نہ تان دے نی
 جاپ جان دے رب دی یاد والا ایڈے جھکڑے ایسہ نہ جان دے نی
 سدا ریہیں اداس نراس ننگے برچھ بھوگ کے سیاں لنگھانوں دے نی
 وارث شاہ پراساں معلوم کیتا جئی جوگی دونویں اس بان دے نی

۳۴۶

یناں ہیرویاں وکھ کے آہ بھردا وانگ عاشقاں اکھیاں میٹ دا ای
 جویں نسیم کپترہ رن بھندی کیتی گل نوں پیا گھیٹ دا ای
 رناں کنڈیاں وانگ فرنج کردا تورن ہارڈا لگڑی پریت دا ای
 گھت گھڑی بنے ایسہ وڈا ٹھنھرا استادڑا ایسہ میت دا ای
 پوہنڈی وکھیاں دے وچ وڈھ لیندا پچھوں آپی وار پھر چیک دا ای
 اکے خیر ہتھا نہیں ایسہ راول اکے پیلاڑا کسے پلپت دا ای
 نہ ایسہ جن نہ بھوت نہ رچھ باندر نہ ایسہ پیلاڑا کسے اتیت دا ای
 وارث شاہ پریم دی زیل نیاری نیارا انترہ عشق دے گیت دا ای

۳۴۷

ایسہ مثل مشہور ہے جگ مارے کم رب دے جیڈ نہ مہرے نی

ہنر جھوٹھ کمان لاہور جیسی اتے قاروں جیڈ نہ سحر ہے نی
 چغلی نہیں دیباپور کوٹ جیسی اوہ نمود دے تھانوں بے مہر ہے نی
 نقش چین تے مشک نہ ختن جیہا یوسف زیب نہ کسے دی چہرے نی
 میں تاں توڑ ہشدهات دے کوٹ شاں تینوں دس کھان کاس دی وہرے نی
 بات بات تیری وچ ہیں کامن وارث شاہ دا شعر کیہ سحر ہے نی

۳۴۸

کوئی اسان جیہا ولی سندھ ناہیں جگ آنوں دا نظر ظہور جیہا
 دستار بجواڑیوں خوب آوے اتے بافتہ نہیں قصور جیہا
 کشمیر جیہا کوئی ملک نہیں، نہیں چانناں چند دے نور جیہا
 اگے نظر دے مزہ معشوق دا اے اتے ڈھول نہ سوہندا دور جیہا
 نہیں رن کلکڑ تده جی نہیں زلزلہ حشر دے صور جیہا
 سہتی جیڈ نہ ہور جھگڑیل کوئی اتے سوہناں ہور نہ حور جیہا
 کھیزیاں جیڈ نہ نیک نصیب کوئی، کوئی تھانوں نہ بیت معمور جیہا
 سچ وسدیاں جیڈ نہ بھلا کوئی برا نہیں بے کم فتور جیہا
 پنگ جیڈ نہ ہور بدبو کوئی باس دار نہ ہور سچور جیہا
 وارث شاہ جیہا گنہگار ناہیں، بخشہار نہ رب غفور جیہا

۳۴۹

جوگ دس کھان کدھروں ہویا پیدا کتھوں ہویا سنداس بیراگ ہے دے
 کیتے رامہ ہن جوگ دے دس دیکھاں کتھوں نکلیا جوگ دا راگ ہے دے
 ایہہ کھپری سہلیاں ناد کتھوں کس بدھیسیا جٹاں دی پاگ ہے دے
 وارث شاہ بھنوت کس کڈھیائی کتھوں نکلی پوجنی آگ ہے دے

۳۵۰

مہاندیو تھوں جوگ دا پنتہ بنیاں دیوتہ ہے گورو سنیاں دا

راما نندتھوں سب بیراگ ہویا پر م جوت ہے گورو اداسیاں دا
 برہماں برہمنان دا رام ہندواں دا بشن اتے مہیس سب راسیاں دا
 ستھرا ستھریاں دا نانگ واسیاں دا شاہ مکن ہے منڈے ابھاسیاں دا
 جیویں سید جلال جلالیاں دا تے اولیس قرنی کھلے کاسیاں دا
 جیویں شاہ مدار مداریاں دا انصار انصاریاں طاسیاں دا
 وشٹ نربان ویراگیاں داشی کشن بھگوان ابھاسیاں دا
 حاجی نوشہ نوشاہیاں دا اتے بھگت کبیر جلاسیاں دا
 دستگیر دا قادری سلسلہ ہے فرید ہے پشت عباسیاں دا
 جیا ٹھیر پیر ہے موجیاں دا شمس پیر سنیاں چاسیاں دا
 نام دیو ہے گرو جیوں پھینسیاں دا لقمان لوہار ترکھاسیاں دا
 خواجہ خضر ہے میاں مہانیاں دا نقشبند مغلاں پختاسیاں دا
 سرور سخی بھرائیاں سیوکل دا لعل بیگ ہے چوہڑیاں خاصیاں دا
 تل راجہ ہے گرو جواریاں دا شاہ شمس سنیاں ہاسیاں دا
 شیث ولد آدم جولاہیاں دا شیطان ہے پیر مراسیاں دا
 وارث شاہ جیوں رام ہے ہندواں دا تے رحمان ہے مومناں خاصیاں دا
 جویں حاجی گللو کھمبار من شاہ علی ہے رافقیں پاسیاں دا
 سلمان پارس پیرنایاں دا علی رنگریز نیلاریاں درزیاں دا
 عشق پیر ہے عاشقان ساریاں دا بھکھ پیر ہے مستیاں پائیاں دا
 سو تیلی جیوں پیر ہے تیلیاں دا سلیمان ہے جن بھوتاسیاں دا
 سونا پیر ہے وگڑیاں گکڑیاں دا داؤد ہے زرہ نواسیاں دا

۳۵۱

پھرن برا ہے جگ تے انہاں تائیں جے ایسہ پھرن تاں کم دے مول ناہیں
 پھرے قول زبان دا جوان رن تھیں ستر دار گھر چھوڑ معقول ناہیں
 رضاء اللہ دی حکم قطعی ہے جی قطب کوہ کعبہ معمول ناہیں

رن آء وگاڑتے پھیہ چڑھی فقر آئے جاں قہر کلول ناہیں
زمیندار کن کیتیاں خوشی ناہیں اتے احمق کدی ملول ناہیں
وارث شاہ دی بندگی لکھ نہیں ویکھاں من لئی کہ قبول ناہیں

۳۵۲

عدل بناں سردار ہے رکھ اچھل رن گدھی ہے بے وفادار ناہیں
نیاز بناں ہے کینچنی بانہ تھاویں گدھا مرد جو عقل دا یار ناہیں
بناں آدمیت نہیں انس جا پے بناں آب قاتل تلوار ناہیں
صبر ذکر عبادتاں باہجھ جوگی دماں باہجھ جویں درکار ناہیں
ہمت باہجھ جوان بن حسن دلبر لون باہجھ طعام سوار ناہیں
شرم باہجھ پچھاں بناں عمل داڑھی طلب باہجھ فوجاں بھرمار ناہیں
عقل باہجھ وزیر صلوة مومن دیوان حساب شمار ناہیں
وارث رن فقیر تلوار گھوڑا چارے تھوک ایسہ کسے دے یار ناہیں

۳۵۳

مرد کرم دے نقد ہیں ستنے نی رناں دشمنان نیک کمائیاں دیاں
تسیں ایس جہان وچ ہوئے رہیاں پنج سیریاں گت دھڑوائیاں دیاں
مردین جہاز نکوئیاں دے رناں بیڑیاں ہیں برائیاں دیاں
مانوں باپ دا نانوں ناموس ڈوین پتاں لاه سٹن بھلیاں بھائیاں دیاں
ہڈماس حلال حرام کپن ایسہ کوہاڑیاں ہیں قصائیاں دیاں
لباں لہندیاں صاف کر دیہن داڑھی جویں قینچیاں احمقاں نائیاں دیاں
سر جائے نہ یار دا سر دتجے شرماں رکھیے اکھیاں لائیاں دیاں
نی توں کیہڑی گل تے ایڈ شوکیں گلاں دس کھاں پوریاں پائیاں دیاں
آہڈا نال فقیر دے لانوں دیاں نہیں خوبیاں ویکھ نناں بھر جائیاں دیاں
وارث شاہ تیرے منہ نال مارن پنڈاں بنھ کے سبھ بھلیائیاں دیاں

ریس جوگیاں دی تیتھوں نہیں ہندی ہونساں کیںاں جٹاں رکھائیاں دیاں
 بے شرم دی موچھ جینوں پوچھ بدھی جیہاں منجراں پٹ دے دھائیاں دیاں
 تان سین جیہا راگ نہیں بن دا لکھ صفاں بے ہون بھرائیاں دیاں
 اکھیں ڈٹھیاں نہیں توں چوہرا دے پریم کٹھیاں برہوں ستائیاں دیاں
 سرمن داڑھی کھیہ لایا ای قدران ڈٹھیوں ایڈیاں چائیاں دیاں
 تیری چراچر برکدی جیہہ ایویں جیوں مرکدیاں جتیاں سائیاں دیاں
 لندیاں نال گھلناں مندے بول بولن نہیں چالیاں بھلیاں دیاں جائیاں دیاں
 نہیں کھیوں چوہرا ہوئے واقف خبراں جان دے چوہڑے کھائیاں دیاں
 نہیں فقر دے بھیت دا ذرا واقف خبراں تھہ نوں مہیں چرائیاں دیاں
 چتر سواہ بھرے ویکھ مگر لگوں جویں کتیاں ہوں قصائیاں دیاں
 جیہڑیاں سون اجاز وچ وانگ نچر قدران اوہ کھیہ جان دے دایاں دیاں
 گدوں وانگ جاں رجیوں کریں مستی کچھیاں سنگھنائیں رناں پرائیاں دیاں
 بابو نہیں پورا تینوں کوئی ملیا اے نوہنیوں بکاں مائیاں دیاں
 پوچھیاں گائیں توں مہیں دیاں جوڑنائیں کھریاں مہیں نوں لاوناں گائیاں دیاں
 ہاسا آوندا ویکھ کے سفل دا ای گلاں طبع دیاں ویکھ خفتائیاں دیاں
 میاں کون چھڈا وی آن تینوں دھمکاں پون گیاں جدوں کٹائیاں دیاں
 گلاں عشق دے والیاں تھلیں ریاں کچے گھرے تے ویہن لڑھائیاں دیاں
 پریاں نال کیہ دیواں نوں آکھ لگے جنہاں وکھیاں بھینیاں بھائیاں دیاں
 ایہہ عشق کیہ جان دے چاک چوہر خبراں جان دے روٹیاں دھائیاں دیاں
 وارث شاہ نہ بیٹیاں جنہاں جنیاں قدران جان دے نہیں جوائیاں دیاں

اسیں ستے مول نہ ڈراں تیتھوں تکھے دیدڑے تاندڑی سار دے نی
 ہاتھی نہیں تصویر دا قلعہ ڈھائے شیر کھیاں تھوں نہیں ہار دے نی

کے کانوں دے ڈھور نہ کدی موئے شیر پھویاں توں نہیں ہار دے نی
 پھٹ پن لڑائی دے اصل ڈھائی ہور اینویں پساں پساں دے نی
 اکے مارناں اکے تاں آپ مرناں اکے نس جاناں اکے سار دے نی
 ہمت ست بروت سرین بھارے ایہہ گھبرو کسے نہ کار دے نی
 بنھ توریئے جنگ نوں دھک کر کے سگون اگلیاں نوں پچھوں مار دے نی
 سڑن کپڑے ہون تحقیق کالے جیہڑے گوٹھے ہون لوہار دے نی
 جھوٹھے منیں نال نہ جوگ جاندا سنگ گلے نہ نال پھوہار دے نی
 خیر دتیاں مال نہ ہوئے تھوڑا بوبل تھڑے نہ چرے کوٹار دے نی
 تیں تاں کیتا سانوں مارنیں دا تینوں ویکھ لے یارہن مار دے نی
 جیہا کرے کھئی تیا پاؤندائی سچے واعدے پروردگار دے نی
 وارث شاہ میاں رن بھونکنی نوں فقر پائے جڑیاں چائے مار دے نی

۳۵۶

تیریاں سہلیاں تھوں اسیں نہیں ڈردے کوئی ڈرے نہ بھیل دے سانگ کولوں
 اینویں ماری دا جائیں ایس پنڈوں جویں کھسکدا کفر ہے بانگ کولوں
 سرکج کے ٹریں گا جہل جٹا جویں سپ اٹھ چلے ہے ڈانگ کولوں
 اینویں کھپری سٹ کے جائیں گاتوں جویں دھاڑ دی سرکدا کانگ کولوں
 میرے ڈٹھیاں کنہسی جان تیری جویں چور دی جان پھلانگ کولوں
 تیری ٹوٹنی پھرے ہے سپ وانگوں آئے رناں دے ڈریں لپانگ کولوں
 ایویں خوف پوسی تینوں ماریں دا جویں دھکدا پیرالانگ کولوں
 وارث شاہ ایہہ جوگیرا مویا پیا پانی دین گیاں جدوں پور سانگ کولوں

۳۵۷

کیہاں آن پنجائیاں جوڑیاں نی اسیں رن نوں ریوڑی جاتیں ہاں
 پھڑیئے چتھ کے لینے لنگھا پل وچ تمبو ویر دے نت نہ تاتیں ہاں
 لوگ جاگ دے مہیاں نال پ جن اسیں خواب اندر موجاں ماتیں ہاں

سوگ چھان دے بھنگ تے شہرتاں نوں اسیں آدمی نظر وچ چھانتیں ہاں

۳۵۸

جیٹھ میند تے سیال نوں واؤمندی کتک ماہنگھ وچ منع انھیریاں نہیں
روون ویاہ وچ گاوناں وچ سیاپے ستر مجلساں کرن مندیریاں نہیں
چغلی خانونداں دی بدی نال میس کھائے لون حرام بدخیریاں نہیں
حکم ہتھ کمذات دے سوپ دیناں نال دوستاں کرنیاں ویریاں نہیں
چوری نال رفق دے دغا پیراں پرناں پرماں دیاں سیریاں نہیں
غیبت ترک صلوة تے جھوٹھ مستی دور کرن فرشتیاں طیریاں نہیں
مڑن قول زبان دا پھرن پیراں برے دناں دیاں ایسہ بھی پھیریاں نہیں
لڑن ناں فقیر سردار یاری کڈھ گھستاں مال دیریاں نہیں
میرے نال جو کھیریاں وچ ہوئی نچر واویاں ایسہ سبھ تیریاں نہیں
بھلے نال بھلیاں بدی بریاں یاد رکھ نصیحتاں میریاں نہیں
بناں حکم دے مرن نہ اوہ بندے ثابت جنہاں دے رزق دیاں ڈھیریاں نہیں
بدرنگ نوں رنگ کے رنگ لایو واہ واہ ایسہ قدرتاں تیریاں نہیں
ایہا گھت کے جاوڑا کروں کملی پئی گرو میرے گھتیں پھیریاں نہیں
وارث شاہ اسان نال جادواں دے کئی رانیاں کیتیاں چیریاں نہیں

۳۵۹

اسان جادوڑے گھول کے سبھ پیتے کراں باورے جادواں والیاں نوں
راجے بھوج جیسے کیتے چائے گھوڑے نہیں جان دا ساڈیاں چالیاں نوں
سکے بھائیاں نوں کرن نفر راجے تے راج بہانوں دے سالیان نوں
سر کپ رسالونوں وخت پایا گھت مکر دے رولیاں رالیاں نوں
رانوں لنک لٹائیکے گرد ہویا سیتا واسطے بھیت دے کھالیاں نوں
یوسف بندوچ پائے ظہیر کیتا سستی وخت پایاں اٹھاں والیاں نوں
رانجھا چار کے میس فقیر ہویا ہیر ملی سبھ کھیریاں سالیان نوں

روڈ وڈھ کے ڈکرے ندی پایا تے جلالی دے ویکھ لے چالیاں نوں
 پھو کو عمر بادشاہ خواہ ہوئے ملی مارون ڈھول دے رالیاں نوں
 ولی بلعم باعور ایمان دتا ویکھ ڈوبیا بندگی والیاں نوں
 مہینوال تھوں سوہنی رہی اینویں ہور پچھ لے عشق دے بھالیاں نوں
 اٹھاراں کھوہنی کٹک لڑ موئے پانڈو ڈوب ڈاب کے کٹھیا کھالیاں نوں
 رناں مار لڑائے امام زادے مار گھتیا پیریاں والیاں نوں
 وارث شاہ توں جوگیاں کون ہنا ایں اوڑک بھریں کاساڈیاں ہالیاں نوں

۳۶۰

آء نڈھیئے غیب کیوں وڈھیا ائی ساڈے نال کیسہ رکتاں لائیاں نی
 کریں نراں دے نال برابری کیوں آکھ تساں وچ کون بھلیائیاں نی
 بیکساں دا کوئی نہ رب باہمھوں تسیں دونویں نناں بھرجائیاں نی
 جیہڑا رب دے نانوں تے بھلا کرسی اگے ملن گیاں اوس بھلیائیاں نی
 اگے تنہاں دا حال زبون ہوسی وارث شاہ جو کرن برائیاں نی

۳۶۱

مرد صاد ہیں چہرے نیکیاں دے صورت رن دی میم موقوف ہے نی
 مرد عالم فاضل اصل قابل کسے رن نوں کون وقوف ہے نی
 صبر فرح ہے بنیاں نیک مرداں ایتھے صبر دی واگ معطوف ہے نی
 دفتر مکر فریب تے نچر وایاں انہاں پستیاں وچ ملفوف ہے نی
 رن ریشمی کپڑا منع ملے مرد جوز قیدار مشروف ہے نی
 وارث شاہ ولایتی مرد میوے اتے رن مسواک دا صوف ہے نی

۳۶۲

دوبت سوئی جو بیت وچ بھیر کئے یار سوئی جو جان قربان ہووے
 شاہ سوئی جو کل وچ بھیر کئے کل بات دا جو نگہبان ہووے

گانوں سوئی جو سیال وچ دودھ دیوے بادشاہ سوئی جوشبان ہووے
 نارسوئی جو مال بن بیٹھ جالے پیادہ سوئی جو بھوت مسان ہووے
 امساک ہے اصل انیم باہجھوں غصے بناں فقیر دی جان ہووے
 سوئی روگ جو نال علاج ہووے تیر سوئی جو نال کمان ہووے
 کنجر سوئی جو غیرتاں باہجھ ہوون جویں بھابرا بناں اشنان ہووے
 قصبہ سوئی جو ویر بن پیا وسے جلااد سوئی جو مہربن جان ہووے
 کواری سوئی جو کرے حیا بہتا نیویں نظر تے باہجھ زبان ہووے
 بناں چورتے جنگ دے دیس وسے پت سوئی بن ان دے پان ہووے
 سید سوئی جو شوم نہ ہووے کاذب زانی سیاہ تے ناقہروان ہووے
 چاکر عورتاں سدا بے عذر ہوون اتے آدمی بے نقصان ہووے
 پرہاں جاوے بھیسیاں چویرا وسے متاں منگنوں کوئی ودھان ہووے
 وارث شاہ فقیر بن حرص غفلت یاد رب دی وچ مستان ہووے

۳۶۳

کارساز ہے رب تے پھیر دولت سبھو دولتیاں پیٹ دے کارنیں نی
 نیک مردتے نیک ہی ہووے عورت انہاں دونہاں نہیں کم سوارنیں نی
 پیٹ واسطے پھرن امیر در در سید زادیاں نے گدھے چارنیں نی
 پیٹ واسطے پری تے حورزاداں جاہن جن تے بھوت دے وارنیں نی
 پیٹ واسطے رات نوں چھوڑ گھر در ہو پاہرو ہو کرے مارنیں نی
 پیٹ واسطے سبھ خرابیاں نہیں پیٹ واسطے خون گزار نہیں نی
 پیٹ واسطے فقر تسلیم توڑن سبھو سمجھ لے رنیں گوارنیں نی
 ایس زمین نوں واہندا ملک مکا اتے ہو چکے وڈے کارنیں نی
 گاہون ہورتے راہک ہور اس دے خاوند ہور دم ہورناں مارنیں نی
 مریان جے ہووے فقیر اک پل تہاں جے کروڑ لکھ تارنیں نی
 وارث شاہ جے رن نہیں مہر کیتی بھانڈے بول دے کھوہل منہ مارنیں نی

رب جیڈ نہ کوئی ہے جگ داتا زمین جیڈ نہ کے دی صابری وے
 بھیس جیڈ نہ کے دے ہون جیرے راج ہند پنجاب نہ باری وے
 چند جیڈ چالاک نہ سرد کوئی حکم جیڈ نہ کے اکبری وے
 آسمان دے جیڈ نہ کے پلا رعیت جیڈ نہ خصم دی جابری وے
 برا کسب نہ نوکری جیڈ کوئی یاد حق دی جیڈ اکبری وے
 موت جیڈ نہ سخت ہے کوئی پھی اوتھے کے دی ناہیوں نابری وے
 ماژادیاں جیڈ نہ کسب بھیڑا کمذات نون حکم ہے کھابری وے
 رن ویکھنی عیب فقیر تائیں بھوت وانگ ہے سراں تے باری وے
 وارث شاہ شیطان دے عمل تیر۔ داڑھی شیخ دی ہو گئی چھابری وے

رن ویکھن عیب ہے انھیاں نون رب اکھیاں دتیاں ویکھنیں نون
 سبھ خلق دا ویکھ کے یسو مجرا کرو دید ایس جگ دے ویکھنیں نون
 راؤ راجیاں سراں تے داؤ لائے ذرا جائیکے اکھیاں سیکنیں نون
 مہاں دیو جے پاربتی اگے کام لیانوں داسی متھا ویکھنیں نون
 سبھا دید معاف ہے عاشقاں نون رب نمین دتے جگ ویکھنیں نون
 عزرائیل ہتھ قلم لے ویکھدا ای تیرا نام ایس جگ توں ویکھنیں نون
 وارث شاہ میاں روز حشر دے نون انت سدئے گالیکھ ویکھنیں نون

جہی نیت ہے تھی مراد ملیا گھرو گھرو چھائی سراںونوں ایس
 پھریں منگدا بھونگدا خوار ہندا لکھ دغے پنھنڈ جگانوں ایس
 سانوں رب نے ددھ تے دہیں دتا پھھا کھانوں اتے ہنڈانوں ایس
 سونوں رپڑا پن کے ایس ہنسنے وارث شاہ توں جیسو بھرمانوں ایس

سویناں رپڑا شان سوانیاں دا توں تاں نہیں اصیل نی گولینے نی
 گدھا اردکل نال نہ ہوئے گھوڑا بانہ پری نہ ہووے یولینے نی
 رنگ گورڑے نال توں جگ منھا وچوں گناں دے کارنیں پولینے نی
 ویڑے وچ توں کنجری وانگ نچیں چوراں یاراں دی وچ وچولینے نی
 اسان پیر کیا تے توں ہیر آکھیں بھل گئی ہیں سنن وچ بھولینے نی
 انت ایہہ جہان ہے چھڈ جاناں ایڈے کفر اپرادھ کیوں تولینے نی
 فقر اصل اللہ دی ہیں مورت اگے رب دے جھوٹھ نہ بولینے نی
 حسن متسے بوب کہ سوئن چڑیے نیناں والینے شوخ مولینے نی
 تاہنڈا بھلا تھیوے ساڈا چھڈ پچھا ابا جیونئے آلیئے بھولینے نی
 وارث شاہ کیتی گل ہو چکی موت وچ نہ پھیاں ٹولینے نی

چھیڑ کھندراں بھیز مچاوناں ہئیں سیکاں لنگ تیرے نال سوٹیاں دے
 اسیں جٹیاں ہان پلٹیاں ہاں نک پاڑ ٹے جنہاں جھوٹیاں دے
 جدوں مہلیاں پکڑ کے گرد ہوئے پتے کڈھینے چینیاں کوٹیاں دے
 بٹ کھیرنیں کنگے اتے سوئے ایہہ علاج ہیں چتراں موٹیاں دے
 پڑ شاہ وا بالکا شاہ جھکڑ تیتھے ول ہیں وڈے لپوٹیاں دے
 وارث شاہ روڈا سرکن پائے ایہہ حال چوراں یاراں کھوٹیاں دے

فقر شیر دا آکھدے ہیں برقع بھیت فقر دا مول نہ گھولینے نی
 دودھ صاف ہے ویکھناں عاشقاں دا شکر وچ پیاز نہ کھولینے نی
 سرے خیر سوہس کے آن دیجے لئے دعائے مٹھرا بولینے نی
 لینے آکھ چھڑائیکے دودھ پیسے پر توں تھیں گھٹ نہ تولینے نی

برا بول نہ رب دیاں پوریاں نوں نی بے شرم کتے لولینے نی
مستی ناں فقیراں نوں دئیں گالیں وارث شاہ دو کھوک منو لینے نی

۳۷۰

اسیں بھوت دی عقل گوائے دیئے سانوں لائے بھوت ڈراؤناں اسیں
ترنجن ویکھناں وہوٹیاں چھیل کڑیاں اوتھے کنگ دی تار وجاوناں اسیں
میری بھابھی دے نال توں رمز ماری بھلا آپ نوں کون سداوناں اسیں
اوہ پئی حیران ہے نال زحمت گھڑی گھڑی کیوں پیا اکاوناں اسیں
نہ توں وید نہ ماندری نہ ماں جھاڑے غیب دے کاہنوں پاوناں اسیں
چور چوہڑے وانگ ٹیڈھ تیری پئی جاپ دی سری بھناوناں اسیں
کدی بھوتناں ہونیکے جھنڈ کھولیں ری جوگ دھاری بن آوناں اسیں
اٹ سٹ پگواڑتے کوار گندل ایسہ بوٹیاں کھول وکھاوناں اسیں
دارو نہ کتاب نہ ہتھ شیشی آکھ کاہ دا وید سداوناں اسیں
جاہ گھروں اساڈیوں نکل بھکھے ہنئیں جٹاں دی جوٹ کھوباوناں اسیں
کھوہ بابریاں کھپری بھن توڑوں ہنئیں ہور کیہ مونہوں اکھاوناں اسیں
رناں بلعم باغور دا دین کھویا وارث شاہ توں کون سداوناں اسیں

۳۷۱

اساں محنتاں ڈاڈیاں کیتیاں نی انی گنڈیے ٹھیٹھریے جئیے نی
کرامات فقیر دی ویکھ ناہیں خیر رب تھوں منگ کوہ پتے نی
کن پائیاں نال نہ ضد کیجے انھیں کھوہ وچ جھات نہ کتے نی
مست نال تکبرے رات دہیں کدی ہوش دی آکھ اپہر تے نی
کوئی دکھ تے درد نہ رہے بھورا جھاڑا مہرا جنہاں نوں کتے نی
پڑھ پھوکئے اک عزمست سیفی جڑھ جن تے بھوت دی پٹے ن
تیری بھابھی دے دکھڑے دور ہونہر اسیں مہر جے چا پٹے نی
مونہوں مٹھٹرا بول تے موم ہو جاگھئی ہوئے نہ کئیے جئیے نی

باندے سب ازار یقین کرے وارث شاہ دے پیر جے چٹھے نی

۳۷۲

پہر پہنچیا بیر بتالیا وے اوکھے عشق وے جھاڑے پاوئیں وے
نیناں ویکھ مارنی پھوک ساہویں تے پریم دے ناگ جگاوئیں وے
کدوں یوسفی طب میزان پڑھنیوں دستور علاج سکھاوئیں وے
قرطاس سکندری طب اکبر تے ذخیریوں باب سناوئیں وے
قانون موجز تحفہ مومنی بھی کفایہ منصورى تھیں پاوئیں وے
پران سنگی وید منوت سیرت نرکھنڈے دے دھیان بھولاوئیں وے
قربا دین شفا تے قادری بھی متفرقہ طب پڑھ جاوئیں وے
رتن جوت تے شانکھ بلمیک سوجن سکھ دیسہ گنگا تھیں آوئیں وے
فیلسوف جہان دیاں اسپن رناں ساڈے مکر دے بھیت کس پاوئیں وے
افلاطون شاگرد غلام ارسطو لقمان تھیں پیر دھواوئیں وے
جن ایس نوں جھنک سیال والے قابو کسے وے ایسہ نہ آوئیں وے
گلاں چائے چوائے دیاں بہت کریں ایسہ روگ نہ تدھ تھیں جاوئیں وے
انہاں مٹریاں تھوں نوں ہووے چنگا ٹھگ پھر دے نیں رناں ولاوئیں وے
جیہڑے مکر دے پیر کھلار بیٹھے بناں پھاٹ کھاہدے نہیں جاوئیں وے
منہ نال کیہاں جیہڑے جاہن ناہیں ہڈ گوڈرے تنہاں بھناوئیں وے
وارث شاہ ایسہ مار ہے وست ایسی جن بھوت تے دیوانوئیں وے

۳۷۳

ایسا رسم قدیم ہے جوگیاں دی اوہنوں مار دے نیں جہڑی ٹرکدی ہے
خیر منگن گئے فقیر تائیں آگوں کتیاں وانگر گھرکدی ہے
ایسہ نصم نوں کھان نوں کوں دیسی جیہڑی خیر دے دین نوں جھرکدی ہے
ایڈی پیرنی کہ پہلوانی ہے اکے کنجری ایسہ کسے ترکدی ہے
ہلے پھوک کے اگ ستابیاں نوں پھوں سردپانی ویکھ برکدی ہے

رن گھنڈنوں جدوں پیزار و جن اوتھوں چپ چپاڑی سرکدی ہے
 اک جھٹ دے نال میں پٹ لینی جہڑی زلف گھلاں اتے لڑکدی ہے
 سیانیں جان دے نیں دھنی جائے جھوٹی جیہڑی ساہناں دے موترے کھرکدی ہے
 فقر جاں منگن خیر بھکھ مردے آگوں سگاں وانگوں سگ درکدی ہے
 لنڈی پاہڑی نوں کھیت ہتھ آیا پئی اپروں اپروں مرکدی ہے
 اوسدے مور پھردے اتے لون چتر سوامنی ماطر بھی پھرکدی ہے

۳۷۴

جیہڑیاں لین اڈاریاں نال بازاں اوہ بلبلاں ٹھیک مرندیاں نیں
 اونہاں ہرنیاں دی عمر ہو چکی پانی شیر دی جوہ دا پیندیاں نیں
 اوہ ڈائیناں جان کباب ہویاں جیہڑیاں ہیڑیاں نال کھیندیاں نیں
 اوہ اکدن پھیر سن آن گھوڑے کڑاں جنہاں دیاں نت سیندیاں نیں
 تھوڑیاں کرن سہاگ دیاں اوہ آساں جیہڑیاں دھاڑویاں نال منگیندیاں نیں
 جوکاں اک دن پکڑ نچوہیں گیاں ان پنیں لہونت پیندیاں نیں
 دل مال دتے لکھ کنجری نوں کدی دلوں محبوب نہ تھیندیاں نیں
 اک دن پکڑیاں جان گیاں حاکماں دے پر بیج تے نت چڑھیندیاں نیں
 اک دن گڑے وسائیں ایسہ گھٹاں ہاتھوں جوڑ کے نت گھرندیاں نیں
 تیرے لون موہڈے ساڈے لون ناڑے مشکاں کسے دیاں اج بھیندیاں نیں

۳۷۵

سن ستنے اسیں ہاں ناگ کالے پڑھ سیفیاں زہد کمانوئیں ہاں
 مکر فن نوں بھن کے صاف کر دے جن بھوت نوں ساڑ وکھاوئیں ہاں
 نقش لکھ کے پھوک یسین دیئے سائے سول دی ذات گوانوئیں ہاں
 دکھ بلائے تے جائے تنگی قدم جنہاں دے ویڑیاں پاونیں ہاں
 سنیں تسمیہ پڑھاں اخلاص سورت جڑھاں ویردیاں پٹ وکھاوئیں ہاں
 دلوں حب دے چاکے تعویذ لکھے اسیں رٹھڑے یار ملاوئیں ہاں

بیہڑا مارناں ہووے تاں کیل کر کے اتوار مسان جگا ونیں ہاں
 جیہڑے گھرو توں رہے رن وٹر لونگ مندر چائے کھاونیں ہاں
 جیہڑے یار نوں یارنی ملے ناہیں پھل مندر کے چائے سنگھاونیں ہاں
 انہاں وہوٹیاں دے دکھ درد جانڈے پڑھ بک تے ہتھ پھراونیں ہاں
 کیل ڈائیناں کچیاں پکیاں نوں دند بھن کے لٹاں مناونیں ہاں
 جاں سحر جادو جری بھوت کدی کنڈا کیل دوالے دا پاونیں ہاں
 کسے نال بے ویر کرودھ ہووے اوہنوں بھوت مسان چڑا ونیں ہاں
 برا بول دی جیہڑی جوگیاں نوں سرمن کے گدھے چڑھاونیں ہاں
 جینڈے نال مدپڑا ٹھیک ہووے اوہنوں بیر بتال پہنچاونیں ہاں
 ایس کھیٹریاں دے گھروں اک بوٹا حکم رب دے نال پٹاونیں ہاں
 وارث شاہ بے ہور نہ داؤ لگے سر پریم جڑیاں چائے پاونیں ہاں

۳۷۶

محبوب اللہ دے لاڈڑے ہو ایس ووہڑی نوں کوئی سول ہے جی
 کوئی گھجھڑا روگ ہے ایس دھاناں پئی نت ایسہ رہے رنجول ہے جی
 ہتھوں لہری وہندی لاہو لتھڑی بھی دیہی ہو جانڈی مختول ہے جی
 مونہوں مٹھڑی لاڈ دے نال بولے ہر کسے دے نال معقول ہے جی
 موہدا پیا ہے جھگڑا نت ساڈا ایسہ ووہڑی گھرے دا مول ہے جی
 میرے ویر دے نال ہے ویر اسدا جیہا کافراں نال رسول ہے جی
 اگے ایسڈے ساہو رے ہتھ بدھی جو کجھ آکھدی سب قبول ہے جی
 ایسہ پنگ تے کدی نہ اٹھ بیٹھے ساڈے ڈھڈھ وچ پھرے ڈنڈول ہے جی

۳۷۷

ہتھ وکھ کے کرو علاج اسدا ہتھ بنہ کے بنیتی کراں تینوں
 نازی وکھ کے کراں علاج ایس دا بے ایسہ اٹھ کے ہتھ وکھائے مینوں
 نبض وکھ کے ایس دی کراں کاری دے ویدناں سب بتائے مینوں

روگ کاس تھوں چلیا کرے ظاہر مزہ منہ دا دے سناے مینوں
وارث شاہ میاں چھتی روگ کٹاں پلک موت تھیں لیاں بچائے تینوں

۳۷۸

کھنگ کھرک تے ساہ تے اکھ آئے سوہل وندوی پیڑ گوانوناں ہاں
قونج تپ دق تے محرقہ تپ اوہنوں کاہریاں نال گوانوناں ہاں
سرسام سودا، زکام نزلہ ایسہ شرتاں نال پٹانوناں ہاں
سل نفع تے استقام ہووے لحم طبل تے واؤ ونبانوناں ہاں
لوط پھوڑیاں اتے کھنیر چنبل تیل لائیکے جڑھاں پٹانوناں ہاں
ہووے پیٹ دی پیڑ کے ادھ سیسی اوہدے گنہا دینہ اٹھویں پاونوں ہاں
ادھرنگ مکھ بھوں گیا ہووے جس دا شیشہ حلب دا کڈھ دکھاوناں ہاں
مرگی ہوس تاں لاہ کے پیر چھتر رکھ نک تے چائے سنگھانوناں ہاں
جھولا مار جائے جیہڑے روگیاں نوں سوئی تیل سہانجناں لانوناں ہاں
بانہ سک جائے تنگ سن ہووے تدوں پین دا تیل ملاوناں ہاں
رن مردنوں کام جے کرے غلبہ دھنیاں بھیسوں کے چاء پواناں ہاں
نامردنوں چچ وٹیاں دا تیل کڈھ کے نت ملاوناں ہاں
جے کسے نوں باد فرنگ ہووے رسپورتے لونگ دواوناں ہاں
پرمیو سوزاک تے چھاہ موتی اوہنوں اندری جھاڑ دواوناں ہاں
اتیسار نباہیاں نول جیہڑے اسبغول ہی گھول پواناں ہاں
وارث شاہ جیہڑی اٹھ بنے نہیں اوہنوں ہتھ ہی مول نالاوناں ہاں

۳۷۹

لکھ ویدگی وید لگائے تھکے دھروں ٹڈی کسے نہ جوڑنی وے
جتھے قلم تقدیر دی وگ مکی کسے ویدگی نال نہ موڑنی وے
جس کم وچ دوہڑی ہوئے چنگی سوئی خیر ہی اسوں نے لوڑنی وے
وارث شاہ آزار ہو سبھ مر دے ایسہ قلعی کسے نہ موڑنی وے

من ضحک ضحک حکم ہو یا گل فقر دی توں نہیں ہسے نی
 جو کجھ کہن فقیر سوب کردا آکھے فقر دے تھوں نہیں نیے نی
 ہووے خیر تے دیہ داروگ جائے نت پہنئے کھائے ویئے نی
 بھلا برا جو دیکھے مست کریئے بہیت فقر دا مول نہ دینے نی
 ہتھ ہنہ فقیر تے صدق کیجے نہیں ٹوپیاں سہلیاں کھسے نی
 دکھ درد تیرے سبھ جان کڑیئے بہیت جیسو دا کھول کے دینے نی
 مکھ کھول وکھائے جو ہوویں چنگی نی ایانئیں بھولینے سسے نی
 رب آن سبب جاں میل دا اے خیر ہو جاندی نال لسے نی
 صلح کیتیاں فتح بے ہتھ آوے کمر جنگ تے مول نہ کسے نی
 تیری درد داسبھ علاج میٹھے وارث شاہ نوں ویدناں دینے نی

سستی گج کے آکھ دی چھڈ جتا کھوہ سب نوالیاں سٹیاں نی
 ہووے سبھ ذاتاں ٹھگ کھاہیاں نی پرائس ویٹھے وچ جٹیاں نی
 اسل اتینی گل معلوم کیتی ایہہ جٹیاں ملک دیاں ڈہتیاں نی
 ڈوماں راولاں کونٹیاں جٹیاں دیاں جیہاں دھروں شیطان نے چٹیاں نی
 پراساں بھی جنہاں نوں ہتھ لایا اوہ بوٹیاں جڑھاں تھیں پٹیاں نی
 پوے ڈھڈھ تے عقل دی مار وارث چھاہاں پن پرہیاں کھٹیاں نی

ہولی سبج سھاؤ دی گل کیجے ناہیں کڑ کیئے بولینے گھسے نی
 لکھ جھٹ تر لے پھرے کوئی کردا دتے رب دے باہجہ نہ رھینے نی
 دھیان رب تے رکھ نہ ہوتی لکھ اوگن ہون تان کیجے نی
 اسیں نظر کریئے تر تے ہون چنگے جنہاں روگیاں تے جاوہینے نی

پوداں طبقات دی خبر فقیر رئیس منہ تنہاں تھوں کاسنوں کھسے نی
 جیندے حکم وچ جان تے مال عالم اوس رب تھوں کابنوں کھسے نی
 ساری عمر وی پلانگ تے پئی رہیں ایسے عقل دے نال کھسے نی
 شرم جیٹھ تے سوہریوں کرن آئی منہ فقر تھوں کاسنوں کھسے نی
 وارث شاہ تاں عشق دی نبض دے جدوں اپنی جان نوں تے نی

۳۸۳

کئی ویدگی آن مچایا ای کس وید نے دس پڑھایا ہیں
 وانگ چودھری آن کے پیسچ بیوں کس چٹھیاں گھل سدھایا ہیں
 سہلی ٹوپیاں پن کے لگڑ وانگوں توں تے شاہ بھولو بن آیا ہیں
 وڈے دغے تے فن فریب پھریوں اینویں من کے گھون کرایا ہیں
 نہ توں ہٹ رہیوں نہ توں فقر ہوویں اینویں پاڑ کے کن گویا ہیں
 نہ توں جمیوں نہ کسے مت دتی مڑ پٹ کے کسے نہ لایا ہیں
 برے دیہاں دیاں پھیریاں ایسہ بیسیں اج رب نے ٹھیک کتایا ہیں
 وارث شاہ کر بندگی رب دی توں جس واسطے رب بنایا ہیں

۳۸۴

تیری طبع چالاک چھل چھدریے نی چور وانگ کیہ سہلیاں سلیاں نہیں
 پیریں بلیاں ہون پھرنڈیاں دی تیری جیسہ ہر یاری بلیاں نہیں
 کیہا روگ ہے دس اس دوہڑی نوں اکے مار دی پھریں ٹرپلیاں نہیں
 کسے ایس نوں چائے مسان گھتے پڑھ ٹھوکیاں سارویاں کلیاں نہیں
 سہنس ویدتے دھوپ ہور پھل ہر مل ہرے شریہنہ دیاں پھمکاں کلیاں نہیں
 جھب کراں میں جتن جھڑ جاہن کامن انی کملینو ہووؤ نہ ڈھلیاں نہیں
 ہتھ پھیر کے دھوپ دا کراں جھاڑا پھریں مار دی نہیں کھلیاں نہیں
 رب وید پکا گھر گھلیا جے پھرو ڈھونڈ دیاں پورباں دلیاں نہیں
 وارث شاہ پریم دی جڑ نی گھتی نیناں میردیاں کچیاں پلپیاں نہیں

میرے نال کیہ پیا ہیں ویر چاکا متھا سوکناں وانگ کیہ ڈاہیا ای
 اینویں گھور کے ملک نوں پھریں کھاندا کدی جو ترا مول نہ واہیا ای
 کسے جو گئے ٹھگ فقیر کیتوں انجان گکوہڑا پھابیا ای
 مانوں باپ گورپیر گھر بار چھڈیو کے نال نہ قول نہابیا ای
 بڈھے باپ نوں روندڑا چھڈ آویں اس دا عرش دا کنگرہ ڈھایا ای
 پیٹ رکھ کے اپناں آپ پالیو کتے رن نوں چائے تراہیا ای
 سواہ لایا بان نہ لتھیا ای اینویں کپڑا چتھڑا لاہیا ای
 آء اکھنی ہاں نل جاہ ساتھوں گاندو ساتھ لدھو ہندو واہیا ای

مان متھے روپ گمان بھریے بھیرو کاریے گرب گھلے نی
 ایڈے فن فریب کیوں کھیڈ نی ہیں کسے وڈے استاد دیے چلے نی
 ایس حسن دا نانہ گمان کیجے مان متھے گرب گھلے نی
 تیری بھابی دی نہیں پرواہ سانوں وڈی ہیر دی انگ سہلے نی
 ملے سروں نوں ناہ وچھوڑ دیجے ہتھوں وچھڑیاں سرں نوں ملے نی
 کیہا ویر فقیر دے نال چاہو پچھا چھڈانو کھیے لیلے نی
 ایسہ جٹی سی کونج تے جٹ الو پری بدھیا جے گل کھولے نی
 وارث جنس دے نال ہم جنس بندے بھورتازناں گدھے نانہ ملے نی

بیر کن دھرا ایسہ کون آیا کوئی ایسہ تاں ہے درد خواہ میرا
 مینوں بھور تازن جیہڑا آکھیا ہے اتے گدھا بنایا سوچاء کھیرا
 متاں چاک میرا کوں آن بھاسے اوس نال میں انھ کے کراں جھیرا
 وارث شاہ مت کن پڑا رانجھا گھت مندران فیاں حکم میرا

بولی ہیر وے اڑیا جاہ ساتھوں کوئی خوشی نہ ہووے تاں ہسے کیوں
 پردیسیاں جوگیاں کملیاں نوں وچوں جینودا بھیت چاء دسے کیوں
 جیتاں جفا نہ جالیا جائے جوگی جوگ پنٹھ وچ آئیے دھسے کیوں
 جے توں انت رناں ول ویکھناں سی وانی جو ترے چھڈ کے نیے کیوں
 جے تاں آپ علاج نہ جانتیں وے جن بھوت دے جا دوڑے دسے کیوں
 فقر بھارڑے گورڑے ہو رہیے کڑی چڑی دے نال خرخسے کیوں
 جیہڑا کن لپیٹ کے نس جائے لگ کے اوس نوں دھسے کیوں
 وارث شاہ اجاڑ کے وسدیاں نوں آپ خیر دے نال پھیر ویسے کیوں

۳۸۹

گھروں سکھناں فقر نہ ڈوم جائے انی کھیریاں دی اے غنورے نی
 کوئی وڈی تقصیر ہے اسان کیتی صدقہ حسن دا بخش لے گوریے نی
 گھروں سروں سو فقر نوں خیر دتے نہیں ترے جواب دے ٹوریے نی
 وارث شاہ کجھ رب دے نانوں دتے نہیں عاجزاں دی کائی زوریے نی

۳۹۰

ہیر آکھ دی جوگیا جوٹھ آکھیں کون رٹھڑے یار ملاؤں دا ای
 ایسا کوئی نہ ملیا میں ڈھونڈ تھکی جیہڑا گیاں نوں موڑلیاوں دا ای
 ساڈے چم دیاں جتیاں کرے کوئی جیہڑا جینودا روگ گوانوں دا ای
 بھلا دس کھاں چریں وپھنیاں نوں کدوں رب سچا گھر لیاں دا ای
 بھلا موئے تے وچھڑے کون ملے اینویں جیوڑا لوک ولاؤں دا ای
 اک باز تھوں کانوں میں کونج کھوہی ویکھاں چپ ہے کہ کرلاوں دا ای
 اکس جٹ دے کھیت نوں اگ لگی ویکھاں آن کے کدوں بھانوں دا ای
 دیاں چوریاں گھینو دے بل ویسے وارث شاہ جے سناں میں آنوں دا ای

جداں تیک ہے زمیں آساں قائم تداں تیک ایسہ واہ سب ویسہن گے نی
 سبھا کبر ہنکار گمان لدے آپ وچ ہے انت نوں ڈیسہن گے نی
 اسرافیل جاں صور قرناء پھوکے تدوں زمین آساں سبھ ڈیسہن گے نی
 کرسی عرش تے لوح تے قلم جنت نالے دوزخ چھٹی ایسہ رہسہن گے نی
 قرعہ سٹ کے پرشن میں لانوناں ہاں دساں انہاں نوں اٹھ کے بہن گے نی
 نالے پتری پھول کے فال گھتاں وارث شاہ ہوری سچ کہن گے نی

تیس چھتیاں نال اوہ مس بھناں تدوں دوہاں دا جیو رل گیا سی نی
 اوس و بھلی نال توں نال لٹکاں جیسو دوہاں دا دوہاں نے لیا سی نی
 اوہ عشق دے ہٹ وکائے رہیا مہیں کسے دیاں چاردا پیاسی نی
 نال عشق دے مہیں اوہ چاردا سی تیرا ویاہ ہویا لڑھ گیا سی نی
 تیس چڑھے ڈولی تاں اوہ ہک مہیں ٹمک چائیکے نال لے گیا سی نی
 ہن کن پڑائے فقیر ہویا نال جوگیاں دے رل گیا سی نی
 اج پنڈ تساڈے آئے وڑیا ابے لنگھ کے اگانہاں نانہ گیا سی نی
 ہن سنگی سٹ کے سنگن بولاں دویا سانوری تے سنگن گیا سی نی
 وارث شاہ میں پتری بھال ڈٹھی قرعہ ایسہ نجوم دا پیاسی نی

چھوٹی عمر دیاں یاریاں بہت مشکل پتر مہراں دے کھولیاں چار دے نہیں
 کن پاڑ فقیر ہو جاہن راجے درد مند پھرن وچ بار دے نہیں
 رناں واسطے کن پڑا راجے سبھا ذات صفات نگھار دے نہیں
 بھلے رناں دے آن نصیب ہون تہن آن بہن کول یار دے نہیں
 دھن مال گیا سر وکھ کر کے دید باز عاشق دید مار دے نہیں

وارث شاہ جاں ذوق دی لگے گدی جوہر نکلے اصل تلوار دے نیں

۳۹۴

جس جٹ دے کھیت نوں الگ لگی اوہ راہکاں وڈھ کے گاہ لیا
لاوے ہار رکھے سبھ وداع ہوئے ناامید ہو کے جٹ راہ لیا
جیہڑے باز تھوں کانوں نیں کونج کھو ہی صبر شکر کر باز فنا ہویا
دنیاں چھڈ اداسیاں پن لیاں سید وارثوں ہن وارث شاہ ہویا

۳۹۵

ہیر اٹھ بیٹھی پتے ٹھیک لگے اتے ٹھیک نشانیاں ساریاں نیں
ایسے تاں جوگیڑا پنڈت ٹھیک ملیا باتاں آکھدا خوب کراریاں نیں
پتے ونبھلی دے ایس ٹھک دتے اتے مہیں بھی ساڈیاں چاریاں نیں
وارث شاہ ایسے علم دا دھنی ڈاہدا کھوہل کے نشانیاں ساریاں نیں

۳۹۶

بھلا دس کھاں جوگیا چور ساڈا ہن کیہڑی طرف نوں اٹھ گیا
ویکھاں آپ ہن کیہڑی طرف پھردا اتے مجھ غریب نوں کٹھ گیا
رٹھے آدمی گھراں وچ آن مددے گل سمجھ جا بدھڑی مٹھ گیا
گھر وچ پوندا گناں جہاں دا یار ہو رہی نہیں کٹے گٹھ گیا
گھر یار تے ڈھونڈ دی پھریں باہر کتے محل نہ ماڑیاں اٹھ گیا
سانوں صبر آرام تے چین نہیں وارث شاہ جدوگناں رٹھ گیا

۳۹۷

ایس گھنڈوچ بہت خرابیاں نیں اگ لائیکے گھنڈ نوں ساڑیے نی
گھنڈ حسن دی آب چھپا لیندا وڈے گھنڈ والی رڑے ماریے نی
گھنڈ عاشقاں دے بیزے ڈوب دیندا بیناں تاڑ نہ پنجرے ماریے نی
تدوں ایسے جہاں سب نظر آوے جدوں گھنڈ نوں ذرا اتاریے نی

گھنڈ انھیاں کرے سو جا کھیاں نوں گھنڈ لاه مونسوں اتوں لاڑیے نی
ساڑھ گھنڈ نوں کھول کے دیکھ نیناں نی انوکھیاں سالواں والیے نی
وارث شاہ نہ دیئے موتیاں نوں پھل اگ دے وچ نہ ساڑیے نی

۳۹۸

اکھیں سامنے پور بے آن پھاسن کیوں دکھ وچ آپ نوں گالیے دے
میاں جو گیا جھوٹھیاں ایسہ گلاں کھر ہون تاں کاسنوں بھالیے دے
اگ بجھی نوں دھیریاں لکھ دیجن بناں بھوک مارے نہیں بالیے دے
بیر دیکھ کے تر ت پچھان لیتا ہس آکھ دی بات سنبھالیے دے
سستی پاس نہ دیوناں بھیت مولے شیر پاس ناں بکری پالیے دے
دیکھ مال چرائیکے پیا مکر راہ جانڈرا کوئی نہ بھالیے دے
وارث شاہ ملکھایاں مال لدھا چلو کجیاں بدر پوا لیے دے

۳۹۹

کسی دستی عقل سیانیاں نوں کدی نفر قدیم سمبھالیے نی
دولت مندوں نوں جان دا سبھ کوئی نیوں نال غریب دے پالیے نی
گودی بال ڈھنڈورڑا جگ سارے جینو سمجھ لے کھیریاں والیے نی
وارث شاہ ہے عشق دا گاؤ تکیہ انی حسن دیے گرم نہالیے نی

۴۰۰

سستی سمبھیا ایسہ رل گئے دونویں لیاں گھت فقیر بلائیاں نی
ایسہ دیکھ فقیر نہال ہوئی جڑیاں ایس نے گھول پوائیاں نی
سستی آکھدی مغز کھپا نہیں انی بھالیے گھول گھمایاں نی
ایس جو گیرے نال توں کھوجھ نہیں نی میں تیریاں لیاں بلائیاں نی
متہاں گھت جگ دھوڑتے کرے کملی گلاں ایس دے نال کیہ لائیاں نی
آنا خیر پچھیا لے دانیں کتھوں کڈھیے ددھ ملائیاں نی

ڈرن آنوں دا بھوتنیں وانگ اس تھوں کے تھانوں دیاں ایسہ بلائیاں نی
 خیر گھن کے جاہ پھر بھیجاوے آئے راوا کہیاں چائیاں نی
 پھریں مست پکھنڈ کھاردا توہی ایتھے کہی وللیاں پائیاں نی
 وارث شاہ غریب دی عقل ایتھی ایسہ پئیاں عشق پڑھائیاں نی

۴۰۱

میں اکڑا گل نہ جانناں ہاں تیس دونوں نناں بھر جائیاں نی
 ماڑاویاں وانگ بناء تیری پاء بیٹھی ہیں سرم سلائییاں نی
 پیر پکڑے فقیر دے دیسہ پھچیا اڑیاں کیہاں کوارے لائیاں نی
 دھیان رب تے رکھ نہ ہوتی غصے ہون نہ مجھیاں دیاں جائیاں نی
 بتیوں شوق ہے تنہاں دا بھاگ بھریے جنہاں ڈاچیاں بار چرائیاں نی
 جس رب دے اسیں فقیر ہوئے ویکھ قدرتاں اوس وکھائیاں نی
 ساڈے پیر نوں جان دے مویا گیا تاہیں گاہلیاں دینیاں لائیاں نی
 وارث شاہ اوہ سدا ہی جیوں دے نہیں جنہاں کیتیاں نیک کمائیاں نی

۴۰۲

برے کہن فقیراں دے نال پیاں اٹھکھیل بریار اپکیاں نہیں
 راتب کھانکے بہجنن وچ تلے مارن لت عراقیاں بکیاں نہیں
 بھونکدی دوسری دیے ڈچکر ایسہ نناں بھابی دونوں سکیاں نہیں
 ایتھے بہت فقیر ظہیر کر دے خیر دیندیاں دیندیاں اکیاں نہیں
 جنہاں ڈبیاں پانیکے سرس چائیاں رناں تنہاں دیاں ناہیوں سکیاں نہیں
 نالے ڈھڈ کھرکن نالے دودھ رڑکن اتے چائیاں کتیاں لکیاں نہیں
 جھاٹا کھر کدیاں کہندیاں نک سنکن مارن واگی چاڑھ کے نکیاں نہیں
 لڑو نہیں جے چنگیاں ہووناں جے وارث شاہ تھوں یسو دو بھکیاں نہیں

انی ویکھو نی واسطہ رب دا بے واہ پے کیا نال کوپتیاں دے
 مگر ہلاں دے چوہر لادجین اگے چھیڑ دیکن مگر کٹیاں دے
 اکے واڈھیاں لاویاں کرن کھپر اکے ڈاہ دیکن ہیٹھ چھٹیاں دے
 ایہہ پرانیاں لعتاں ہین جوگی گدوں وانگ لیٹن وچ گھٹیاں دے
 ہیر آکھدی بہت ہے شوق تینوں بھیر پاء بہیں نال ڈٹیاں دے
 وارث شاہ میاں کھڑے نانہہ پویئے کن پائیاں رب دیاں پٹیاں دے

بھابی جوگیاں دے وڈے کارنیں نی گلاں نہیں سنیاں کن پائیاں دیاں
 روک بنھ پلے ددھ دہیں پیون وڈیاں چائیاں جوڑ دے آٹیاں دیاں
 گٹھ گٹھ ودھانیکے وال ناخن وچ پلم دے لانگراں پائیاں دیاں
 وارث شاہ ایہہ مست کے پاٹ لتھے رگاں کرلیاں وانگ نہیں گائیاں دیاں

ایہہ مثل مشہور جہان سارے جٹی چارے ہی تھوک سوار دی ہے
 ان تمبیدی مے تے بال لڑے چڑیاں ہاکر دی یلڑے چاروی ہے
 بنھ جھڑی فقیر دے نال لڑ دی گھر سانجھ دی لوکل نوں مار دی ہے
 وارث شاہ دولٹن معشوق ایتھے میری سنگلی سنگن وچار دی ہے

میرے ہتھ لوندے تیرا لویں ٹوٹن کوئی ماریگا نال مہلیاں دے
 اسیں گھڑاں گے وانگ قلبوت موچی کریں چاوڑاں نال توں اہلیاں دے
 سٹوں مار چپیڑ تے دند بھنوں سواد آنونیں چھلیاں پھلیاں دے
 وارث ہڈ تیرے کاٹھ وانگ چھڑن نال کتکیاں مہلیاں کھلیاں دے

تیرے مور لوندے پھاٹ کھان اتے میری پھر کدی اج مطہر ہے نی
 میرا کتکا لویں تے تیرے چستراج دونہاں دے وڈھی کڈہر ہے نی
 چبھڑ وانگ تیری یو کڈھ ساں تینوں آیا روم دا قہر ہے نی
 ایس بھید دے خون تے کسے چڑھ کے نہیں مار لیناں کوئی شہر ہے نی
 اجاڑے خور گدھے وانگ کٹھنیں گی کہی مست تینوں وڈی وہر ہے نی
 وارث شاہ ایسہ ڈگڈگی رن کٹھاں کس چھڈاونی وہرتے قہر ہے نی

بنیں فقر تے پھلڑاں وانگ لڑنیں بے سواویا کوڑ کڑاہنگیا وے
 گلاں کرنا ایں بہت بے لنگیاں توں، کسے جٹ نلج دیا وانگیا وے
 کسے بار اجاڑ دے وچ پلینوں، ودھیوں وانگ کھجور دے ڈھانگیا وے
 باناں فقر دا پن کے آء وڑیوں، بھنڈا پنڈ دیا کھجیا سانگیا وے
 جینوں جینوں ورجنی ہاں، تینوں تینوں سرچڑھنا نیں، سنگھ پاڑ کے مرے جینوں بانگیا وے
 لینوں لینوں کر کے کیا مغز کھاہدو، رسوں اڈنوں کالیا کانگیا وے
 جٹاں جوٹ کھانیکے نکلیں گا، اوپر وار جینوں ککروں چھانگیا وے
 کیہڑی گل اتوں رپھڑ پاء بیٹھوں، وارث شاہ دے نال دیا نانگیا وے

کہی اٹھدیاں اج مہانچلے ای، متھے لگنیں کالیئے کننیں نی
 وڈی پیڈیئے ٹاٹ دیئے کتھلے نی، مکران نال مومنوں منہ تئیں نی
 گھگر کھول کے پاڑا نگارستوں، لیر لیر کرساں وانگ چننیں نی
 کیوں بچھنی ایں فقراں نوں چھیرنی ایں، بھوری والیئے بھڑ بھننیں نی
 ذرا شکل تے اپنی ویکھ پہلاں نکوں بھننیں تے اکھوں چننیں نی
 ڈھڈوچ جاں نادری دیاں، چنڈ، سرپار، جائے ونہ، دھننیں نی

لڑیں نال فقراں سروں ہونگی سر کھسے چونڈیاں منہیں نی
 سانوں بونیاں مار کے تیا ای، شالیار توں راہیں و چھنہیں نی
 خلق نال فقیر دے پیش آئے، دل جھیریاں وچ نہ رہنہیں نی
 وارث فقیر دے حال تے رحم کریئے، سگوں بوتیاں نال نہ مھنہیں نی

۴۱۱

ستی آکھیا ہک نہ ساڑ ساڑی کال جیہیا لوٹھیا مٹھیاوے
 سرگوشیاں کون منونیاں وے، کوئی جن پہاڑ توں تھیا وے
 پھریں کھریاں نال کیہڑا توں، کسے پگڑ بٹھاڑ نہ تھیا وے
 ترکیان تیتھوں دوروں آوندی اے، جوں ڈھیر سیر دا پتھیاوے
 بیوں فقر تے پھیر بھی رہیو کورا کے گھت تھندا نہیں تھیاوے
 کھیہ چھانیاں کجھ نہ بھنائیں، وارث وانگ اسیں خالی تھیاوے

۴۱۲

بھجے دھکے وڈی چنچال سر نہیں، کس ماں کمذات دیئے دھیرئے نی
 کرڑ کسے تے گھڑ کھسے نی، نرڑ گڈیئے انگ جھیرئے نی
 وٹ متھئے ناس مروڑیئے نی، گھرک بلئے کھاکھ چھیرئے نی
 چتر گھسے تے مونہوں گھسے نی، دند چسے جھ گھیرئے نی
 منہ پائیئے تے چیر چدے نی، باہروں کھلئے تے وچون بھیرئے نی
 ان چھتے چونڈیاں گھسے نی، یاراں جوگیا دب رگیڑیئے نی
 لوں لوں تیرا ترنجن وچ نچے، چرخہ سٹیا ای سنیں پھیرئے نی
 وارث تیل آپ کے نکل راہ پیندا، وکھر گھت کواہو جدوں پیڑیئے نی

۴۱۳

سنی جوگیا لہنجیرا پھنیاں وے، تے بے شرم کپتیا مھوٹیا وے
 دھندا، مار بٹھا اس، وچ کوارباں دے، کس ویلڈی بار دیا جھوٹیا وے

لیا ای ویس مداریاں جوگیاں دا، میسر گھونیاں نہوں نہوں کھوٹیا وے
 جان گئی ہاں میں سارا فقر تیرا، اتوں کچیا وچوں پکنوٹیا وے
 ٹڈوچ وارو شاہاں نال لاگا سدھا کروں گی مار کے سوٹیا وے
 وے دھرکونیاں کون منونیاں وے، کے چک توں تھیا لوٹیا وے
 بیعت فقر دی من نہ نرم ہوویوں رہنوں سخت ہشانت دیا ٹوٹیا وے
 پوے کلنڈ تے وارثاڈوں نکت، جدوں جائے تختی اتے گھوٹیا وے

۴۱۴

کیوں فقر دیناں رہاڑہیں، بھلا بخش سانوں ماپے جنہیں نی
 سب شینہ وے وانگ کلنہیں نی، ماس کھانے تے رت ہنہیں نی
 ساٹھوں نشا نہ ہوٹیا مول تیری سکے خصم توں نہیں پستہیں نی
 دکھی جینو دکھا نہ بھاگ بھریے سوئیں چڑی تے کوچ لکھنہیں نی
 تھیا تھیا کر دی پھریں نچدی توں، فلجاء فقیر توں مینہیں نی
 وارث شاہ فقیر وے ویرہیں جرم تھنئے تے کرم ہنہیں نی

۴۱۵

اسیں صبر کر کے چپ ہو بیٹھے بہت اوکھیاں ایہہ فقیریاں نہیں
 نظر تلے کیوں لیانوں نہیں کن پائے جس وے ہس وے نال زنجیریاں نہیں
 جیہڑے درشنی ہنڈوی واج بیٹھے بھ چٹھیاں عاشقاں چیریاں نہیں
 تیس کرو حیا کوارو نی اجے ددھ دیاں دنڈیاں کھیریاں نہیں
 وانگ بڈھیاں کریں پک چند گلاں متھے چوٹیاں کواریاں چیریاں نہیں
 کہی چندری لگی ہیں آن متھے اکھیں مھکھ دیاں بھوں بھنہیریاں نہیں
 میں تاں مار تلٹھیاں پٹ شاں میری انگلی انگلی پیریاں نہیں
 وارث شاہ فوجدار وے مارنیں نوں سیناں ماریاں وکھ کشمیریاں نہیں

سینے مار کے ہیر نے جو گیڑے نوں کہیا چپ کر ایس بھوکانوں نی ہاں
تیرے نال جے ایس نے ویر چایا متھا ایس دے نال میں لانوں نی ہاں
کراں گل گلانیوں نال اس دے گل ایس دے ریشہ پانوں نی ہاں
وارث شاہ میاں رانجھے یار اگے اسنوں کجھری وانگ نچانوں نی ہاں

ہیر آکھدی ایس فقیر نوں نی کیا گھتینو غیب دا واعدہ ای
انہاں عاجزاں بھور نماںیاں نوں پئی ماریں ہیں کیا فائدہ ای
اللہ والیاں نال کیہ ویر پئی ہیں بھلا کوارے ایسہ برا قاعدہ ای
پیر چم فقیر دے ٹہل کیجے ایس کم وچ خیر دا زاید ای
پچھوں پھریں گی کتکا جو گیڑے دا کون جان دا کیہڑی جائیداد ای
وارث شاہ فقیر جے ہون غصے خوف شہر نوں قحط وپائے دا ای

بھابھی اکدھروں لڑے فقیر سانوں توں بھی جند کڈھیں نال گھوریاں دے
جیتاں ہنگ دے نرخ دی خبر ناہیں کاہ چھپے بھاء کستوریاں دے
انہاں جوگیاں دے نہیں وس کائی کیتے رزق نہیں واعدے دوریاں دے
جیتاں پٹ پڑانو ناں نانہ ہووے کاہ کہن کیجمن نال بھوریاں دے
جان سہتے فقر نے ناگ کالے ملے حق کمائیاں پوریاں دے
کوئی دے بددعاتے کال ٹے پچھوں فائدہ کیہ انہاں جھوریاں دے
پچھو پچھو کر دی پھریں نال فقراں لچ چاڑے انہاں لنگوریاں دے
وارث شاہ فقر دی رن ویرن جیویں مرگ تے ویر انگوریاں دے

بھابھی کریں رعایاں جوگیاں دیاں سہتیں چھیاں پائے ہتھوڑیاں نی

جیہڑی وند دکھانیکے کرے آکر میں تاں پت شاں اپدیاں چوڑیاں نی
 گورو اسدے نوں نہیں پنج اوتھے جتھے عقلاں اساڈیاں دوڑیاں نی
 مار مہلیاں شاں سو بھن رنگاں پھرے ڈھونڈدا کاٹھ کٹھوریاں نی
 جن بھوت نے دیودی عقل جاوے ایس مار کے اٹھسے چھوڑیاں نی
 وارث شاہ فقیر دے نال لڑناں کپن زہردیاں گندلاں کوڑیاں نی

۴۲۰

ہائے ہائے فقیر نوں برا بولیں بری ستسے تیری اپوڑ ہوئے
 جنہاں نال نمائیاں ویر چایا سنیں جان تے ماں دے چوڑ ہوئے
 کن پائیاں نال جس چہ بدھی پس و پیش تھیں انت نوں روڑ ہوئے
 رہی اوت مکھڑی رنڈ سنجیں جیہڑی نال ملنگاں دے کوڑ ہوئے
 انہاں تہاں نوں چھیڑیئے نہیں مویئے جیہڑے عاشق فقیر تے بھور ہوئے
 وارث شاہ لڑائی دا مول بولن دیکھ دوہاں دے لڑن دے طور ہوئے

۴۲۱

بھالی ایس جے گدھے دی اڑی بدھی اسیں رناں بھی چہ چہاریاں ہاں
 ایسے ماریا ایس جہاں تازہ اسیں روز میثاق دیاں ماریاں ہاں
 ایسے ضد دی چھری جے ہوئے بیٹھا اسیں چہ دیاں تیز کٹاریاں ہاں
 جے ایسے گنڈیاں وچ ہے پیر دھردا اسیں نچریاں بانکیاں ناریاں ہاں
 مرد رنگ محل ہیں عشرتاں دے اسیں ذوق تے مزے دیاں ماڑیاں ہاں
 ایسے آپ نوں مرد سدانوں دا ہے اسیں نراں دے نال دیاں ناریاں ہاں
 ایس چاک دی کون مجال ہے نی راجے بھوج تھیں اسیں نہ ہاریاں ہاں
 وارث شاہ وچ حق سفید پوشاں اسیں ہوری دیاں رنگ پچکاریاں ہاں

۴۲۲

جنہاں نال فقیراں دے اڑی بدھی ہتھ دھوئے جہاں تھیں چلیاں نی

آئے نلمیں کوارے ڈارے نی کہاں چانیوں بھکھان اولیاں نی
 بن دن دے مینہ بھی ہوئے نیویں دھماں قمر دیاں دیں تے گھلیاں نی
 کارے ہتھیاں کواریاں ویرہ بھریاں بھلا کیکروں رہن نچلیاں نی
 منس منگدیاں جوگیاں مال لڑکے راتیں اوکھیاں ہون اکلیاں نی
 چوکھڑا رلے ہے سڑن جوگا کدی چار نہ لاہنیوں چھلیاں نی
 گھبرو ہون جا کھسین آپے پرہے مار کے بہسین پتھلیاں نی
 نل جاہ فقیر تھوں گنڈیے نی آئے کوارے راہیں کیوں ملیاں نی

۲۲۳

بھلادس بھانی کھاویہ چاویہ بھیا پٹیاں نوں پی لوہنی ہیں
 ان بندیاں گلاں دے نانوں لیکے گھاء اڑے پئی کھنڈو ہنی ہیں
 آپ چھانی چھیڑ دی دوہنی نوں اینویں کنڈیاں توں پئی دھوہنی ہیں
 سوہنی ہوئی ہیں نہیں توں غضب چایا خون خلق دا پئی نچوہنی ہیں
 آپ چاک ہنڈائیے چنڈ آئیں ہور خلق نوں پئی وڈ وہنی ہیں
 آٹھ بھائی نوں ہنسیں کٹائی کدھوں جیہا اسان نوں منیں لوہنی ہیں
 آپ کملی لوکاں دے سانگ لائیں خچر وایاں دی وڈی کھوہنی ہیں
 وارث شاہ کے بھگیاڑیے نی منڈے موہنی تے وڈی سوہنی ہیں

۲۲۴

خوار نچلاں رلدیاں پھردیاں سن اکھیں ویکھدیاں ہوردیاں ہور ہوئیاں
 اتے ددھ دیاں دھوتیاں نیک نیتاں آکھے چوراں دے تے اسپیں چور ہوئیاں
 چور چودھری گنڈے بھردان کیتے ایہہ الٹ اولیاں زور ہوئیاں
 بدزیب تے کوبجیاں بھیر موہیاں ایہہ حسن دے باغ دیاں مور ہوئیاں
 ایہہ چغل بلوچاں دی ٹونب ہوئی زمین دوز کھوتی من کھور ہوئیاں
 ایدھی بنت ویکھو نال نچراں دے ماڑادیاں وچ لاہور ہوئیاں
 بھجیاں نوں بھار بارواں نی بھراں منڈیاں وچ للور ہوئیاں

وارث شاہ جھانوں تے دھم ایہدی جوئی سسی دیاں شہر بھنبھور ہوئیاں

۴۲۵

لڑے بٹ تے کٹھے ڈوم نائی سر جو گیڑے دے گل آیا ای
آئے کڈھے وڈھے ایہ بھستا جگ دھوڑ کائی ایس پایا ای
ایس مارنتر ویر پائے دتا چانچک دی پئی لڑایا ای
ہیر نہیں کھاندی مار اسل کوہوں وارث گل فقیر تے آیا ای

۴۲۶

ستی آکھیا اٹھ رائیل باندی خیر پائے فقیر نوں کڈھئے نی
آتا گھت کے رگ کہ بک چیناں وچوں الکھ فساد دی وڈھئے نی
دے بھھیا ویزویوں کڈھ آئے ہوڑھ وچ برونہ دے کڈھئے نی
اماں آوے تے بھالی توں وکھ ہوئے ساتھ اٹھ بلندے دا چھڈیے نی
آوے کھوہ نوالیاں ہیر ٹے اوہدے یارنوں کٹ کے چھڈیے نی
وانگ قلعہ دیپاپور ہوئے عاقلی جھنڈا وچ مواس دے گڈیے نی
وارث شاہ دے نال دو ہتھ کریئے آئے اٹھ توں سار دیئے ہڈیے نی

۴۲۷

باندی ہوئے غصے نک چاڑھ اٹھی بک چینیں دا چائے ایریا سو
دھروہی رب دی خیر لے جاہ ساتھوں حال حال کر پلوڑا پھیرا سو
باندی لاڈ دے نال چوائے کرکے دھکا دے کے ناتھ نوں گھیرا سو
لے کے خیر تے کھپڑا جاہ ساتھوں اوس سترے نانگ نوں چھیرا سو
چھبی گھل وچ دے کے پشم پٹی ہتھ جوگی دے منہ تے پھیرا سو
وارث شاہ فرنگ دے باغ وڑ کے ویکھ کلا دے کھوہ نوں گیریا سو

۴۲۸

رانجھا ویکھ کے بہت حیراں ہويا پان دودھ وچ انب دیاں پھاڑیاں نی

آئے لمیں کوارے ڈاریے نی کہاں چانیوں بھکھاں اولیاں نی
 بن وسن دے مینہ بھی ہوئے نیویں دھماں قہر دیاں دیس تے گھلیاں نی
 کارے ہتھیاں کواریاں ویسہ بھریاں بھلا کیکروں رہن نچلیاں نی
 منس منگدیاں جوگیں نال لڑکے راتیں اوکھیاں ہون اکھیاں نی
 چوکھڑا رلے ہے سڑن جوگا کدی چار نہ لاہنیوں چھلیاں نی
 گھبرو ہون جا کھسین آپے پرہے مار کے بہین پتھلیاں نی
 مل جاہ فقیر تھوں گڈیے نی آئے کوارے راہیں کیوں ملیاں نی

۴۲۳

بھلادس بھابی کیراویہ چایو بھیا پٹیاں نوں پی لوہنی ہیں
 ان بندیاں گلاں دے نانوں لیکے گھاء لڑے پئی کھنڈو ہنی ہیں
 آپ چھانی چھیر دی دوہنی نوں اینویں کنڈیاں توں پئی دھوہنی ہیں
 سوہنی ہوئی ہیں نہیں توں غضب چایا خون خلق دا پئی نچوہنی ہیں
 آپ چاک بنڈائیے چنڈ آئیں ہور خلق نوں پئی وڈ وہنی ہیں
 آٹھ بھائی نوں ہنسیں کٹائی کدھوں جیسا اسان نوں منیں لوہنی ہیں
 آپ کملی لوکل دے سانک لائیں خچر وایاں دی وڈی کھوہنی ہیں
 وارث شاہ کے بھگیاڑیے نی منڈے موہنی تے وڈی سوہنی ہیں

۲۲۴

خوار فحلاں رلدیاں پھردیاں سن اکھیں ویکھدیاں ہوردیاں ہور ہوئیاں
 اتے ددھ دیاں دھوتیاں نیک نیتاں آکھے چوراں دے تے اسیں چور ہوئیاں
 چور چودھری گنڈے بھردان کیتے ایسہ الٹ اولیاں زور ہوئیاں
 بدزیب تے کوبجیاں بھیر موہیاں ایسہ حسن دے باغ دیاں مور ہوئیاں
 ایسہ چغل بلوچاں دی ٹونب ہوئی زمین دوز کھوتی من کھور ہوئیاں
 ایدھی بنت ویکھو نال نخریاں دے مازادیاں وچ لاہور ہوئیاں
 بھجائیے نور نور بار بار بار بھراں منڈیاں وچ للور ہوئیاں

وارث شاہ جھانوں تے دھم ایہدی ہوئی سسی دیاں شہر بھنبھور ہوئیاں

۴۲۵

لڑے جٹ تے کٹھے ڈوم نائی سر جو گیرے دے گل آیا ای
آئے کڈھے وڈھے ایہہ بھستا جگ دھوڑ کائی ایس پایا ای
ایس مارنتر ویر پائے دتا چانچک دی پئی لڑایا ای
ہیر نہیں کھاندی مار اسل کولوں وارث گل فقیر تے آیا ای

۴۲۶

ستی آکھیا اٹھ رانبل باندی خیر پائے فقیر نوں کڈھئے نی
آتا گھت کے رگ کہ بک چیناں وچوں الکھ فساد دی وڈھئے نی
دے پھمیا ویڑیوں کڈھ آئے ہوڑھ وچ برونہ دے گڈھئے نی
اماں آوے تے بھالی توں وکھ ہوئے ساتھ اٹھ بلندے دا چھڈیے نی
آوے کھوہ نوالیاں ہیر ٹے اوہدے یارنوں کٹ کے چھڈیے نی
وانگ قلعہ دیپاپور ہوئے عاتی جھنڈا وچ مواس دے گڈیے نی
وارث شاہ دے نال دو ہتھ کریئے آئے اٹھ توں سار دیئے بڈیے نی

۴۲۷

باندی ہوئے غصے نک چاڑھ اٹھی بک چینیں دا چائے ایریا سو
دھروہی رب دی خیر لے جاہ ساتھوں حال حال کر پلوڑا پھیریا سو
باندی لاڈ دے نال چوائے کر کے دھکا دے کے ناتھ نوں گھیریا سو
لے کے خیر تے کھپڑا جاہ ساتھوں اوس سترے نانگ نوں چھیریا سو
چھبی گھ وچ دے کے پشم پٹی ہتھ جوگی دے منہ تے پھیریا سو
وارث شاہ فرنگ دے باغ وڑ کے وکھ کلا دے کھوہ نوں گھیریا سو

۴۲۸

رانجھا وکھ کے بہت حیران ہويا پیاں دوہ وچ انب دیاں پھاڑیاں نی

جھانٹا کھوہ کے میڈھیاں پٹ کڈھوں گتوں پکڑ کے دیوں ولاوڑا نی
 جیتاں پنڈ دا خوف دکھاوئی ہیں لکھاں پشم تے ایسہ گرانوڑا نی
 تیرا اساں دے نال مدیڑا ہے نہیں ہونان سبج ملاوڑا نی
 لت مار کے چھڑوں گا چائے گبن کڈھ آئی ہیں ڈیڈہ جینوں تاوڑا نی
 سنی کواریئے مار کے مجھ کڈھوں نکل جان گیاں سہتی دیاں چاوڑاں نی
 ہتھ لگنیں تاں سٹوں چیر رنیں کڈھ لوں گا ساریاں کاوڑاں نی
 تیس ترے گھولاٹاں ہو جان دا ہاں کڈھاں دونہاں دا پوست اوڑا نی
 وارث شاہ دے موڈھیاں چڑھی ہیں توں نکل جاہن گیاں جوانی دیاں چاوڑاں نی

ہیرے کراں میں بہت حیا تیرا نہیں باراں سو پکڑ پتھل کے نی
 بھا پان پت ایس دی لاه سٹاں لکھ واہراں دے جی گھل کے نی
 جیہا مار چتورگڈھ شاہ اکبر ڈھاہ مورچے لئے مچل کے نی
 جینوں جینوں شرم دا ماریا چپ کراں نال مستیاں آنوں دی چل کے نی
 تیری پکڑ سنکھوں جنڈ کڈھ سٹاں میرے کھس نہ جان تعلقے نی
 بھلا آکھ کیہ کھٹناں وٹناں ہی وارث شاہ دے نال پرمل کے نی

بولی ہیر میاں پائے خاک تیری پچھاٹیاں اسیں پردیساں ہاں
 پیارے وچھڑے چونپ نہ رہی کائی لوکاں وانگ نہ مٹھیاں میسناں ہاں
 اسیں جوگیا پیر دی خاک تیری نہیں جکھوٹیاں اتے ملکھیسناں ہاں
 نال فقر دے کراں برابری کیوں اسیں جٹیاں ہاں کہ قریشاں ہاں

نویں نوچے گھننے یارنیئے نی کارے ہتھے چاک دیئے پیاریئے نی

پہلے کم سوار ہو بہیں نیاری نیلی گھیر لے بانئیں ڈاریے نی
 آپ بھلی ہو بہیں تے اسیں بریاں کریں نچریوں روپ سنگاریے نی
 اکھیں مار کے یار نوں چھڑ پایو نی ماہ ستنے پھہ چہاریے نی
 آئے جوگی نوں لنیں چھڑا ساتھوں تہاں دونہاں دی پیٹنج سوارے نی
 وارث شاہ ہتھ پھڑے دی لاج ہندی کریے ساتھ تہاں پار اتاریے نی

۴۳۹

سہتی ہوئے غصے چائے خیر پایا جوگی ویکھدا ترت ہی رج پایا
 مونہوں آکھدی روہ دے نال جٹی کٹک کھیریاں دے بھاویں اج پایا
 ایسہ لے مکریا ٹھکریا روا ولا وے کاہے واچناں ایڈ دھرج پایا
 ٹھوٹھے وچ سہتی چنیاں گھت دتا پھٹ جوگی دے کالجے وچ پایا
 ہتھوں چھڑ زنبیل چائے زمیں ماری چنیاں ڈھل پایا ٹھوٹھا بھج پایا
 وارث شاہ شراب خراب ہویا شیشہ سنگ تے وچ کے بھج پایا

۴۴۰

خیر فقر نوں عقل دے نال دتجے ہتھ سنبھل بک الارے نی
 کیجے ایڈ ہنکار نہ جو بنیں دا گھول گھتتی مست ہنکاریے نی
 ہو مست غرور تکبرے دی لوڑھ تھیو ای انی ڈاریے نی
 کیجے حسن دا مان نہ بھاگ بھریے چھل جائیسی روپ وچاریے نی
 ٹھوٹھا بھن فقیر نوں پیو ای شالا یار مرے انی ڈاریے نی
 ماپے من ہنکار بھج پوے تیرا انی پٹنیں دیے و نجاریے نی

۴۴۱

گھول گھتیوں یار دے نانوں اتوں مونہوں سنبھلیں جو گیا واریا وے
 تیرے نال آکھ کیہ برا کیتا ہتھ لائے نہیں تیوں ماریا وے
 مانوں سندیاں پٹنیں توں بار میرا وڈا قہر کیتو لوڑھے ماریا وے

رگ آنے دا ہور لیجاہ ساتھوں کوئی وڈھ فساد ہراریا وے
تتھے آدمی گری دی گل ناہیں رب چائے بتھن اساریا وے
وارث کے اساڈے نوں خبر ہووے اینویں مفت وچ جاینکا ماریا وے

۴۴۲

جے تاں پول کڈھانو ناں نانہ آبا ٹھوٹھا فقر دا چائے بھنائے کیوں
جیتاں کواریاں یار ہنڈاونیں سن تاں پھر مانوں دے کولوں چھپائے کیوں
خیر منگئے تاں بھن دیہن کاسہ اسیں آکھدے مونہوں شرمائے کیوں
بھرجائی نوں مہناں چاکداسی یاری نال بلوچ دے لایے کیوں
بوتی ہوئے بلوچ دے ہتھ آئیں جڑھ کوار دی چائے بھنائے کیوں
وارث شاہ جاں عاقبت خاک ہوناں اتھے اپنی شان ودھائے کیوں

۴۴۳

جوکو جمیاں مرے گا سبھ کوئی گھڑیا بھجسی واہ سبھ دیہن گے وے
میر پیر ولی غوث قطب جان ایسہ سبھ پساڑے ڈھین گے وے
جدوں رب اعمال دی خبر چھپے ہتھ پیر گواہیاں کہن گے وے
جدوں عمر دی اودہ معیاد مکی عزرائیل ہوئی آہن گے وے
بھنیں ٹھوٹھے توں ایڈودھا کیتو براتھ نون لوک سبھ کہن گے وے
جیسہ برا بولیسیار اولاوے ایسہ ہڈ سزائیاں لہین گے وے
کل چیز فناہ ہو خاک رسی ثابت ولی اللہ دے رہن گے وے
ٹھوٹھا نال تقدیر دے بھج پیا وارث شاہ ہوئی تینوں کہن گے وے

۴۴۴

شلا قہر خدائے دا پیش آوے ٹھوٹھا بھن کے لاڈ بھنگارنی ہیں
لک بنھ کے رنیں کلکڑے نی ماڑا ویکھ فقیر نوں مارنی ہیں
نالے مارنی ہیں جینو ساڑنی میں نالے حال ہی حال پکارنی ہیں

مرے حکم دے نال تہں سبھ کوئی بناں حکم دے خون گزارنی ہیں
 برے نال جے بولے برے ہوئے اسیں بولدے ہاں توں مارنی ہیں
 ٹھوٹھا پھیر درست کر دیمہ میرا ہور آکھ کیہ سچ نتارنی ہیں
 لوک آکھدے ہین ایسہ کڑی کواری ساڈے باب دی دھاڑوے دھاڑنی ہیں
 ایڈے فن فریب ہیں یاد تینوں سرداراں دی سرسردارنی ہیں
 اک چورتے دوسرا چتر بنیوں وارث پچھ ہن ڈھانکے مارنی ہیں
 گھر والیے ووٹھے بول توں بھی کھی جیو وچ سوچ وچارنی ہیں
 سوامنی مطہر بھی پھرکدی ہے کسے یارنی دے سرمارنی ہیں

۴۴۵

ہیر آکھدی ایسہ چوائے کہیا ٹھوٹھا بھن فقیراں نوں مارناں کیہ
 جہناں اک اللہ دا آسرا ہے انہاں پنکھیاں نال کھاڑناں کیہ
 جیہڑے کن پڑا فقیر ہوئے بھلا انہاں دا پڑتاں پاڑناں کیہ
 تھوڑی گل دا وڈھا ودھا کرکے سورے کم نوں چائے وگاڑناں کیہ
 جیہڑے گھراں دے چاوڑاں نال ماریں گھر چک کے ایس لے جاوناں کیہ
 لڑیے آپ برورے نال کڑیے سوئے پکڑ تہیں تے آوناں کیہ
 میرے بوہنیوں فقر کیوں ماریو ای وسدے گھراں توں فقر موڑاوناں کیہ
 گھر میرا تے میں نال کونس چایا ایہوں کواریے تھ لے جاوناں کیہ
 بوہل راہکاں دا ہونس چوہڑیدی مرشوں مرشوں دن رات کرانوناں کیہ
 وارث شاہ ایسہ حرص بے فائدہ ای اوڑک ایس جہان توں چانوناں کیہ

۴۴۶

بھلا آکھ کیہ آہندی نیک پاکے جس دے پلوتے پڑھن نماز آئی
 گھر بار تیرا اسیں کوئی ہوئیاں جاپے لدکے گھروں جہاز لیا ای
 نڈھی موہنی تے جھوٹی دوہنی دی ابجے تیک نہ عشق توں باز آئی
 وارث شاہ جوانی دی عمر گزری ابجے طبع نہ حرص تھیں باز آئی

ایس فقر دے نال کیہ ویر چاہو اوہل جانیس تده نہ وناں ایس
 ٹھوٹھے بھن فقیراں نوں ماریں ہیں اگے رب دے آکھ کیہ وناں ایس
 تیرے کوار نوں خوار سنسار کرسی ایس جوگی دا کجھ نہ کھناں ایس
 نال چوہڑے کھتری گھلن لگے وارث شاہ پھیر ملک نے ہناں ایس

تیرے جیہاں لکھ پڑھائیاں میں تے اوڈائیاں نال انگوٹھیاں دے
 تینوں سدھ کال ولی غوث دے مینوں ٹھگ دے بھیس جھوٹھیاں دے
 حمانن کھوتڑی لت مارے بھورتازیاں نوں وچ بوتھیاں دے
 ساڈے کھونسڑے نوں نہیں یاد چوہر بھانویں آن لایے ڈھیر ٹھوٹھیاں دے
 ایہ مست ملنگ میں مست ایڈوں اتھے مکر ہیں ٹکراں جوٹھیاں دے
 وارث شاہ میاں نال چوڑیاں دے لنگ سیکھے چوہراں گھوٹیاں دے

ایہ مست فقیر نہ چھیڑ لیکے کوئی وڈا فساد گل پاسیانی
 مارے جاہن کھیڑے اجڑ جاہن ماپے تده لنڈی دا کجھ نہ جاسیانی
 پیر پکڑ فقیر دے کرس راضی آہ اوسدی بری پے جاسیانی
 وارث شاہ جس کے دا برا کیتا جاگور اندر پچھوں تاسیانی

اکے مراں گی میں اکے ایس ماراں اکے بھائی تده مرانیساں نی
 روواں مار بھہاں بھائی آوندے تے تینوں خواہ مخواہ کٹائیساں نی
 چاک لیک لائے تینوں ملے بھائی گلاں پھیلیاں کڈھ سائیساں نی
 اکے ماریں توں اکے بیٹھ جوگی ایہو گھکری چائے وچھائیاں نی
 سیتا دھیسرے نال جوگاہ کیتا کوئی وڈا گھمنڈ پوائیساں نی

رن تاپیں جے گھروں کڈھائے تینوں تے مراد بلوچ ہنڈائیسوں نی
 سر ایس دا وڈھ کے اتے تیرا ایسے ٹھوٹھے دے نال رلائیسوں نی
 رکھ ہیرے توں اتنی جمع خاطر تیری رات نوں بھنگ لہائیسوں نی
 کٹائیسوں اتے مرائیسوں نی گتوں دھروہ کے گھروں کڈھائیسوں نی
 بھنائیسوں اتے ننگائیسوں نی وارث شاہ توں چور کرائیسوں نی

۴۵۱

خون بھیددے پنڈ جے مارلئیں اجڑ جائے جہان تے جگ سارا
 ہتھوں جواں دے جل جے سٹ دیجن کیکوں کٹھنے پوہ تے مانگھ سارا
 تیرے بھائی دی بھین نوں کھرن جوگی ہتھ لائے مینوں کوئی ہوس کارا
 میری بھنگ جھاڑے اوہدی ننگ بھناں سیال ساڑسن اوہدا دیس سارا
 مینوں چھڈ کے تدھ نوں کرے سیدا آکھ کوارے پاپو کیما آڑا
 وارث کھوٹیکے چونڈیاں تیریاں نوں کراں خوب پیزار دے نال جھاڑا

۴۵۲

کجل پوچھلیا لڑا گھت نیناں زلفاں کنڈلاں دار بنانوں نی ہیں
 نیویاں پٹیاں ہک پلما زلفاں چھلے گھت کے رنگ وٹانوں نی ہیں
 اتے عاشقاں نوں وکھلانوں نی ہیں نت ویڑے دے وچ چھنکانوں نی ہیں
 بانگی بہک رہی چولی باہتے دی اتے قہریاں الیاں لانوں نی ہیں
 ٹھوڈی گلہ تے پائیکے خال خونی راہ جاندڑے مرگ بھساؤں نی ہیں
 کنہاں نخریاں نال پھرانوں نی ہیں اکھیں پائے سرمہ مٹکانوں نی ہیں
 مل وٹناں لوڑھ دنداسڑے دا زری بادلہ پٹ ہنڈانوں نی ہیں
 تیز چوڑیا پائیکے قہر والا کونجاں گھت کے لانوں لانوں نی ہیں
 نواں ویس تے ویس بنانوں نی ہیں لئیں پھیریاں تے گھمکانوں نی ہیں
 نال حسن گمان دے پلمنگ بہہ کے حور پری دی بھین سدانوں نی ہیں
 ہندی لائے ہتھیں پن زری زور کونین سرخ دی شان گوانوں نی ہیں

پیرنال چوائے دے چانوں نی ہیں لاڈنال گھنیں چھنکانوں نی ہیں
 سردار ہیں خوباں دے ترنجاں دی خاطر تلے نہ کسے نوں لیانوں نی ہیں
 وکھ ہورناں نک چڑھانوں نی ہیں بیٹھی پلمنگ تے طوطے لانوں نی ہیں
 پراسیں بھی نہیں ہاں گھٹ تیتھوں جے توں آپ نوں چھیل سدا نوں نی ہیں
 ساڈے چن سریر متھیلیاں دے سانوں چوہڑی ہی نظر آنوں نی ہیں
 ناڈھو شاہ دی رن ہو پلمنگ بہہ کے ساڈے جیسو نوں ذرہ نہ بھانوں نی ہیں
 تیرا کم نہ کوئی وگاڑیا میں اینویں جوگی دی تنگ بھنانوں نی ہیں
 سنیں جوگی دے مار کے مجھ کڈھوں جنڈیاں چاوڑاں پئی وکھانوں نی ہیں
 تیرا یار جانی سانوں ناہ بھاؤے نہیں ہور کیہ مونسوں اکھانوں نی ہیں
 سبھا اڑتیں پڑتیں پاڑ سٹوں اینویں شیخیاں پئی جگانوں نی ہیں
 وکھ جوگی نوں مار کھدیڑ کڈھاں ویکھاں اوسنوں آئے چھڈانوں نی ہیں
 تیرے نال جوکراں گی ملک ویکھے جے مہنیں لوتیاں لانوں نی ہیں
 تہ چاہناں کیہ ایس گل وچوں وارث شاہ تے پھلیاں لانوں نی ہیں

۴۵۳

بھلا کوارے سانگ کیوں لانوں نی ہیں چے ہوٹھ کیوں پئی بنانوں نی ہیں
 بھلا جیسو کیوں پئی بھرانوں نی ہیں اتے جیسھ کیوں پئی لپکانوں نی ہیں
 لگے وس کھنے کھوہ پانوں نی ہیں سردی کاند کیوں لوتیاں لانوں نی ہیں
 ایڈے لنگنیں نال کیوں گل کریں سیدے نال نکاح پڑھانوں نی ہیں
 کاہ جوگی تھوں کوار بھنانوں نی ہیں منڈیاں پنڈیاں تھوں مروانوں نی ہیں
 وارث نال اٹھ جاہ توں اوہلے نی کہیاں پئی بھارتاں پانوں نی ہیں

۴۵۴

سہتی نال لونڈی ہتھیں پگڑ مہلی جیندے نال چھرنڈیاں چاولے نوں
 گرد آن بھنویاں وانگ جوگنوں دے تاؤ گھتیو نے اوس راولے توں
 کھیر سہلیاں توڑ کے کت ہونیاں ڈھاہ لینوں نہیں سوہنیں ساولے نوں

اندر ہیر نوں واڑ کے مار کنڈا باہر کئینوئیں لد باولے نوں
گھڑی گھڑی نالوں اکس وار کٹیا انہاں تکیا سی ایس راولے نوں
وارث شاہ میاں نال مہلیاں دے ٹھنڈا کیتوئیں اوس اتاولے نوں

۴۵۵

دوہاں وٹ لنگوڑے لئے موہلے کارے ویکھ لے منڈیاں موہنیاں دے
نکل جھٹ کیتا سہتی راولے تے پاپے مھنیوں نہیں نال کوہنیاں دے
بٹ مار مدھانیاں بھیرہ سٹیا سر بھینیاں نال ددھ دوہنیاں دے
نواب حسین خاں نال لڑیا جوئیں ابوسمند وچ چوہنیاں دے

۴۵۶

رانجھا کھائیکے مار پھر گرم ہویا مارو ماریا بھوت فتور دے نہیں
ویکھ پری دے نال خم ماریائی ایس فرشتے بیت معمور دے نہیں
کمر بنھ کے پیر نوں یاد کیتا لائی تھاپناں ملک حضور دے نہیں
ڈیرہ بخششی دا مار کے لٹ لیتا پانی فتح پٹھان قصور دے نہیں
جدوں نال نکور دے گرم ہویا دتا دکھڑا گھاؤنا سور دے نہیں
وارث شاہ جاں اندروں گرم ہویا لائاں کڈھیاں تاؤ تنور دے نہیں

۴۵۷

اونہاں مار سواریا راولے نوں پنج ست پہوڑیاں لائیاں سو
گھلاں پٹ کے چولیاں کرے لیراں ہکاں بھن کے لال کرائیاں سو
نالے توڑ جھنجھوڑ کے پگڑ گتوں دونویں ویڑے وچ بھوائیاں سو
کھوہ چونڈیاں گھلاں تے مارہنداں دو دو دھون دے مڈھ ٹکائیاں سو
جیہا رچھ قلندراں گھول پوندا سوٹے چتریں لائے نچائیاں سو
- - - - - چنیں بھاڑ دے وانگ ٹپائیاں سو
کئی لک ٹھکور کے پگڑ ترگوں دونویں باندری وانگ نچائیاں سو

جوگی واسطے رب دے بس کر جاہ ہیر اندروں آکھ چھڑائیاں سو

۴۵۸

اونہاں چھٹ دیاں حال پکار کیتی پنج ست مشنڈیاں آگئیاں
وانگ کابلی کتیاں گرد ہوئیاں دو دو علی الحساب رگا گئیاں
اونہاں اک کے دھک کے رکھ اگے گھروں کڈھ کے طاق چڑھا گئیاں
دھکا دے کے سٹ پلٹ اسنوں ہوڑا وڈا مضبوط بھہا گئیاں
باز توڑ کے تانبیوں لایسوںیں معشوق دی دید ہٹا گئیاں
صوبہ دار تغیر کر کڈھ چھٹا وڈا جوگی نوں واندہ پا گئیاں
گھروں کڈھ اروڑی تے سٹیونیں بہستوں کڈھ کے دوزخ پا گئیاں
جوگی مست حیران ہو دنگ رہا کوئی جادوڑا گھول پوا گئیاں
اگے ٹھوٹھے نوں جھور دا خفا ہندا اتوں نواں پار بنا گئیاں
وارث شاہ میاں نواں سحر ہویا پریاں جن فرشتے نوں کھا گئیاں

۴۵۹

ہیر چپ بیٹھی اسیں کڈھ چھٹے ساڈا واہ پیا نال دوریاں دے
اوہ ویلڈا ہتھ نہ آنوں دا اے لوک دے رہے لکھ ڈہنڈوریاں دے
اک رنگ گئی دویا ون گیا لوگ ساڑ دے نال نہوریاں دے
نونہاں راجیاں دیاں رناں ڈانڈیاں دیاں کیکوں ہتھ آون بناں زوریاں دے
اساں منگیا اونہاں نہیں خیر کیتا مینوں ماریا نال بھوڑیاں دے
وارث زور زر زاریاں یاریاں دیاں ساتھی زراں تے کم زوریاں دے

۴۶۰

دھواں ہونجھ دا روئیے آہ مارے ربا میل کے یار وچھوڑیو کیوں
میرا رڑے جہاز سی آن لگا بنیں لائیے پھیر مڑ بوڑیو کیوں
کوئی اساں تھیں وڈا گنڈا ہویا ساتھی فضل دا لد کے موڑیو کیوں

وارث شاہ عبادتوں چھڈ کے تے دل نال شیطان دے جوڑیو کیوں

۴۶۱

میںوں رب باہجھوں نہیں تاہنگہ کائی سبھ ڈنڈیاں غماں نے ملیاں نہیں
سارے دیس تے ملک دی سانجھ چکی ساڈیاں قسمتیاں جنگلیں چلیاں نہیں
جتھے شینہ بکن شوکن ناگ کالے بھگیاڑ گھستن نت جلیاں نہیں
چلہ کٹ کے پڑھاں کلام ڈاڈھی بھیراں وجیاں آن اولیاں نہیں
کیتیاں مختاں وارثا دکھ جھاکے راتاں جانڈیاں نہیں نچلیاں نہیں

۴۶۲

رودا کاہنوں بیر بتالیا وے پنجاں پیراں دا تڈھ ملپ میاں
لائے زور للکارتوں پیر پنچے تیرا دور ہووے دکھ تاپ میاں
جیہڑے پیر دا زور ہے تڈھ نوں وے کر اوسدا رات دن جاپ میاں
زور اپناں فقر نوں یاد آیا بل ناتھ میرا گوروباپ میاں
وارث شاہ بھکھا بوہے روئے بیٹھا دیمہ انہاں نوں وڈا سراپ میاں

۴۶۳

کرامات لگائیکے سحر پھوکل جڑھاں کھیریاں دیاں مڈھوں پٹ شاں
فوجداری نہیں پکڑ کوارڑی نوں ہتھ پیر تے نک کن کٹ شاں
نال فوج نہیں دیاں پھوک اگل کر ملک نوں چوڑ چپٹ شاں
الم تر کیف بدوح قہار پڑھ کے نسین وہندیاں پلک وچ اٹ شاں
سہتی ہتھ آوے پکڑ چوڑیاں تھوں وانگ ٹاٹ دے تپڑے چھٹ شاں
پنچ پیر جے باہوڑن آن میںوں دکھ درد قصیرے کٹ شاں
حکم رب دے نال میں کال جیہا مگر لگ کے دوت نوں چٹ شاں
پارہووے سمندروں ہیر بیٹھی بکاں نال سمندر چھٹ شاں
جٹ وٹ تے پٹ تے پٹ بدھے وروہن سیانیاں سٹ شاں

وٹ سٹ پچھٹ کلٹ ہو کے جھٹ وٹ تے اوندھ وٹ سٹاں

۴۶۴

دل فکر نے گھیرا بند ہویا رانجھا جینو غوطے لکھ کھا بیٹھا
ستھوں ہونجھ دھواں سرچائے ٹریا کالے باغ وچ ویٹر مچا بیٹھا
اکھیں میٹ کے رب دا دھیان دھر کے چاروں طرف ہی دھونڑا لاء بیٹھا
وٹ مار کے چار وہی طرف اچی اوتھے وگنناں خوب بنا بیٹھا
اساں کچ کیتا رب سچ کرسی ایسہ آکھ کے ویل جگا بیٹھا
بھڑکی لگ جاں تانوں نئی تاؤ کیتا عشق مشک وسار کے جا بیٹھا
وچ سنگھنی چھانوں دے گھت بھورا وانگ آدھیاں ڈھانناں لا بیٹھا
وارث شاہ اوس وقت نوں جھوردا ای جس ویلڑے اکھیاں لا بیٹھا

۴۲۵

میٹ اکھیاں رکھیاں بندگی تے گھتے جلیاں چلے وچ ہو ریہا
کرے عاجزی وچ مراتبے دے دینہ رات خدائے تھیں رو ریہا
وچ یاد خدائے دے محو رہندا کدی بیٹھ ریہا کدی سوء ریہا
وارث شاہ نہ فکر کر مشکلاں دا جو کچھ ہوونناں سی سوتاں ہو ریہا

۴۲۶

نیولی کرم کردا کدی اردھ تپ وچ کدی ہوم سریر بنا ریہا
کدی کھی تپ شام تپ پوں بھکھے سدا برت نیمے چت لاریہا
کدی اردھ تپ ساس تپ گراس تپ نوں کدی جوگ جتی چت لاریہا
کدی مست مجذوب لٹ ہو ستھرا الف سیاہ متھے اتے لاریہا
آواز آیا پچار رانجھناں ووتیرا صبح مقابلہ آء ریہا

۴۲۷

روز جمعہ دے ترنجناں دھور کیتی ترنگے کنگ اربیلیاں دے

دیویں کونجاں دی ڈار آلے بانیں پھر گھوڑے ارتھ میلیاں دے
 وانگ شاہ پریاں چھنا چھن پھنکن وڈے ترنجن نال سہیلیاں دے
 دھمکارے گئی تے دھرت کنسی چھٹے پاسیں گرب گہیلیاں دے
 ویکھ جوگی وا تھانوں وچ آوڑیاں منکار پے گئے چڑیلیاں دے
 وارث شاہ اشاک جینوں ڈھونڈھ لیندے عطر واسطے ہٹھ بھیلیاں دے

۴۲۸

دھواں پھول کے رول کے سٹ کھر توڑ سہلیاں بھنگ کھلاریاں
 ڈنڈا کونڈڑا بھنگ افیم کھوئی پھول پھال کے پٹیا ڈاریاں
 دھواں سواہ کھلار کے بھن حقہ گا گھت کے لڈیاں ماریاں
 صاف سنگی چمٹا بھنگ کڈر ناد سمرناں دھوپ کھلاریاں
 کرن ہلوا ہلوا مار بھگاں دیسن ڈھیریاں تے کھلی ماریاں
 وارث شاہ جینوں دلاں پنجاب لٹی تیویں جوگی نوں لٹ اجاڑیاں

۴۲۹

قلعہ دارنوں مورچے تنگ ڈھکے شینوں تے تیار ہوئے جیا ای
 تھرا پوے جینوں دھاڑ نوں شینہ چونے اٹھ بوٹیاں دے منیں جیا ای
 سہانس گنیاں اکارہی کچھے آء سون چڑی اتے وجیا ای
 ہاء ہاء ماہی منڈی جاہ ناہیں پری ویکھ ادھوت نہ لجیا ای
 تنگی ہوئے بیٹھی سٹ ستر زیور سجا جاں بہانیاں تاجیا ای
 ملک الموت عذاب دی کرے تنگی پردہ کسے دا کدی نانہ کجیا ای
 اتوں نادو جاکے کرے نعرہ اکھیں لال کر کے منہ ڈیا ای
 وارث شاہ حساب نوں پری پکڑی صور حشر دا ویکھ لے وجیا ای

۴۷۰

کڑی آکھیا مار نہ پھاوڑی دے مرجاں گی مست دیوانیاں دے

نگی پہاڑی باہوڑی مراں جانوں رکھ لئیں میاں مستاناں دے
 عزرائیل جم آن کے بے بوہے نہیں چھٹی دا نال بہانیاں دے
 تیری ڈیل ہے دیودی اسمیں پریاں اکس لت لگے مرجانیاں دے
 گل دسی ہے سوتوں دس مینوں تیرا لے سنیرا جانی آن دے
 میری تائی ہے جیہڑی تده بلین اسمیں حال تھیں نہیں بریگیاں دے
 تیرے واسطے اوسدی کراں منت جا ہیراگے ٹسانیاں دے
 وارث شاہ آکھ کیوں آکھل جائے اوسنوں آوے عشق دے کم دیا بانیاں دے

۴۷۱

جائے ہیر نوں آکھناں بھلا کیتوں سانوں حال تھیں چائے بے حال کیتو
 والنزاعت غرقا پڑھی باب ساڈے اذا زلزلت چاک دی فال کیتو
 جھنڈا سیاہ سفید سی عشق والا اوہ گھت مجیٹھ غم لال کیتو
 دیناں بیگ نوں مگر جینوں پنے فلزئی ڈیرہ لٹ کے چائے کنگال کیتو
 طلاء کنڈن اگ داتاؤ دے کے چائے اندروں باہروں لال کیتو
 احمد شاہ وانگوں میرے مگر پے کے پٹ ٹھڈ کے چک داتال کیتو
 چڑھی صا بحالیاں کھیریاں نوں برطرفیاں تے مہیں وال کیتو
 فتح آباد چائے دیتا کھیریاں نوں بھائے را بکھنیں دے وہرو وال کیتو
 چھڈ لکھنیں سیال تے مہیں ماہی وچ کھیریاں دے آئے حال کیتو
 جاں میں گیا ویڑے سہتی نال رل کے پھڑے چور وانگوں میرا حال کیتو
 نادر شاہ تھوں ہند پنجاب تھڑکے میرے باپ دا تده بھونچال کیتو
 بھلے چودھری دا پت چاک ہویا چائے چک اتے مہینوال کیتو
 تیرے باب درگاہ تھیں ملے بدلہ جیہا ظالمیں تیں میرے نال کیتو
 دتو اپنا شوق تے سوز مستی وارث شاہ فقیر نہال کیتو

۴۷۲

کڑی آنال آب جھڑا لکھی تیرا غضب دا جینو وچ کسا ای

سج آئیکے ہیر دے کول بہرے کے حال اوسنوں کھوہل کے دسیا ای
 چھڈنٹ ناموس فقیر ہویا رہے روندڑا کدی نہ ہسیا ای
 ایس حسن کمال نون ہتھ پھڑکے آہے قمر دا تیر کیوں کیا ای
 گھروں مار کے مہلیاں کڈھیا ای جائے کلاڑے بلغ وچ دھیا ای
 وارث شاہ دینہ رات مینہ وانگوں نیراوس دے نیناں تھیں دسیا ای

۴۷۳

کڑیے ہوکھ رانجھیرے کچ کیتا کھوہل جینو دا بھیت پارو نہیں
 منصور نے عشق دا بھیت دتا اوسنوں ترت سولی اتے چاڑھیو نہیں
 رسم عشق دے ملک دی چپ رہناں مونہوں بولیا سواوہنوں مارو نہیں
 طوطا بول کے پنجرے قید ہویا اینویں بولنوں آگن سنگاریو نہیں
 یوسف بول کے باپ تے خواب دسی اوسنوں کھوہ دے وچ تارو نہیں
 وارث شاہ قارون نون سنیں دولت بیٹھ زمین دے چائے نگھاریو نہیں

۴۷۴

چاک ہوئیکے کھولیاں چار داسی جدوں اوس دا جینو توں کھسیا
 اوبدی نظر دے سامنیں کھیڈ دی سین ملک اوس دے باب دادسیا
 آئے سوہرے وھوڑی ہوئے بینھیں تڈوں جائیکے جوگ وچ دھسیا
 آیا ہو فقیر تاں لڑے سہتی گڑا قمر دا اوس تے دسیا
 مار مہلیاں نال حیران کیتو تڈوں کلاڑے بلغ نون نسیا
 پچھا دیمہ نا ماریا جائیگی نی بھیت عشق دا عاشقاں دسیا
 ڈولی چڑھیں تاں یار توں چھپ پین تڈوں ملک سارا تینوں ہسیا
 جدوں میں نہیں کوچ دا حکم کیتا تنگ توہرا نفرنیں کسیا
 جدوں روح اقرار اخراج کیتا تڈوں جائے قلبوت وچ دھسیا
 جیہڑے نیویں سو اوہ حضور ہوئے وارث شاہ نون پیر نے دسیا

رانجھا وانگ ایمان شرابیاں دے جدا ہوئیے پنڈتھیں ہار رہیا
 میناں تیریاں جٹ نوں قتل کیا چاک ہوئیے کھولیاں چار رہیا
 توں تاں کھیڑیاں دی چودھرائی رانجھا روئیے نکراں مار رہیا
 انت کن پڑا فقیر ہویا کھت مندریاں وچ اجاڑ رہیا
 اوہنوں ورن نہ ملے ستر خانے تھک ہٹ کے انت نوں ہار رہیا
 تینوں چاک دی آکھدا جاگ سارا اینویں اوس نوں مہنیں مار رہیا
 شکر سبج مسعود مودود وانگوں اوہ نفس تے حرص نوں مار رہیا
 سدھا نال توکل ٹھہل بیڑا اکے وچ ڈبا اکے پار رہیا

عاقی ہوئے بیٹھے اسیں جوگیڑے تھوں جاہ لالے زور جو لانوناں اے
 اسیں حسن تے ہو مغرور بیٹھے چار چشم دا کٹک لڑانوناں اے
 لکھ زورتوں لائے جولانوناں ہیں اساں بدھیاں باہجھ نہ آنوناں اے
 سرمہ اکھیاں دے وچ پانوناں ہیں اساں وڈا گھمنڈ پوانوناں اے
 رخ دے کے یار ہتیار تائیں سیدا رانجھے دے نال لڑانوناں اے
 سیتا پوج بیٹھا سیدا وانگ دھنیر سوہنیں لنک اوس لٹانوناں اے
 رانجھے کن پڑائیے جوگ لیتا اساں جزیہ لوگ تے لونوناں اے
 وارث شاہ اوہ باغ وچ جائے بیٹھا اساں باغ دا حاصل کھانوناں اے

عاقی ہوئیے کھیڑیاں وچ وڑئیں عاشق حسن دی وارثے جیئے نی
 پچھا انت نوں دیوں ہووے جس نوں جھگا اوس دا کاس نوں پٹسے نہیں
 جیہڑا ویکھ کے مکھ نہال ہووے کیجے قتل نہ ہانوں پلٹئے مہنی
 ایہہ عشق دہل انگور دی ہے ٹھہوں اوس نوں پٹ نہ سٹسے نی

ایسہ جو بنناں نت نہ ہووناں اکی چھاؤں بدلاں دی جان جیئے نی
 لے کے سٹھ سہیلیاں وچ نیلے نت دھاندی میں اوہ نوں ڈٹیئے نی
 چھپے نہ دتے سچے عاشقاں نوں جو کجھ جان تے بنیں سو کھٹے نی
 دعوے بنھنے تاں کھڑیاں ہوڑیئے تیر مار کے آپ نہ چھپئے نی
 اٹھ جھب دے جائیکے ہوئے حاضر اسے کم نوں ڈھل نہ گھٹئے نی
 اٹھے پھر وساریئے نہیں صاحب کدی ہوش دی اکھ اوپر تیئے نی
 جنہاں کونت بھلایا چھڑاں نہیں لکھ مولیاں مہندیاں گھٹئے نی
 مٹھی چاٹ ہلائیکے طوڑے نوں پچھوں کنکری روڑ نہ گھٹئے نی

۴۷۸

جویں مرشداں پاس جا ڈگن طالب توں سہتی دے پاؤں دی ہیر پھیرے
 کریں سبھ تقصیر معاف ساڈی پیریں پواں تے منئیں نال ہیرے
 بخشے نت گناہ خدا سچا بندہ بہت گناہ دے بھرے بیڑے
 وارث شاہ مناوڑا اسان آندا ساڈی صلح کرانوں دا نال تیرے

۴۷۹

اسان کسے دے نال کجھ نہیں مطلب سروپائے خوشی ہاں ہو رہیئے
 لوکاں منیں مار بے پتی کیتی مارے شرم دے اندرے رو رہیئے
 غصہ نال ایسہ وال پیکل وانگوں ساڈے جسم تے تیر کھلورہیئے
 نیل ٹیاں وچ ڈبو رہیئے لکھ لکھ ملے نت دھورہیئے
 وارث شاہ نہ سنگ نوں رنگ آوے لکھ سوہے دے وچ سمورہیئے

۴۸۰

ہیر آن جناب وچ عرض کیتا نیاز مندیاں بخش مرغولیاں نی
 کیتی سبھ تقصیر سو بخش مینوں جو کجھ آکھنیں میں تیری گولیاں نی
 سانوں بخش گناہ تقصیر ماری جو کجھ لڑیاں تہہ نوں بولیاں نی

پیچی پی ونداوڑی بھین میری تیتھوں وارثی کھول کھولیاں نی
 میرا لم لڑل لے بانہ دیں دوناں بول تے لے جو کجھ بولیاں نی
 گھر بار تے مال زر حکم تیرا بھ تیریاں ڈھانڈیاں کھولیاں نی
 میرا یار آیا چل وکھ آئیے پئی مار دی میں نت بولیاں نی
 بس ذات صفات چودھرائی چھڑی میرے واسطے چاریائی کھولیاں نی
 بیہڑا مڈھ قدیم دا یار میرا جس چونڈیاں کواردیاں کھولیاں نی
 وارث شاہ گمان دے نال بیٹھا نال بول دا مار دا بولیاں نی

۴۸۱

پیا لعنتوں طبق شیطان دے گل اوہنوں رب نہ عرش تے چاڑھناں اس
 جھوٹھ بولیا جنہاں بیاج کھاہدی تنہاں وچ بہشت نہ واڑناں اس
 اسیں جینو دی میل چکا بیٹھے وت کراں نہ سیوناں پاڑناں اس
 سانوں مار لے بھیرے پٹیاں نوں چاڑھ سیخ اتے جے توں چاڑھناں اس
 اگے جوگی تھوں مار کرایا ای ہن ہور کیہ پڑناں پاڑناں اس
 توتہ نصوحا جے مونہوں بولاں نک وڈھ کے مارے مارناں اس
 گھر بار تھیں چائے جواب دتو ہور آکھ کیہ سچ نٹارناں اس
 میرے نال نہ وارثا بول اینویں متاں ہو جائے کوئی کارناں اس

۴۸۲

آء ستھے واسطے رب دا ای نال بھابیاں دے مٹھا بولینے نی
 ہوئے پیڑ ونداویاں شہدیاں دیاں زہر بشران وانگ نہ گھولینے نی
 کم بند ہووے پردیسیاں دا نال مر دے اوس نوں گھولینے نی
 تیرے جیسی نناں ہو میل کرنی جینو جان بھی اوس تھوں گھولینے نی
 جوگی چل منائے باغ وچوں ہتھ بنھ کے مٹھڑا بولینے نی
 جو کجھ کے سوسرے تے من لینے غمی شادیوں مول نہ ڈولینے نی
 چل نال میرے جیویں بھاگ بھریے میل کرنئیں وچ وچولینے نی

کوئیں میرا تے رانجھے دا میل ہووے کھنڈ دودھ دے وچ کھولینے نی

۴۸۴

جوئیں صبح دی قضا نماز ہندی راضی ہو ابلیس تے نچ دا اے
توئیں سہتی دے جیسو وچ خوشی ہوئی جیسو رن دا چھلڑا کچ دا اے
جاہ بخشیا سبھ گناہ تیرا تینوں عشق قدیم تھوں سچ دا اے
وارث شاہ چل یار منا آئیے اتھے نواں اکھاڑا مچ دا اے

۴۸۴

سہتی کھنڈ ملائی داتھال بھرا چائے کپڑے وچ لکایا ای
جیسا وچ نماز وسواس غیبوں عزازیل بنا لے آیا ای
اتے پنج روپے سو روک رکھے جائے فقر دے پھیررڑا پایا ای
جدوں آنوں دی جوگی نے اوہ ڈٹھی پچھاں اپناں مکھ بھوایا ای
اساں روحاں بہشتیاں بیٹھیاں نوں تاؤ دوزخے دا کیہا آیا ای
طلب مینہ دی وگیا آن جھکھڑ یارو آخری دور ہن آیا ای
سہتی بنھ کے ہتھ سلام کیتا آگون مول جواب نہ آیا ای
غال چور تے چودھری ہٹ حالم وارث شاہ نوں رب وکھایا ای

۴۸۵

جدوں خلق پیدا کیتی رب سچے بندیاں واسطے کیتے نے ایسہ پارے
رناں چھوکرے جن شیطان راول کتا ککڑی بکری اٹھ سارے
ایسا مول فساد دا ہوئے پیدا جنہاں سبھ جگت دے مول مارے
آدم کڈھ بہشت تھیں خوار کیتا ایسہ ڈانٹاں دھروں ہی کرن کارے
ایسہ کرن فقیر چائے راجیاں توں انہاں راؤ رزادڑے سدھ مارے
وارث شاہ جوہنر سبھ وچ مرداں اتے مہریاں وچ نہیں عیب بھارے

ہستی آکھیا پیٹ نے خوار کیتا کک کھائے بہشت تھیں کڈھیا ای
 آئی میل تاجنتوں ملے دھکے رسا آس امید دا وڈھیا ای
 آکھ رہے فرشتے کک دانہ نہیں کھاوناں حکم کر چھڈیا ای
 و لا تقربا هذا لشجرة نالے سپ تے مورنوں کڈھیا ای
 ایہہ کجھ شیطان بھی مرد ہويا نانوں رناں دا برا کر چھڈیا ای
 سگوں آدمے حوا نون خوار کیتا ساتھ اوس دا ایس نہ چھڈیا ای
 پھیڑن مرد تے سوپ دے تریمتاں نون منہ جھوٹھ دا کاہنوں ڈیا ای
 مرد چورتے ٹھگ جوارئیے نے ساتھ برے دا نراں نے لدا ای
 فرقان وچ فانکحوا رب کہیا جدوں وحی رسول نے سدا ای
 وارث شاہ ایہہ تریمتاں کھان رحمت پیدا جنہاں جہان کر چھڈیا ای

رنہاں دھنیرے نال کیہ گاہ کیتا راجے بھون نون دیہن لگامیاں نی
 سرکپ تے نال سلواہنیں دے ویکھ رناں نے کیتیاں خامیاں نی
 مرد ہین سورکھدے بیٹھ سوئے سر چاڑھیاں نے انہاں کامیاں نی
 جنہاں نہیں داڑھی کن نک پائے کون تنہاں دیاں بھرے گا حامیاں نی

جس مرد نون شرم نہ ہووے غیرت اوس مرد تھیں چنگیاں تیویاں نہیں
 گھر وسدے عورتاں نال سوہن شرم وند ستردیاں بیویاں نہیں
 اک حال وچ مست گھر بار اندر اک بار سنگار وچ کھیویاں نہیں
 وارث شاہ حیا دے نال اندر رکھیں بیٹھ زمین دے سیویاں نہیں

وفادار نانہ رن جہان اتے لادی شیر دے نک وچ نتھ نہیں

گدھا نہیں کولد مکھٹ خوجہ اتے خسریاں دیاں کائی کتھہ نہیں
 نامرد دے وار نہ کسے گانویں اتے گانڈواں دی کائی کتھہ نہیں
 جوگی نال نہ رن داترے ٹوناں روز نہیں دا چڑھے اکتھہ نہیں
 یاری سوہندی نہیں سہانگناں توں رنڈی رن نوں سوہندی نتھہ نہیں
 وارث شاہ اوہ آپ ہے کرن کارن انہاں بندیاں دے کائی ہتھہ نہیں

۴۹۰

میاں تریہمتاں نال ویاہ سوہن اتے مرن دے سوہندے وین میاں
 گھربار دی زیب تے ہین زینت نال تریہمتاں ساک تے سین میاں
 ایں تریہمتاں سچ دیاں وارثونیں اتے دلاں دیاں ویہن تے لین میاں
 وارث شاہ ایہہ جو رواں جوڑدیاں نہیں اتے مہریاں مہردیاں ہین میاں

۴۹۱

سچ آکھیا رنیں کیسی دھم چایا تہاں بھوج وڑیچ نوں کٹھیا جے
 دھنیر ماریا بھیت گھرو گڑے نے سنیں لنک دے اوس نوں پٹیا جے
 کیرو پانڈواں دے کٹک گئے کھوہن مارے تہاں دے سبھ مکھٹیا جے
 قتل امام ہوئے کرپلا اندر مار دین دے وارثاں سٹیا جے
 جو کوئے شرم حیا دا آدمی سی جان مال تھوں اوس نوں پٹیا جے
 وارث شاہ فقیر تہاں نس آیا پچھا ایس دا آن کیوں کٹھیا جے

۴۹۲

تینوں وڈا ہنکار ہے جو بنیں دا خاطر تلے نہ کسے نوں لیاؤناں ہین
 جنہاں جاسیوں تنہاں دے نانوں رکھیں وڈا آپ نوں غوث سداؤناں ہین
 ہون تریہمتاں نہیں تاں جگ کئے وت کسے نہ جگ تے آنوناں ہین
 اسان چٹھیاں کھل سدیاں سین ساتھوں آپناں آپ چھپانوناں ہین
 کرامات تیری اسان ڈھونڈ ڈھنڈی ایویں شیخیاں پیا جگناؤناں ہین

چاک مد کے باغ تمہیں کدھ چٹروں ہنئیں بور کیہ مونسوں اکھاؤناں ہیں
ان کھاناں ہیں رج کے گدھے وانگوں کدی شکر بجانہ لیانوناں ہیں
ننگے فرض تے بہت ودھا ہشماں خصیتیں نوں چائے پلمانوناں ہیں

۴۹۳

باغ چٹ گئے گوپی چند جیسے شداد فرعون کہا گیا
نو شیرواں چٹ بغداد ریا اوہ اپنی وار لنگھا گیا
آدم چٹ بہشت دے باغ نٹھا بھلے وسرے کنک نوں کھا گیا
فرعون خدا کہانیکے تے موسیٰ نال اٹھنا گیا
نمرود شداد جہان اتے دوزخ اتے بہشت بنا گیا
قاروں ژراں اکٹھیاں میل کے تے بنہ سرے تے پنڈ اٹھا گیا
مال دولتاں حکم تے شان شوکت مکھا سروں اندلنا گیا
سلیمان سکندروں لائے سجھے تہاں پواں تے حکم چلا گیا
اوہ بھی ایس جہان تے رہینو نہیں جیہڑا آپ خدا کہا گیا
مویا بخت نصر جیہڑا چاڑھ ڈولا سجھے رب نوں تیر چلا گیا
تیرے جیہاں کتیاں ہویاں نہیں تینوں چاء کیہ باغ دا آلیا
وارث شاہ اوہ آپ ہے کرن ہارا سربندیاں دے گل آگیا

۴۹۴

پنڈ جھگڑیاں دی کہی کھوہل بیٹھوں وڈا محضری گھنڈلڈ باواوے
اساں اک رسال ہے ڈھونڈھ آنڈی بھلا دس کھماں کیہ ہے راواوے
اتے رکھیا کیہ ہے نذر تیری گنیں آپ نوں بہت اتاواوے
دے بناں نہ جاپدی ذات تیری چھڑے بناں نہ نکلے چاواوے
کیہ روک ہے کاس دا ایہہ باس سانوں دس کھماں سو بنیاں سانواوے
سج نال سجھ کم جہا بہت وارث شاہ نہ ہونے اتاواوے

کرامات ہے قبر دا نانوں رنیں کہا گھتیوں آن وسوریا اے
 کریں چاوڑاں چکھڑاں نال مستی اے تیک اجاناں نوں گھوریا اے
 فقر آکھن سوئی کجھ رب کرسی ایویں جوگی نوں چاء وڈوریا اے
 اتے پنج پیسے لال روک دھریو کھنڈ چاولاں دا تھال پوریا اے

مگر تتریاں دے انھاں یاز چھنے چائے چڑے داند پتالواں نوں
 انھاں گھلیا اب انار ویکھن چاء چڑے توت سنبھالواں نوں
 گھلیا پھل گلاب دے توڑ لیاویں جا لگا ہے لین کچالواں نوں
 انھاں موہری لائے قافلے دا لٹوائیسی ساتھ دیاں مالواں نوں
 خچرواں دے چاڑے کرن لگوں اسان پھانیا کٹیا چالواں نوں
 وارث شاہ تندور وچ دب بیٹھا کھلا گھلیا رنگنیں سالواں نوں

جاہ کھول کے ویکھ جو صدق آوے کیا شک دل اپنے پایونی
 کیا اسان سو رب تحقیق کر سی کیا آن کے مغز کھپایونی
 جاوکیہ جو وسوسہ دور ہوے کیا در در آن مچایونی
 شک مٹے جو تھال نوں کھول ویکھیں اتھے مکر کیہ آن پھیلائیونی

سہتی کھول کے تھال جاں دھیان کیتا کھنڈ چاولاں دا تھال ہو گیا
 چھٹا تیر فقیر دے معجزے دا وچوں کفر دا جیو پرو گیا
 جیہڑا چلیا نکل یقین آبا کرامات نوں ویکھ کھلو گیا
 گرم غضب دی آتھوں آب آبا برف کشف دے نال سمو گیا
 جس نال فقیراں دے اثری بدھی اوہ اپناں آپ وگوں گیا

ایویں ڈاڈیاں ماڑیاں کیا لیکھا اوس کھونے لیا اوہ رو گیا
 من وقت ہویا سبھو نستم لیکھا جو کوہ ہمیا چھوونیں چھوہ گیا
 وارث شاہ جو کیمیا نال چھتا سویناں تانبیوں ترت ہی ہو گیا

۴۹۹

بتھ بنھ کے بنیتی کرے سہتی دل جان تھیں چیلڑی تیریاں میں
 کراں بانڈیاں وانگ بجا خدمت نت پانوں دی رہاں گی پھیریاں میں
 پیر سچ دا اساں تحقیق کیتا سنیں ہیر تے ماپیاں تیریاں میں
 کرامات تیری اتے صدق کیتا تیرے حکم دے کشف نے گھیریاں میں
 ساڈی جان تے مال تے ہیر تیری نالے سنیں سہیلیاں تیریاں میں
 اساں کسے دی گل نہ کدی منی تیرے اسم اعظم حسب گھیریاں میں
 اک فقر اللہ دا رکھ تقویٰ ہوڈٹھا اے بیٹھی سبھ ڈھیریاں میں
 پوری نال حساب نہ ہوسکاں وارث شاہ کیہ کراں کیہ سیریاں میں

۵۰۰

گھر اپنے وچ پوائے کر کے آکھ ناگنی وانگ کیوں شوکئیں نی
 نال جوگیاں مورچا لایو ای رتے جٹ وانگوں وڈی بھو کئیں نی
 جدوں بنھ جھیرے تھک ہٹ رہیں جائے پنڈ دیاں رناں تے کوکئیں نی
 کڈھ گالیاں سنیں رنیل بانڈی گھن موہلیاں اساں تے گھو کئیں نی
 بھلو بھلی جاں ڈنھیاں عاشقاں دی وانگ کتیاں انت نوں چو کئیں نی
 وارث شاہ تھیں پچھ لے بندگی نوں روح ساز قلبوت وچ پھو کئیں نی

۵۰۱

سانوں بخش اللہ دے نانوں میاں ساتھوں مچلیاں ایسہ گناہ ہویا
 کچا شیر پیتا بندہ سدا بھلا دھروں آدموں بھلناں راہ ہویا
 آدم بھل کے کنک نوں کھائے بیٹھا کڈھ جنتوں حکم فناہ ہویا

شیطان استاد فرشتیاں دا بھلا سجدیوں کبر دے راہ ہویا
 مذھوں روح ہی قول دے نال وڑیا جسہ چنڈ کے انت فناہ ہویا
 قاروں بھل زکوٰۃ تھیں شوم ہویا وارد اوس تے قہر الہ ہویا
 بھل ذکرئے لئی پناہ ہیزم آرمی نال اوہ چیر دوپھاہ ہویا
 عملاں بابھہ درگاہ وچ پون پوے لوکاں وچ میاں وارث شاہ ہویا

۵۰۲

گھر پیڑے وڈی ہوا تینوں دتینوں پھسیاں نال انگوٹھیاں دے
 انت سچ دا سچ آئے نترے گا کوئی دیس نہ وسدے جھوٹھیاں دے
 فقر ماریو اسان نے صبر کیتا نہیں جان دی داؤتوں گھوٹھیاں دے
 جٹی ہوئے فقیر دے نال لڑائیں چھناں بھڑیو ای نال ٹھوٹھیاں دے
 سانوں بولیاں مار کے ننددی سین میں ڈٹھیو ای نکراں جوٹھیاں دے
 وارث شاہ فقیر نوں چھیڑ دی سین ڈٹھو معجزے عشق دے لوٹھیاں دے

۵۰۳

کرے جنہاں دیاں رب حمایتاں نی حق تنہاں دا خوب معمول کیتا
 جدوں مشرکاں آن سوال کیتا تدوں چن دوکھن رسول ^{صلی اللہ علیہ وسلم} کیتا
 کڈھ پتھروں اوٹھنی رب سچے کرامات پیغمبری مول کیتا
 وارث شاہ نے کشف وکھا دتا تدوں جٹی نے فقر قبول کیتا

۵۰۴

پھریں زوم دی بھری تے سان چاڑھی آء ٹلیں نی منڈیے واسطہ ای
 مرد مار مرکنیں جنگ بازے مان متھے گنڈیے واسطہ ای
 اتفاق دے نال فقیر ماریو ہیر سیان دی جنڈیے واسطہ ای
 بخششی سبھ گناہ تقصیر تیری لیائے ہیر نی ننڈھیے واسطہ ای
 وارث شاہ سمجھائے جٹھڑی نوں ^{Academy of the Punjab in North America: http://www.apna.org} دے دی گھنڈیے واسطہ ای

جیکوں تیس فرماؤ سوئے جا آکھاں تیری حکم دی تابع ہوئیاں میں
 تینوں پیر جی بھل کے برا بولیا بھلی و سری آن و گویاں میں
 تیری پاک زبان دا حکم لے کے قاصد ہوئیے جا کھلویاں میں
 وارث شاہ دے معجزے صاف کیتی نہیں مڈھ دی وڈھی بد خوئیاں میں

لیائے ہیر سیال جو دید کریئے آء جاہ او دلبرا واسطی ای
 جانیکے آکھ رانجھا تینوں عرض کردا گھنڈ لاه او دلبرا واسطی ای
 سانوں مہر دے نال ویکھا صورت جھاک لاه او دلبرا واسطی ای
 زلف نانگ وانگوں چھک گھت بیٹھی گلوں لاه او دلبرا واسطی ای
 دینہ رات نہ جوگی نوں مکن دیندی تیری چاہ او دلبرا واسطی ای
 بوڑھے لٹیاں نیناں دی جھاک دے کے بوڑھ جاہ او دلبرا واسطی ای
 گل پلوڑا عشق دیاں کٹھیاں دے منہ گھاہ او دلبرا واسطی ای
 صدقہ سیدے دے نوں پیار والا مل جاہ او دلبرا واسطی ای
 وارث شاہ نماز دا قرض وڈا سروں لاه اوہ دلبرا واسطی ای

لے کے سوہنی مورنی بنس رانی مرگ موہنی جانیکے گھلنی ہاں
 تیریاں ویکھ کے عظمتاں پیر میاں باندی ہوئیے گھراں نوں چلنی ہاں
 پیری پیر دی ویکھ مرید ہوئی تیرے پیر ہی آن کے ملنی ہاں
 مینوں بخش مراد بلوچ سائیاں تیریاں جتیاں سرے تے جھلنی ہاں
 وارث شاہ کر ترک برائیاں دی دربار اللہ دا ملنی ہاں

سہتی جانیکے ہیر نوں کول برہ کے بھیت یار دا سبھ سمجھایا ای

جینوں مار کے گھروں فقیر کیتو اوہ جو کیرا ہونیکے آیا ای
 اونوں ٹھگ کے مہیں چرائے لیوں ایتھے آنیکے رنگ وٹایا ای
 تیرے نیناں نے چائے ملنگ کیتا منوں اوس نوں چائے بھلایا ای
 اوہدے کن پڑائیکے ون لتھا آپ و بوٹڑی آن سدایا ای
 آپ ہو زیخا دے وانگ پھی اونوں یوسف چائے بنایا ای
 کیتے قول قرار و سار سارے آن سیدے نوں کونت بنایا ای
 ہوے چاک پنڈے ملی خاک رانجھے کن پاڑ کے حال و نجایا ای
 دینیں دار مواس ہووہر بیٹھا لیشیں دار ہی اک کے آیا ای
 گالیں دے کے ویٹریوں کڈھ اوس نوں کل مہلیاں نال کتایا ای
 ہوئے جائیں نہال جے کریں زیارت تینوں باغ وچ اوس بلایا ای
 زیارت مرد کفارت ہون عصیاں نور فقر دا دیکھناں آیا ای
 بہت زہد کیتا ملے پیر پنجے مینوں کشف بھی زور کمایا ای
 جھب نذر لے لے کے مل ہوئے رعیت فوجدار بحال ہو آیا ای
 اوہدی نزع تون آب حیات اوسدا کیا بھابھئے بھلڑا پایا ای
 چاک لائیکے کن پڑا پونی نیناں والینے غیب کیوں چلایا ای
 پچے اوہ فقیراں تھوں ہیر کڑیئے ہتھ ہنہ کے جنماں بخشایا ای
 اکے تار جاسی اکے مار جاسی ایسہ مینہ ایناؤں دا آیا ای
 عمل قوت تے وڈی دستار پھلی کیا بھیل دا سانگ بنایا ای
 وارث قول بھلاییکے کھیڈ روہوں کیسناواں مخول بگایا ای

۵۰۹

ہیر آکھیا جائیکے کھوہل بکل اوہدے ولس نوں پھوک وکھاؤں نی ہاں
 نیناں چاڑھ کے سان تے کراں پرزے قتل عاشقانداے اتے دھاؤں نی ہاں
 اکے چاک سی خاک کرساز شاں اوہدے عشق نوں عقل چڑھانوں نی ہاں
 اوہدے پیراں دی خاک ہے جان مہری سارے سچ دی نشادے آنوں نی ہاں

مویا پیا ہے نال فراق رانجھا عیسیٰ وانگ مڑ پھیر جوانوں نی ہاں
وارث شاہ پتنگ نوں شمع وانگلوں اک لائیکے ساڑ وکھاؤں نی ہاں

۵۱۰

ہیر نھائی کے پٹ دا پن تیر وایں عطر پھیل ملائوں دی ہے
دل پائیکے میڈھیاں خونیاں نوں گورے مکھ تے زلف پلمائوں دی ہے
کجل مھنڑے نہیں اپر اہدھ لٹے دونویں حسن دے کٹک لے دھانوں دی ہے
مل وٹناں ہوٹھاں تے لاء سرخی نواں لوڑھ تے لوڑھ چڑھانوں دی ہے
سرے صاف دا بھوچن سوہای کنیں بک بک والیاں پانوں دی ہے
کھجواب دی چوڑی بہک بیٹھی مانگ چونک تے پیروالائوں دی ہے
گھت جھانجراں لوڑھ دے سرے چڑھ کے ہیر سیال لٹکدی آئوں دی ہے
رکا بندلی بنی ہے نال لوہلاں وانگ مور دے پایلاں پانوں دی ہے
ہاتھی مست چھٹا چھن چھن چھنکے قتل عام خلقت ہندی آئوں دی ہے
نیناں مست تے لوڑھ دے سرے چڑھ کے شاہ پری پھسکدی آئوں دی ہے
کدی کڈھ کے گھنڈ لوڑھا دیندی کدی کھوہل کے مار مکانوں دی ہے
گھنڈ لاه کے لٹک وکھائے ساری جٹی رٹھرا یار منانوں دی ہے
وارث مال دے نوں سبھا کھوہل دولت وکھو وکھ کرچائے وکھانوں دی ہے
وارث شاہ شاہ پری دی نظر چڑھیا خلقت سیفیاں پھوکنیں آئوں دی ہے

۵۱۱

رانجھا ویکھ کے آکھ دا پری کوئی اکے بھانویں تاں ہیر سیال ہووے
کوئی ہیر کہ موہنی اندرانی ہیر ہووے تاں سیاں دے نال ہووے
نیڑے آئی کے کالجے دھا گیسوس جویں مست کوئی نشہ نال ہووے
رانجھا آکھدا ابر بہار آیا بیلا جنگلا لالو ہی لال ہووے
ہاتھ جوڑ کے بدلاں ہانجھ بدھی ویکھاں کیٹرا دیس نہال ہووے
چمکی لبتے القدر سیاہ شب تھیں جس تے پوے گی نظر نہال ہووے

ڈول ڈال تے چال دی لٹک سندر جیہا پیکھنیں دا کوئی خیال ہووے
 یار سوئی محبوب تھوں فدا ہووے جینو سوئی جو مرشداں نال ہووے
 وارث شاہ آئے چنبرہ دی را بکھنیں نوں جیہا گدھے دے گل وچ لال ہووے

۵۱۲

گھنڈ لاه کے ہیر دیدار دتا رہا ہوش نہ عقل تھیں طاق کیتا
 لٹک باغ دی پری نے جھاک دے کے سینہ پاڑ کے چاک دا چاک کیتا
 بنھ ماپیاں ظالماں نور دتی تیرے عشق نے مار کے خاک کیتا
 ماں باپ تے انگ بھلا بیٹھی اسل چاک نوں آپناں ساک کیتا
 تیرے باجھ نہ کسے نوں انگ لایا گواہ حال دا میں رب پاک کیتا
 ویکھ نویں زروئی اماں تیری سینہ ساڑ کے برہوں نے خاک کیتا
 اللہ جان دا ہے اینہاں عاشقاں نے مزے ذوق نوں چائے طلاق کیتا
 وارث شاہ لے چلناں تساں ساناں کس واسطے جینو غمناک کیتا

۵۱۳

چودھرائیاں چھڈ کے چاک بنیں مہیں چار کے انت نوں چور ہوئے
 قول کواریاں دے لوڑھے ماریاں دے اولو ہاریں دے ہور و ہور ہوئے
 مانوں باپ قرار کر قول ہارے کم کھیریاں دے زور و زور ہوئے
 راہ سچ دے تے قدم دھرن ناہیں جنہاں کھوٹیاں دے من کھور ہوئے
 تیرے واسطے ملنے کڈھ دیوں اسیں اپنے دیس تے چور ہوئے
 وارث شاہ نہ عقل نہ ہوش رہیا مارے ہیر دے سحر دے مور ہوئے

۵۱۴

مہتر نوح دیاں بیٹیاں ضد کیتی ڈب موئے نہیں چھڈ نکانیاں نوں
 یعقوب دیاں پتراں ظلم کیتا سنیاں ہوسیا یوسف دے وانیاں نوں
 ہابیل قابیل دی جنگ ہوئی چھڈ گئے نیل قطب نکانیاں نوں

جے میں جان دی ماپیاں بنھ دینی چھڈ چل دی جھنک سامیاں نوں
 نواہش حق دی قلم تقدیر وگی موزے کون اللہ دیاں بھانیاں نوں
 کسے تترے وقت سی نہوں لگا تساں نیجیا بھینیاں دانیاں نوں
 ساڈے تن بتھ ملک ہے زمیں تیری ویس کاس نوں ایڈوانیاں نوں
 گنگا نہیں قرآن دا ہوئے حافظ انھاں وکھ دا نہیں ٹساہنیاں نوں
 وارث شاہ اللہ بن کون پچھے پچھا نیاں اتے نتانیاں نوں

۵۱۵

تیرے ماپیاں ساکھ کتھاں کیتا اسیں رلدڑے ریمہ گئے پاسیاں تے
 آپ رپ گئیں نال کھیڑیاں دے ساڈی گل گوائی آہاسیاں تے
 سانوں مار کے حال نیحال کیتو آپ ہوئی ہیں دابیاں دھاسیاں تے
 ساڈے تن من دیہی میں فدا کیتی انت ہوئی ہے تولیاں ماسیاں تے
 شش پن باراں دساں تن کانیں لکھے ایس زمانے دے پاسیاں تے
 وارث شاہ وساہ کیہ زندگی دا ساڈی عمر ہے نقش پتاسیاں تے

۵۱۶

جوکو ایس جہاں تے آدمی روند مرے گا عمر تے جھوردا ای
 سدا خوشی نہیں کسے نال نبھ دی ایہہ زندگی بھیس زنبور دا ای
 بندہ بیسوںمیں دیاں نت کرے آساں عزرائیل سرے اتے گھور دا ای
 وارث شاہ ایس عشق دے کرن ہارا وال وال تے خارنجور دا ای

۵۱۷

تیس کروجے حکم تاں گھریں جائے نال سہتی دے سازبنایے جی
 بحر عشق دا خشک غم نال ہويا مینہ عقل دے نال بھرایے جی
 کوں کراں ہیں کوششاں عقل والیاں تیرے عشق دیاں پوریاں پائیے جی
 جائے تیاریاں ترن دیاں بھجب کرے سنانوں سجنوں حکم کرایے جی

حضرت سورۃ اخلاص لکھ دیو مینوں فال قرعہ نجوم دا پائیے ہی
کھوہل فالنامہ تے دیوان حافظ وارث شاہ تھوں فال کڈھائیے ہی

۵۱۸

اول پیر پکڑے اعتقاد کر کے پھیر نال کلجے دے لگ گئی
نواں طور عجوبے دا نظر آیا ویکھو جل چنگ تے اگ گئی
کئی لگ گئی چنگ جگ گئی خبر جگ گئی وج دھرگ گئی
یارو ٹھگن دی ریوڑی ہیر جٹی منہ لگ دیاں یار نوں ٹھگ گئی
لگا مست ہو کملیاں کرن گلاں دعا اے کسے فقیر دی وگ گئی
اگے دھواں دکھندڑا جو گیزے دا اتوں پھوک کے جھکڑے اگ گئی
یاریار دا باغ وچ میل ہویا گل عام مشہور ہو جگ گئی
وارث تریاں نوں رب توڑ دا اے ویکھو کملڑے نوں پری لگ گئی

۵۱۹

ہیر ہو رخصت رانجھے یار کونوں آکھے ستنے متا پکائیے نی
ٹھوٹھا بھن فقیر نوں کڈھیا سی کوں اوس نوں خیر بھی پائیے نی
وسن بوڑھ پیا بڑا شہدیاں دا نال کرم دے بنڑے لائیے نی
میرے واسطے اوس نے لئے ترے کوں اوس دی آس پوچائیے نی
تینوں ملے مراد تے اساں ماہی دونوں اپنیں یار ہنڈائیے نی
رانجھا کن پڑا فقیر ہویا سراوس دے وری چڑھائیے نی
باقی عمر رانجھئے دے نال جالاں کوں ستنے ڈول بنائیے نی
ہویا میل جاں چریں وپھنیاں دا یار رج کے گلے لگائیے نی
جیو عاشقان دا عرش رب دا ہے کوں اوس نوں ٹھنڈ پوائیے نی
ایسہ جوہناں ٹھگ بازار دا ہے سر کسے دے ایسہ چڑھائیے نی
شیطان دیاں اسیں استاد رناں کوئی آؤ کھاں مکر پھیلائیے نی
باغ جانڈیاں اسیں نہ سوئندیاں ہاں کوں یار نوں گھریں لیائیے نی

گل گھت پلامند گھاہ لے کے پیریں لگ کے پیر منائے نی
وارث شاہ گناہاں دے اسیں لدے چلو کل تقصیر بخشائے نی

۵۲۰

اگوں رائیاں صیرفاں بولیاں نہیں کیا مناں بھائیے کیرا ای
بھابھی آکھ کیہ لبھو ٹھگ آئیں سوئن چڑی وانگوں رنگ پھیریا ای
موئی گئی سیں بیوندی آء وڑئیں سچ آکھ کیہ سچ سہیڑیا ای
اج رنگ تیرا بھلا نظر آیا سہو سکھ تے دکھ نہیڑیا ای
نہیں شوخ ہوئے رنگ چمک آیا کوئی جو نہیں دا کھوہ گیڑیا ای
عاشق مست ہاتھی بھانویں باغ والا تیری سنگلی نال کھسیڑیا ای
قدم چست تے صاف کنوتیاں نہیں ہتھ چابک اسوار نے پھیریا ای
وارث شاہ اج حسن میدان چڑھ کے گھوڑا شاہ اسوار نے پھیریا ای

۵۲۱

نیناں مست گھلاں تیریاں لال ہوئیاں دکاں بھن چولی وچ ٹھیلیاں نی
کے بک تیری نال بک جوڑی نال ولونڈہراں میلیاں نی
کے اب تیرے اج چوپ لئے تل پیڑ کڈھے جویں تیلیاں نی
تیرا کسے نڈھے نال میل ہویا دھاراں کجے دیاں سرمیلیاں نی
دس وارث کے نچوہنیں توں کتے گوشہ ہی ہوریاں کھیلیاں نی

۵۲۲

سہو مل ول شئیں وانگ پھلاں جھوکل تیریاں مانیاں بیلیاں نہیں
کے زوم بھرے پھرنپیں توں دھڑکے کالجا پوندیاں تیلیاں نہیں
بھریاں کھٹھیاں دا کھلا اج بارا کونتاں رانویاں ڈھاہ کے میلیاں نہیں
کے لئی ہوشاک نے جت بازی پاسا لائیکے بازیاں کھیلیاں نہیں
صوبہ دار نے قلعہ نوں ڈھوکے تپاں کر کے زیر رعیتاں۔ میلیاں۔ نہیں

تیریاں گھماں تے دنداں دے داغ دسں اج سیدھیاں ٹھاکراں چیلیاں نہیں
 اج نہیں عیالیاں خبر لدھی بگھیاڑاں نے رولیاں پھیلیاں نہیں
 اج کھیریاں نے نال مستیاں دے ہتھنیاں ہاتھیاں تے چائے میلیاں نہیں
 چھٹا جھانجرا باغ دے صفی وچوں گاہ کڈھیاں سب حویلیاں نہیں
 تھک ہٹ کے گھر کدی آن پئیں لگیاں مٹھیاں بھرن سہیلیاں نہیں

۵۲۳

جوس سوہنیں آدمی پھرن باہر کچرک دولتاں رہن چھپائیاں نہیں
 اج بھانویں تاں باغ وچ عید ہوئی کھاہدیاں بھکھیاں نے مٹھائیاں نہیں
 اج کنیاں دے دلاں دی آس پنی جم جم جان باغیں بھر جائیاں نہیں
 وے باغ جگاں تائیں سنیں بھالی جتھے پن فقیر ملائیاں نہیں
 خاک تودیاں تے وڈے تیر چھنے تیر اندازاں نے کلنیاں لائیاں نہیں
 اج جو کوئی باغ وچ جائے وڑیا مونسوں منگیاں دولتاں پائیاں نہیں
 پانی باہجھ سکی داڑھی کھیریاں دی اج من کڈھی دونماں نائیاں نہیں
 اج پا کے سر چو پھیلیاں نے سرے دانیاں خوب ہلائیاں نہیں
 سیاہ بھور ہوئیاں چشمیں پاریاں دیاں بھر بھر پانوں دے رہے سلائییاں نہیں
 اج آبداری چڑھی موتیاں نوں جینو آئیاں بھابھیاں آئیاں نہیں
 وارث شاہ ہن پانیاں زور کیتا بہت خوشی کیتی مرعائیاں نہیں

۵۲۲

تیرے چنبے دے سرے حسن والے اج کسے ہوشاک نے لٹ لئے
 تیرے سینہ نوں کسے ٹٹھہیائی نانی مشک والے دونویں پٹ لئے
 جیہڑے نت نشان چھپانوں دی میں کسے تیر انداز نے چٹ لئے
 کسے ہک تیری نال ہک جوڑی وچے پھل گلاب دے گھٹ لئے
 کسے ہو بے درد کیش دتی بند بندکمان دے ترٹ گئے
 آکھ کنہاں پھلیاں پڑیں توں عطر کڈھ کے پھوگ نوں سٹ گئے

پیڈو صاف ہويا سينہ لال ہويا تیری ہک تے ہتھ کس پھیریا ای
 تیری گادھی نوں اج کے دکھیا ای کے اج تیرا کھوہ گھیریا ای
 لایا رنگ ننگ ملنگ بھانویں انگ نال تیرے انگ بھیریا ای
 لاه چینی ددھ دی دیکھی دی کے اج ملائی نوں چھیریا ای
 سرے دانی دا لاه بروچتاں نی سرے سرچو کے لوریا ای
 وارث شاہ تینوں پچھوں آن ملیا آگے نواں ہی کوئی سیریا ای

بھابی اج جو بن تیرے لہر دتی جویں ندی دا نیر اچھلیا ای
 تیری چولی دیاں ڈھلیاں ہیں تنیاں تینوں کے محبوب پتھلیا ای
 قفل بندرے توڑ کے چور وڑیا اج بیڑا کستوری دا ہلیا ای
 سوبا گھگرا لہراں دے نال اڈے بوگ بند دو چند ہو چلیا ای
 سرخی ہوٹھاں دی کے نے چوپ لئی انب سکھناں موڑ کے گھلیا ای
 کستوری دے مرگ جس ڈھائے لئے کوئی وڈا ہیڑی آئے ملیا ای

تیرے سیاہ متوڑے کجلے دے ٹھوڈی اتے گلھاں اتوں گم گئے
 تیرے پھل گلاب دے لال ہوئے کسے گھیر کے راہ وچ چم لئے
 تیرے خونچے سکرپاریاں دے ہتھ مار کے ہکھکیاں لم لئے
 دھاڑا مار کے دھاڑوی میویاں دے رلے جھاڑ بوٹے کتے گم گئے
 بڑے ونج ہوئے اج وہوٹیاں دے کوئی نوں ونجارڑے گھم گئے

کوئی دھوبی ولایتوں آئے لتھا سرے صاف دے تھان چڑھ کھنڈ گئے
 تیری چولی ولوہندھری نیں یے مینے تو بمیاں نوں جوں تھب گئے

کھیرے کابلی کتیاں وانگ ایتھے وڈھوانیکے کن تے دنب گئے
وارث شاہ اچنبردانواں ہویا تے پاہرونوں چور ٹنب گئے

۵۲۹

کے کیے پیرن پیڑیں توں تیرا رنگ ہے توری دے پھل دانی
ڈھاگل تیریاں کے مروڑیاں نی ایسہ تا کم ہویا بل جل دانی
تیرا رنگ کے پامل کیتا ڈھگا جو ترے جویں ہے گھل
وارث شاہ میاں ایو دعا منگو کھل جائے بارا اج کل دانی

۵۳۰

پرینہاں دا مینوں اثر ہویا رنگ زرد ہویا ایسے واسطے نی
چھپاں کھب گتیاں گھلاں میریاں تے داغ لال پنے ایسے واسطے نی
کے جاندے نوں بھج کے فی ساں میں تنیاں چولی دیاں ڈھلیاں پاستے نی
رنی اتھرو ڈھے سن مکھڑے تے گھل گئے تتوڑے پاستے نی
مودھی پئی بنیرے تے ویکھدی ساں پیڈو لال ہویا ایسے واسطے نی
سرخی ہوٹھاں دی آپ میں چوپ لئی رنگ اڈ گیا ایسے واسطے نی
کٹا گھٹیا وچ گلوکڑی دے دوکل لال ہویاں ایسے واسطے نی
میرے پیڈو نوں کئے نیں ڈھڈ ماری لاساں پے گیاں میرے ماس تے نی
ہور پچھ وارث میں غریبنی نوں کیوں آکھدے لوک مہاتے نی

۵۳۱

بھابی اکھیاں دے رنگ رت ونہیں تینوں حسن چڑھیا انیانوں دانی
اج دھیان تیرا آسمان اتے تینوں آدمی نظر نہ آنوں دانی
تیرے سرے دیاں دھاریاں دھوڑپیاں جویں گاہک کو مال تے دھانوں دانی
راجپوت میدان وچ لڑن تیغاں اگے ڈھاڈھیاں دا پت گانوں دانی
رخ ہور دا ہور ہے اج تیرا پالانڈاں کوئی نظر نہ آنوں دانی

اج آکھ دے ہین وارث شاہ ہوریں کھیزا کون کاندو کس تھانوں دانی

۵۳۲

مٹھی مٹھی مینوں کوئی اثر ہو یا اج کم تے جینو نہ لگ دانی
بھلی دسری بوٹی النگ آئی اکے پیا بھلاوڑا ٹھگ دانی
تیور لال مینوں اج کھڑیاں دا جویں لگے انبردا اگ دانی
اج یاد آئے مینوں سنی جن جیندا مگر اولانبردا جگ دانی
کھل کھل جانڈے بند چولڑی دے اج گلے میرے کوئی لگ دانی
گھر بار وچوں ڈرن آنوں دا اے جویں کے نثار چاوگ دانی
اک جو بن دی نہیں ٹھاٹھ دتی بونبا آنوں دا پانی تے جھگ دانی
وارث شاہ بلاؤنہ مول مینوں سانوں بھلا نہیں کوئی لگ دانی

۵۳۳

اج کے بھابی تیرے نال کیتی چور یار پھڑے گنہگاریاں نوں
بھابی اج تیری گل اوہ بنی ددھ ہتھ لگا ددھا دھاریاں نوں
تیرے نیناں دے نوکاں دے خط بنیں واڈھ ملدی ہے جویں کٹاریاں نوں
حکم ہوردا ہور اج ہو گیا اج ملی پنجاب قندھاریاں نوں
تیرے جو بن دا رنگ کے کھس لیا ہنومان جینوں لنک اتاریاں نوں
ہتھ لگ گئی میں کے یار تائیں جینوں کستوری دا بھار پاریاں نوں
تیری تکرڑی دیاں کساں ڈھلیاں نہیں کے تولیا لونگ پاریاں نوں
جیہڑے نت سواہ وچ لیٹ دے سن اج لے بیٹھے سرداریاں نوں
اج سکدیاں کواریاں کرم کھلے نت ڈھونڈ دے سن جیہڑے یاریاں نوں
چوڑے بیڑے تے ہار سنگار ہوئے ٹھوکر لگ گئی منہاریاں نوں
وارث شاہ جنہاں ملے عطر شیشے انھاں کیہ کرناں فوجداریاں نوں

۵۳۴

کسی پھنج گھتی اج تساں بھیناں خوار کیتا جے میں نگھڑ جانڈری نوں
بھیا ٹپڑی میں کدوں گئی کتے کیوں اڈایا جے میں منس کھانڈری نوں
پھنج چھانی گھت اڈایا جے ماپے پٹنی تے لڑھ جانڈری نوں
وارث شاہ دے ڈھڈھ وچ سول ہندا سدن گئی ساں میں کسے ماندری نوں

۵۳۵

کسے ہوئے بے درد لگم وتی اڈیاں وکھیاں وچ چبھائیاں نہیں
ویہلیاں ہوئی کے میدان دتالیاں کے محبوب صفائیاں نہیں
ساہ کلہا ہوٹھاں تے لہو لگا کسے نیلی نوں ٹھکراں لائیاں نہیں
وارث شاہ میاں ہونی ہو رہی ہن کہاں رکتاں لائیاں نہیں

۵۳۶

لڑھ گئی جے دھرت پاٹ چلی کڑیاں پنڈیاں اج دیوانیاں نہیں
چوچی لانوں دیاں دھیاں پرائیاں نوں بیدرد تے انت بیگانیاں نہیں
میں بیدوسڑی اتے بے خبر تائیں رنگ رنگ دیاں لانوں دیاں کلنیاں نہیں
مست پھرن اودما دے نال بھریاں ٹیڈھی چال چلن مستانیاں نہیں

۵۳۷

بھابھی جاتیں ہاں اسمیں سبھ چالے جیہڑے منگ چنیں کھڈانوں نی ہیں
آپ کھیڈنی ہیں توں کٹال چالے سانوں مستیاں چائے بنانوں نی ہیں
چچو چچ کھنڈولیاں آپ کھیڈیں چیڈے ٹاپا نال ولانوں نی ہیں
آپ رہیں بیدوس بے غرض بنی مال کھیڑیاں دالتوانوں نی ہیں

۵۳۸

اڑیو قسم مینوں جے یقین کرو میں نزول بے غرض بے دوسیاں نی

جیہڑی آپ وچ رمز سنانوں دیاں ہونہیں جان دی میں چالپوسیاں نی
میں تاں پیکیاں نوں نت یاد کراں پئی پانوں نی ہاں نت اوسیاں نی
وارث شاہ کیوں تنہاں آرام آوے جیہڑیاں عشق دے تھلاں وچ توسیاں نی

۵۳۹

بھابی دس کھلاں اسمیں جے جھوٹھ بولاں تیری ایہو جیہڑی کل ڈول سی نی
باغوں تھرکدی گھرکدی آن پئیں دس کھیریاں دا تینوں ہول سی نی
اج گھوڑی تیری نوں آرام آیا جیہڑی نت کر دی پئی اول سی نی
بوٹا سکھناں اج کرائے آئیں کسے توڑ لیا جیہڑا مول سی نی

۵۴۰

راہ جاندی میں جھوٹی نے ڈھاہ لئی ساہن تھل کو تھل ماریاں نی
ہوں کبوں گوانیکے بھن چوڑا پاڑ ستیاں چنیاں ساریاں نی
ڈاڈا ماڑیاں نوں ڈھائے مار کردا زوراں وراں اگے نت ہاریاں نی
نس چلی ساں اوسنوں ویکھ کے میں جویں ولہڑے تھوں جاہن کواریاں نی
سینہ بھن کے بھنیوس پاسیاں نوں دونہاں سنگاں اتے چائے چاڑھیاں نی
رڑے ڈھانیکے کھائی بتاک میری شینہ ڈھاہ لیندے جویں پاہڑیاں نی
میرے کرماں نوں آن ملنگ ملیا جس جیوندی پنڈوچ واڑیاں نی
وارث شاہ میاں نویں گل سنی ہیڑی ہرن میں تترہی داہڑیاں نی

۵۴۱

بھابی ساہن تیرے کچھے دھروں آیا ہلایا ہویا قدیم دامار دا ای
توں بھی وہڑی پت سردار دے دی اوس ددھ پیتا سرکار دا ای
ساہن لنگدا باغ وچ ہوکھلا ہیر ہیر ہی نت پکار دا ای
تیرے نال اوہ لاڈ پیار کردا ہور کسے نوں مول نہ ماردا ای
پراوہ ہلت بری ہلایا ای پانی پوں دا تیری نساہ دا ای

توں بھی جھٹک سیالاں دی موہنی ہیں تینوں آئے ملیا ہرن باروا ای
وارث شاہ میاں سچ جھوٹ وچوں پن کڈھ دا اتے نتاروا ای
۵۴۲

انی بھیزو متھیں اوہ اوہ مٹھی کٹھی برہوں تے ڈنڈھ وچ سول ہویا
لر پیڈووں اٹھ کے پوے سینے میرے جیو دے وچ ڈنڈول ہویا
طلب ڈب گئی سرکار میری مینوں اک نہ دام وصول ہویا
لوگ نفع دے واسطے لین ترے میرا سنیں پونجی چوڑ مول ہویا
انب بیج کے ددھ دے نال پالے بھائے تتی دے انت ببول ہویا
کھیڑیاں وچ نہ پرچ دا جینو میرا شاہد حال دا رب رسول ہویا
۵۴۳

بھابی زلف گلھاں اتے تیج کھاوے اکھیں تیریاں سرے دیاں دھاریاں نی
گلھاں اتے بھنیریاں اڈیاں نیں نیناں سان کٹاریاں چاڑھیاں نی
تیرے نیناں نیں شاہ فقیر کیتے سنیں ہاتھیاں فوج عماریاں نی
وارث شاہ زلفاں خال نین خونی فوجاں قتل اتے چاء چاڑھیاں نی
۵۴۴

باراں برساں دی اوڑسی مینہ ڈٹھا رگا رنگ پھر خشک بھچیاں نوں
فوجدار تغیر بحال ہویا بھاڑ تبنواں اتے غلچیاں نوں
ولاں سکیاں پھیر مڑ سبز ہوئیاں دیکھ حسن دی زمین دیاں تپچیاں نوں
وارث شاہ وانگ کشتی پریشان ساں میں پانی پہنچیا نوح دیاں ٹپچیاں نوں
۵۴۵

سستی بھابی دے نال پکا مصلحت وڈا مکر پھیلائیکے بول دی ہے
گرد آندی مطولاں نوں اتے کنز فریب دی کھول دی ہے
ابلیس ملفوف خناس وچوں روایتاں جائزے کھول دے ہے

وفا کل حدیث منسوخ کییتی پئی لعنتہ اللہ دے کول دی ہے
تیرے یار دا فکر دن رات مینوں جان مایاں توں پئی ڈول دی ہے
وارث شاہ سہتی اگے ماؤں بڈھی وڈے غضب دے کیرنیں پھول دی ہے

۵۳۶

اساں ویاہ آندی کونج پھاہ آندی ساڈے بھادی بنی ہے اوکھڑی نی
وکیہ حق حلال نوں اگ لگس رہے خصم دے نال ایسہ کوکھڑی نی
جدوں آئی تدوکنی رہی ڈھسھی کدی ہوئے نہ نیٹھیا سوکھڑی نی
لاہو لتھڑی جداں دی ویاہ آندی اک کل دی ذرہ ہے چوکھڑی نی
گھراں وچ ہندی ہاں نال وسدی ایسہ اجاڑے دا مول ہے چھوکری نی
وارث شاہ نہ ان نہ دودھ لیندی بھکھ نال سکانوں دی کوکھڑی نی

۵۳۷

ہاتھی فوج دا وڈا سنگار ہندا اتے گھوڑے سنگار ہیں زراں دے نی
اچھا پنناں کھانوناں شان شوکت ایسہ سب بنائے ہیں زراں دے نی
گھوڑے کھان کھٹن کرامات کردے اکھیں ویکھدیاں جاہن بن پراں دے نی
بھیس گائیں سنگار دیاں ستھ تلے اتے نوہاں سنگارہن گھراں دے نی
خیرخواہ دے نال بدخواہ ہوناں ایسہ کم ہن گنڈیاں خراں دے نی
مشہور ہے رس جہان اندر یار وھوٹیاں دے نال وراں دے نی
دل عورتاں لین پیار کرکے ایسہ گھبرو مرگ ہن سراں دے نی
تدوں دن بد خونوں عقل آوے جدوں لت لگے وچ پھراں دے نی
سیدا وکیہ کے جائے بلا وانگوں ویر دونہاں دے سراں تے دھراں دے نی

۵۳۸

پیہڑا گھت کے کدی نہ بے بوہے اسیں ایس دے دکھ وچ مراں گے نی
اسدا جینو نہ پرچ دا پڈ ملائے اسیں ایسہ اعلان کیہ کراں گے نی

سوہنی رن بازار نہ ویچنی ہے، ویاہ پت دا ہور دھر کراں گے نی
 ملاں وید حکیم لے جان پیسے کیہاں چٹیاں غیب دیاں بھراں گے نی
 وہٹی گھرو دونہاں نوں واڑ اندر اسیں باہروں جنڈرا جڑاں گے نی
 سیدا ڈھائیکے ایس توں لیے لیکھا اسیں چیکنوں ذرا نہ ڈراں گے نی
 شرمندگی سہاں گے ذرہ جگ دی منہ پرہاں نوں کر ذرہ بہاں گے نی
 کدی چرکھڑا ڈاہ نہ چھوپ کھتی اسیں میل بھنڈار کیہ کراں گے نی
 وارث شاہ شرمندگی ایس دی تھوں اسیں ڈب کے کھوہ ویچ مراں گے نی

۵۴۹

عزرائیل بھی عمر عیار آیا ہیر چل کے سس تے آنوں دی ہے
 سستی نال میں جائیکے کھیت ویکھاں پئی اندرے عمر وہانوں دی ہے
 پچھوں پھمکدی نال بہانیاں دے نڈھی نڈھی تے پھیرڑا پانوں دی ہے
 وانگ ٹھگاں دے ککڑاں رات ادھی از غیب دا جوڑ سنانوں دی ہے
 وانگ بڈھی امام نوں زہر دینی قصہ غیب دا جوڑ سنانوں دی ہے
 چل بھائیے واء جہان دی لے بانوں ہیرنوں پکڑ اٹھانوں دی ہے
 قاضی لعنت اللہ دا دے فتویٰ ابلیس نوں سبق پڑھانوں دی ہے
 ایسوں کھیت لیجائے کیاہ چٹنیں میرے جینو تدبیر ایسہ آنوں دی ہے
 ویکھو مانوں نوں دھی ولانوں دی ہے کیہاں پھوکیاں امیاں لانوں دی ہے
 تلے بیٹھ انگیار ٹکانوں دی ہے اتوں بہت پیار کرانوں دی ہے
 شیخ سعدی دے فلک نوں خبر ناہیں جیکوں روئیکے فن چلانوں دی ہے
 ویکھو دھی اگے مانوں جھرن لگی حال نہوں دا کھوہل سنانوں دی ہے
 ایہدی پئی وی عمر وہانوں دی ہے زار و زار روندی پلوپانوں دی ہے
 کس منع کیتا کھیت نہ جائے قدم منجیوں بیٹھ نہ پانوں دی ہے
 دکھ جینو دا کھوہل سنانوں دی ہے پنڈت شاہ جی دے ہتھ لانوں دی ہے
 انصاف دے واسطے گواہ کر کے وارث شاہ نوں کول بہانوں دی ہے

نہوں لعل جیسی اندر گھتیائی پرکھ باہراں لعل و نجانوں نی ہیں
 تیری ایسہ پیلیڑی پدمنی سی واؤلین کھونی توں گوانوں نی ہیں
 ایسہ پھل گلاب دا گھٹ اندر پئی دکھڑے نال سکانوں نی ہیں
 اٹھے پھر ہی تاز کے وچ کوٹھے پتر پاناں دے پئی و نجانوں نی ہیں
 وارث دھی سیالاں دی ماریں ہیں دس آپ نوں کون سدانوں نی ہیں

نوناں ہندیاں خیال جیوں پیکھنیں دا مان تمیاں بوسے دیاں مہریاں نہیں
 پری مورتاں۔ گھڑ راجندرہاں نہیں اک موم طبع اک نہریاں نہیں
 اک کرم دے باغ دیاں مورنیاں نہیں اک نرم ملوک اک زہریاں نہیں
 پچھا کھان پنن لاڈنال چلن دیہن لین دے وچ لڈہریاں نہیں
 باہر پھرن جینوں بارویاں وانناں نہیں ستروچ بہانیاں شہریاں نہیں
 وارث شاہ ہے حسن گمان سندر اکھیں نال گمان دے گہریاں نہیں

جائے منجیوں اٹھ کے کوں نل کے ہڈ پیر ہلانیکے چست ہووے
 وانگ روگناں رات دینہ رہے ڈھکی کوں ہیر بے تندرست ہووے
 ایسہ بھی وڈا عذاب ہے مایاں نوں نونہوں دھی بوھے اتے ست ہووے
 وارث شاہ میاں کیوں نہ ہیر بولے سہتی جیہاں دی جنھوں پشت ہووے

ہیر آکھیا بیٹھ کے عمر ساری میں تاں اپنے آپ نوں ساڑنی ہاں
 متاں باغ گیاں میرا جینو کھلے انت ایسہ بھی پاڑناں پاڑنی ہاں
 پئی رونی ہاں کرم میں اپنے نوں کجھ کسے دا نہیں وگاڑنی ہاں
 وارث شاہ میاں تقدیر آکے ویکھ نواں میں کھیل پارنی ہاں

اڑیو آؤ کھاں بیٹھ کے گل گنوں سدگھلیاں سبھ سہیلیاں نی
 کئی کواریاں کئی وہیاں نہیں چن جیئے سریر متھیلیاں نی
 رجوع آن ہوئیاں سبھے پاس سہتی جویں گورو اگے سبھ چیلیاں نی
 جنہاں مانوں تے باپ نوں بھن کھاہدا منگ چنیں کواریاں کھیلیاں نی
 وچ ہیر سہتی دونویں بیٹھیاں نہیں دوالے بیٹھیاں ارٹھ میلیاں نہیں
 وارث شاہ سنگار مہاوتاں نہیں بیویں ہتھنیاں قلعہ نوں پیلیاں نہیں

وقت فجر دے اٹھ سہیلیونی تساں اپنے آہری انوناں جے
 مانوں باپ نوں خبر نہ کرو کوئی بھلکے باغ نوں پانساں لانوناں جے
 ووہٹی ہیر نوں باغ لے چلناں ہے ذرہ ایس دا جینو پر چاوناں جے
 لانوں پھیرنی وچ کیاہ بھیناں کسے پرس نوں نہیں وکھاوناں جے
 راہ جانڈیاں نوں پچھے لوک اڑیو کوئی افتراء چاء بناوناں جے
 کھیڈو سمیاں تے گھتو بھیاں نی بھلکے کھوہ نوں انگ لگاوناں جے
 وڑو وٹ لنگوڑے وچ نیلے بناں وٹ سبھ پٹ وکھاوناں جے
 بنہ جھولیاں چنوں کیاہ سبھے تے منڈاسیاں تے انگ لاوناں جے
 وڈے انگ ہوسن اکو جیڈیاں دے راہ جانڈیاں دا سانگ لاوناں جے
 چرے چائے بھروڑی کج اٹھو کسے پونی نوں ہتھ نہ لاوناں جے
 وارث شاہ میاں ایہو ارتھ ہوئی سبھناں اجودے پھلے نوں آوناں جے

تمیاں وچ گذاری ہے رات ساری تارے گن دیاں ہی اومادیاں نی
 گردھے پانوں دیاں گھنبراں مارویاں سن جیہاں ہون ٹیاریاں دیاں وادیاں نی
 نخریلیاں اک نک توڑناں سن اک بولیاں سدھیاں سادیاں نی

اک نیک بختاں اک نے بے زباناں اک پنچیاں تے ملازادیاں نی

۵۵۷

گڈھ پھری راتیں وچ کھیڑیاں دے گھرو گھری وچار وچارو نہیں
بھلکے کھوہ تے چل کے کراں کشتی اک دوسری نوں خم ماریو نہیں
چلو چل ہی کرن چھنال بازاں سہو کم تے کالج و ساریو نہیں
بازی دتیا نہیں پیواں بڈھیاں نوں لتاں مانواں دیاں مونہاں تے ماریو نہیں
شیطان دیاں لشکراں فیلسوفاں بناں آتھوں فن پگھاریو نہیں
گلتی مار لنگوٹڑے وٹ ٹریاں سہو کپڑا چتھڑا جھاڑو نہیں
سہا بھن بھنڈار اجاڑ چھوپاں سنیں پونیاں پرے نوں ساڑو نہیں
تنگ کھچ سوار تیار ہوئے کڑیاڑے گھوڑیاں چاڑھو نہیں
راتیں لائے مہندی دینہ گھت سرمہ گند چونڈیاں کم سنگاریو نہیں
تیز لنگیاں بہکراں دیہن پچھوں ستھن چوڑیاں پاونچے چاڑھو نہیں
کبل پوچھلایا لڑے ویاہیاں دے ہوٹھیں سرخ دنداسڑے چاڑھو نہیں
زلفاں پلم پیان گورے مکھڑے تے بندیاں پائیکے روپ اکھاڑو نہیں
گکھاں ٹھوڈیاں تے بنیں خال دانیں رڑے حسن نوں چاء اکھاڑو نہیں
چھاتیاں کھوہل کے حسن دے کڈھ لاٹو وارث شاہ نوں چائے اجاڑو نہیں

۵۵۸

دے دعائیاں رات مکا شئی ویکھو ہوونی کرے شتابیاں جی
جیہڑی ہوونی گل سو ہو رہی سبھ ہوونی دیاں خرابیاں جی
ایس ہوونی شاہ فقیر کیتے پنوں جیہاں کرے شرابیاں جی
مجنوں جیہاں نام مجذوب ہوئے شہزادیاں کرے بے آباں جی
معتوق نوں بے پرواہ کر کے دے عاشقاں رات بے خوابیاں جی
علی جیہاں قتل غلام کیتا خبر ہوئی نہ مول اصحابیاں جی

وارث شاہ میاں پھلے کھیریاں دے جمع آن ہوئیاں ہر رہا بیاں جی

۵۵۹

اک عشق تے اترے لکھ کرنے یارو اوکھیاں یاراں دیاں یاریاں نی
کیڈا پاڑن پاڑیا یار پچھے سدگھلیاں سبھ کواریاں نی
انہاں یاریاں راجیاں فقر کیتا اسیں کنہاں دیاں پارنی ہاریاں نی
کوئی ہیر نے نواں نہ عشق کیتا عشق کیتا ہے خلقتاں ساریاں نی
ایس عشق نے دیکھ فرہاد ماریا کیتیاں یوسف نال خواریاں نی
عشق سوہنی جیہاں صورتاں نوں ڈوب وچ دریا دے ماریاں نی
مرزے جیہاں صورتاں عشق سنجیس اگ لائیکے بار وچ ساڑیاں نی
سی جیہاں صورتاں وچ تھلاں ایس عشق رلائیکے ماریاں نی
دیکھ بوبناں مارون قہر کیتی ہور کئی کر چلیاں یاریاں نی
وارث شاہ جہان دے چلن نیارے اتے عشق دیاں دھجاں نیاریاں نی

۵۶۰

صبح چلناں کھیت قرار ہویا کڑیاں مانواں دیاں کرن دلداریاں نی
آپو اپنے تھانوں تیار ہوئیاں کئی ویاہیاں کئی کواریاں نی
روزہ داراں نوں عید دا چن جوں حاجیاں حج دے واسطے تیاریاں نی
جویں ویاہ دی خوشی دا چاؤ چڑھدا اتے ملن مبارکلاں کواریاں نی
چلو چل ہل چل تھرتھل دھردھر خوشی نال پنچن ٹھیاہیاں نی
تھاؤں تھائیں چوائے دے نال پھر کے متھے چوڑیاں دے منہاریاں نی
گرد پھلے دے گھور لے آن ہوئیاں سبھ ہار سنگھار کر ساریاں نی
ایدھر سہتی نے مانوں توں لئی رخصت چلو چل جاں سبھ پکاریاں نی
اینویں بنھ قطار ہو صفاں تریاں جیویں لدھیا ساتھ بیوپاریاں نی
اینویں سہتی نے کواریاں میل لیاں جھنڈ میل لے جٹا دھاریاں نی
کھتر۔ٹیاں اتے کھنڈیاں نی بیٹیاں نال سنیاہیاں نی

گھوڑے چھٹے عیار جیوں پھرن نچدے چلن ٹیڈھری چال ٹیاریاں نی
بنہاں چن جیسے مکھ شوخ نیناں چنن جیسے سریر سہاریاں نی
وارث شاہ ہن ہیر نوں سپ لڑا چچر پانوں دیاں چچر ہاریاں نی

۵۶۱

حکم ہیر دا مانوں تھوں لیا سہتی گل کیتی سوناں سہیلیاں دے
تیار ہوئیاں دونویں ننان بھالی نال چڑھے نہیں کٹک اربیلیاں دے
چھڈ پاسنیں ترک بیزار چلے راہ مار دے نہیں اٹھکھیلیاں دے
کھے پٹ ہو گئی وچ ویٹریاں دے رہی اک نہ وچ حویلیاں دے
سوہن بیسراں نال بلاق بندے نکلے محب بیٹھے وچ سہیلیاں دے
دھاگے بانوئے بنھ کے نال بودے گویا بھرن دوکان پھیلیاں دے
جٹا دھاریاں دا جھنڈ تیار ہویا سہتی گورو چلیا نال چیلیاں دے
راجے اندر دی صفا وچ ہوئی ہوری پنے عجب جھنکار اربیلیاں دے
آپ ہارسنگار کر دوڑ چلیاں ارتھ کیتیاں نہیں نال بیلیاں دے
وارث شاہ کستوری دے مرگ چھٹے تھئی تھئی سریر متھیلیاں دے

۵۶۲

فوج حسن دی کھیت وچ کھنڈ پئی ترت چائے لنگوڑے وٹیونیں
سہی گھت دیاں ماردیاں پھرن گردھا پھی گھت بناں وٹ پٹیو نہیں
توڑ ککروں سول دا وڈا کنڈا پیر چوبھ کے خون پلٹیو نہیں
سہتی ماندرن فن دا ناگ پھھیما دندمار کے سپ اٹیو نہیں
شت انداز نے مکر دی شت کیتی اوس حسن دے مورنوں بھٹیو نہیں
وارث یار دے خرچ تحصیل وچوں حصہ صرف قصور دا کٹیو نہیں

۵۶۳

دند میٹ گھیٹ ایہہ ہڈ گوڈے پے ہونٹھ گھلاں کرنیلیاں نی

نک چاڑھ دندیرکھل وٹ رووے کڈھ اکھیاں نیلیاں پیلیاں نی
تھر تھر کنبے تے آکھے میں موئی لوکا کوئی کرے جھارا بریلیاں نی
مارنگ تے پیر بے سرت ہوئے لئے جینو نے کج کللیاں نی
شیطان شوگرے ہتھ جوڑن سہتی گوروتے اسیں جو گیلیاں نی

۵۶۳

ہیر میٹ کے دند پے رہی بے خود سہتی حال بو شور پکاریا ای
کالے ناگ نے پھن پھلا وڈا ڈنگ ووہٹی دے پیر تے ماریا ای
کڑیاں کانگ کیتی آئے پئی واہر لوکل کم تے کج وساریا ای
منجے پائیے ہیر نوں گھریں آندا جٹی پلو بل رنگ نوں ہاریا ای
ویکھو فارسی تورکی نظم نثروں ایہہ مکر گھینو وانگ نتاریا ای
اگے کسے کتاب وچ نہیں پڑھیا جیہا خچریاں خچر پوساریا ای
شیطان نے آن سلام کیتا تساں جتیا تے اساں ہاریا ای
افلاطون دی ریش مقراض کیتی وارث قدرتاں وکھ کے واریا ای

۵۶۵

کھیرے سانگھرو واہراں کانگ کیتی سارے دیس تے دھم بھوچال آہی
گھریں خبر ہوئی کڑاں دیس گیاں نونہ کھیریاں دی جیہڑی سیال آہی
سردار سی خوباں دے ترنجناں دی جس دی ہنس تے موروی چال آہی
کھیریاں نال سی اوس اجوڑ مڈھوں دلوں صاف رابھٹے دے نال آہی
اوس ناگنی نوں کوئی سپ لڑیا سس اوس نوں وکھ نہال آہی
ان کید کن عظیم باب عورتاں دے دھروں وچ قرآن دے فال آہی
وارث شاہ ساگے تے اگ وانگوں سونناں کھیریاں دا سبھوگال آہی

۵۶۶

سدماندري کھیریاں بہت آندے فقر ویدتے لکھ مداریاں دے

تریاق اکبر افلاطون والا دارو وڈے فرنگ پاریاں دے
 جنہاں ذات ہزارے دے سپ کیلے گھت آندے نیں وچ پٹاریاں دے
 گڈے لکھ تعویذ تے دھوپ دھونی سوت آندے نیں کنج کواریاں دے
 کوئی اک چوائے کھوائے گڈھے ناگ دون دھاتاں بھ ساریاں دے
 کسے لائے منکے لسی وچ گھتے پردے چائے پائے نراں تاریاں دے
 تیل مرچ تے بوٹیاں ددھ پیسے گھیو دیندے نال خواریاں دے
 وارث شاہ سپاہیاں پنڈ بدھے گھس زہر مہرے دھاتاں ماریاں دے

۵۶۷

درد ہور تے داروڑا ہور کردے فرق پوے نہ لہڑ وچ لڑھی ہے نی
 رناں ویکھ کے آکھدیاں زہر دھانی کوئی ساعت جیوندی کڑی ہے نی
 ہیر آکھدی زہر ہے کھنڈ چلی جیسی کالجیا چیر دی چھری ہے نی
 مریچلی ہے ہیر سیال بھانوس بھلی بری اوتھے آن جڑی ہے نی
 جس ویلے دی سوتری ایہہ سنگھی بھاگی ہو گئی نہیں مڑی ہے نی
 وارث شاہ سدائیے وید رانجھا جس تھے ہیر دے درد دی پڑی ہے نی

۵۶۸

سہتی آکھیا فرق نہ پوے ماسہ ایہہ سپ کیل تے آنوں دے نیں
 کالے باغ وچ جو گیڑا سدھ داتا اوس دے قدم پیاں دکھ جانوں دے نیں
 باشک ناگ کرنڈیئے میڈ تچھک پھنسنے تترے بھ نیوں آنوں دے نیں
 گلکی دار تے اڈناں بھوند آبی اسراں کھراں ڈرکھانوں دے نیں
 تندورڑا بورڑا پھنی بھنیر بھ آن کے سیس نوانوں دے نیں
 منی دار دوسرے تے کھرنیاں بھی منتر پڑھئے تاں کیل تے آنوں دے نیں
 گنگوریا دھامیاں بس بساتی رتوڑیا کجلیا جھانوں دے نیں
 کھجوریاں تیلیاں بنت جنگھا ہتواریا کوجھیا گانوں دے نیں
 بلشتیا چھیا سنگ تاپو چھماوڑا داوڑا دھانوں دے نیں

کوئی دکھ تے درد نہ رہے روگی دکھ کلاں دے اوس تھوں جانوں دے نہیں
 راو راجے تے وید تے دیوپریاں سبھ اوس تھوں ہتھ دکھانوں دے نہیں
 ہور وید سبھ ویدگی لائے تھکے وارث شاہ جوگی ہن آنوں دے نہیں

۵۶۹

کھیریاں آکھیا کیڑا گھل دیئے جیہڑا ڈگے فقیر دے جائے پیریں
 ساڈی کریں واہر نام رب دے تے کوئی فضل دا پلوڑا چائے پھیریں
 سارا کھول کے حال احوال آکھیں نال مہریاں برکتاں وچ ویٹریں
 چلو واسطے رب دے نال میرے قدم گھتیاں فقر دے ہون خیریں
 دم لائیے سیال سی ویاہ آندی جنج جوڑ کے گئے ساں وچ ڈیریں
 بیٹھ کوڑیں گل پکائے چھڈی سیدا کھلے رلن جاں ایزا ایزیں
 جیکوں جانسیں توں لیائے جوگی کر متاں لاوناں ہتھ پیریں
 وارث شاہ میاں تیرا علم ہویا مشہور وچ جن تے انس طیریں

۵۷۰

اجو آکھیا سیدیا جاہ بھائی ایسہ وہوئیاں بہت پیاریاں جی
 جاہ بنھ کے ہتھ سلام کرناں تساں تاریاں خلقتاں ساریاں جی
 اگے نذر رکھیں سبھو حال دسیں اگے جو گیڑے دے کریں زاریاں جی
 سانوں بنی ہے ہیر نوں سپ لڑیا کھول کہیں حقیقتاں ساریاں جی
 آکھیں واسطے رب دے چلو جوگی سانوں بنیاں معیبتاں بھاریاں جی
 جوگی مارنتر سپ کرے حاضر جائے لیائے ولایکے واریاں جی
 وارث شاہ اوتھے نہیں پھرے منتر جتھے دنڈیاں عشق نے ماریاں جی

۵۷۱

سیداوٹ بکل بدھی پچارکی جتی چاڑھ کے ڈانگ لے کڑکیا ای
 واہو واہ چلیا کھری بنھ کھڑا وانگ کاتکو مال تے سرکیا ای

کالے باغ وچ جوگی تھے جاوڑیا جوگی ویکھ کے جٹ نوں وریا ای
 کھڑا ہو ماہی منڈیا کہاں آنویں مار بھانبرا شور کر پھرکيا ای
 سیدا سنگ کے تھر تھر کھڑا کنبے اوس دا اندروں کالجا دھڑکيا ای
 اوتھوں کھڑی کر بانہ پکار دا ای ایسا خطرے دا ماریا برکيا ای
 چلیں واسطے رب دے جوگیا وو خار وچ کلجے دے رڑکيا ای
 جوگی پچھدا بنی ہے کون تینوں ایس حال آیوں جٹا پرکيا ای
 جٹی وڑی کپاہ وچ بنہ جھولی کلا ناگ ازغیب دا کڑکيا ای
 وارث شاہ جوں چوٹیاں کڈھ آئے اتے سپ ڈاڈا زہری لڑکيا ای

۵۷۲

تقدیر نوں موڑناں بھلا ناہیں سپ نال تقدیر دے ڈنگ دے نہیں
 جنھوں رب دے عشق دی چاٹ لگی دیدوان قضائے دے رنگ دے نہیں
 جیہڑے چھڈ جہان اجاڑ وں صحبت عورتاں دے کولوں سنگدے نہیں
 کدی کے دی کیل وچ نہیں آئے جیہڑے سپ سیال تے جھنگ دے نہیں
 اساں چائے قرن تے ترک کیتی سنگ مہریاں دے کولوں سنگدے نہیں
 من دیہہ جٹی ذرہ وین سنیں راگ نکلن رنگ برنگ دے نہیں
 جوان مرے مہری وڈے رنگ ہونی خوشی ہوتے ہیں روح ملنگ دے نہیں
 وارث شاہ منائیکے سیس داڑھی ہو رہے جینوں سنگ تے کنگ دے نہیں

۵۷۳

ہتھ بنہ نیویں دھون گھائے منہ وچ کڈھ دنیاں متاں گھالیا وو
 تیرے چلیاں ہندی ہے ہیر چنگی دھروئی رب دی مندراں والیا وو
 اٹھ پر ہوئے بھکھے کوڑھیں نوں لڑھ گئے ہاں فاترہا جالیا وو
 جٹی زہر والے کے ناگ ڈنگی اساں ملک تے ماندری بھالیا وو
 چنگی ہوئے نہیں جٹی ناگ ڈنگی تیرے چلیاں خیر ہو راولا وو
 جوگی واسطے رب دے تار مانوں بیڑا لائے بنیں اللہ والیا وو

لکھی وچ رضا دے مرے جٹی جس نے سپ دا ہی دکھ جا لیا وو
تیری جٹی دا کیہ علاج کرناں اساں اپناں کوڑماں گالیا وو
وارث شاہ رضا تقدیر ویلا پیراں اولیاں نے نہیں ٹالیا وو

۵۷۴

چپ ہوئے جوگ سہج نال بولے جٹا کاہے نوں پکڑیو کاہیاں نوں
اسیں چھڈ جہان فقیر ہوئے چھڈ دولتاں مال بادشاہیاں نوں
یاد رب دی چھڈ کے کراں جھاڑے ڈھونڈاں اوڈ دیاں چھڈ کے پھاہیاں نوں
تیرے نال نہ چلیاں نفع کوئی میرا علم نہ پھرے وواہیاں نوں
رناں پاس فقیر نوں عیب جاناں جیہا نساں رنوں سپاہیاں نوں
وارث کڈھ قرآن تے بہیں منبر کیہا اڈیو مکر دیاں پھاہیاں نوں

۵۷۵

سیدا آکھدائے روندڑی پئی ڈولی چپ کرے ناہیں ہتیارڑی وو
وڈی جوان بالغ کوئی پری صورت تن کپڑے وڈی ٹھیاری وو
بے میں ہتھ لاناواں سروں لاه لیندی چائے گھت دی چیک جھارڑی وو
ہتھ لاناوناں پلانگ نوں ملے نہیں خوف خطریوں رہے نیارڑی وو
مینوں مار کے آپ نت رہے روندی ایسے بان اوہ رہے کوارڑی وو
نال سس ننان دے گل ناہیں پئی مچ دی نت خوارڑی وو
اساں اوس نوں مول نہ ہتھ لایا کائی لاغر لوتھ ہے بارڑی وو
ایویں غفلتاں وچ برباد گئی وارث شاہ ایسہ عمر وچارڑی وو

۵۷۶

جوگی کیل کیتی پر ہے وچ چونکی چھری اوس دے وچ کھبھاپو سو
کھا قسم قرآن دی بیٹھ جٹا قسم چورنوں چائے کراپو سو
اوپدے نال توں ناہیوں لنگ لایا جھری پٹ کے دھون رکھاپو سو

پھڑیا حسن دے مال دا چور ثابت ناہیں اوس نوں قسم کرايو سو
وارث رب نوں چھڈ کے پيا جھنجٹ اينویں رایگاں عمر گوايو سو

۵۷۷

کھڑے نشادتی اگے جوگیڑے دے سانوں قسم ہے پیر فقیر دی جی
مراں ہوئیے ایس جہان کوڑھا کدی صورت ڈٹھی جے میں ہیر دی جی
سانوں ہیر جٹی دھولی دھار دے کوہ قاف تے دھار کشمیر دی جی
لنکا کوٹ پہاڑ دا پار دے فرہاد نوں نہر جیوں شیر دی جی
دوروں ویکھ کے فاتحہ آکھ چھڈاں گور پیر پنجال دے پیر دی جی
سانوں ققمہ ایسہ دیوار دے دھکاں جائے تاں کالجا چیر دی جی
اوس دی جھال نہ اسان تھوں جائے جھلی جھال کون جھلے چھٹے تیر دی جی
بھینس مار کے سنگ نہ دے ڈھوئی اینویں ہونس کیسی ددھ کھیر دی جی
لوک آکھ دے پری ہے ہیر جٹی اسان ڈٹھی نہ صورت ہیر دی جی
وارث جھوٹ نہ بولے جوگیاں تھے خیانت نہ کرے چیز پیر دی جی

۵۷۸

جوگی رکھ کے انکھ تے نال غیرت کڈھ اکھیاں روہ تھیں بھٹیا ای
ایسہ ہیر دا وارثی ہو بیٹھا چائے ڈیریوں سواہ وچ سنیا ای
سین جتیاں چونکے وچ آء وڑیوں ساڈا دھرم تے نیم بھ پٹیا ای
لٹ پٹ کے نال کھٹیا ای کٹ پھاٹ کے کھوہ وچ سنیا ای
برا بولدا نیر پلٹ اکھیں جیہا بانیاں شہر وچ لٹیا ای
پکڑ سیدے نوں نال پہوڑیاں دے چور یار وانگوں ڈھائے کٹیا ای
کھڑتاں پہوڑیاں خوب جٹیاں دھون سیکیا نال غریٹیا ای
دونویں بنہ باہاں سروں لاه پکا گنگار وانگوں اٹھ جٹیا ای
شانہ آئینہ کٹ چکچور کیتا لنگ بھن کے سنگھ نوں گھٹیا ای
وارث شاہ خدا دے خوف کولوں ساڈا روندیاں نیر کھٹیا ای

کھیرا کھانکے مارتے بھیج چلیا واہو واہ روندنا گھر آنوں دا اے
 ایسہ جو گھیرا نہیں جے دھاڑ کر کے حال آپناں کھوہل سنانوں دا اے
 ایسہ کانورو دیس دا سحر جانیں وڈے تے قہر کمانوں دا اے
 ایسہ دیو اجار وچج آن لتھا نال کڑکیاں جند گوانوں دا اے
 نالے پڑھے قرآن تے دے بانگاں چونگی پانوں دا سکھ وجانوں دا اے
 مینوں مار کے کٹ تے بار کیتا پنڈا کھوہل کے جٹ وکھاؤں دا اے

۳۸۰

اجو آکھیا لوؤ انھیر یارو ویکھو غضب فقیر نے چایا جے
 میرا سونیں دا کیوڑا مار جندوں کم کار تھیں چائے گنویا جے
 فقر مہر کر دے سب خلق اتے اوس قہر جہان تے چایا جے
 وارث شاہ میاں نواں سانگ ویکھو دیو آدمی ہوئی کے آیا جے

۵۸۱

سستی آکھیا بللا جا آپے سیدا آپ توں دور سدانوں دا اے
 نال کبر ہنکار دے مست پھر دا نظر تلے نہ کسے نون لیانوں دا اے
 ساہنیں وانگروں سری پتانوں دا اے آگوں آکڑاں پیاوکھانوں دا اے
 جا نال فقیر دے کرے آکڑ غصہ غصہ تے پیا ودھانوں دا اے
 مار نونہ دے دکھ حیران کیتا اجو گھوڑے چڑھڈا دھانوں دا اے
 یارو عمر ساری جٹی ناہ لدھی رہیا سوہنی ڈھونڈ ڈھونڈانوں دا اے
 وارث شاہ جوانی وچج مست رہیا وقت گئے تائیں پچھوں تانوں دا اے

۵۸۲

جائے بنھ کھڑا ہتھ پیراگے تیس لاڈلے پروردگار دے ہو
 تیس فقر اللہ دے پیر پورے وچج رتخ وے میخ نون مار دے ہو

ہوئے دعا قبول پاریاں دی دین دنی دے کم سوار دے ہو
 اٹھے پہر خدائے دی یاد اندر تیس نفس شیطان نوں مار دے ہو
 حکم رب دے تھوں تیس نہیں باہر پیر خاص حضور دربار دے ہو
 میری نہوں نوں سپ دا اثر ہویا تیس کیل منتر سپ مار دے ہو
 لڑھے جان بیڑے او گنہاریاں دے کرو فضل تاں پار اتار دے ہو
 تیرے چلیاں نہوں میری جیوندی ہے لگا دامن سو تیس تار دے ہو
 وارث شاہ دے عذر معاف کرنیں بخشہار بندے گنہگار دے ہو

۵۸۳

چھڈ دیس جہاں اجاڑ ملی اچے جٹ ناہیں پچھا چھڈ دے نہیں
 اساں چھڈیا ایہ نہ مول چھڈن کھیرے مڈھ قدیم دے ہڈ دے نہیں
 لیہ پئی میرے اتے جھاڑیاں دی پاس جاہن نہیں پنج گڈ دے نہیں
 وارث شاہ جہاں تھوں اک پنے اچ کل فقیر ہن لدوے نہیں

۵۸۴

چلیں جو گیا واسطہ رب دا ای اسیں مردنوں مرد لکار نہیں ہاں
 جو کجھ سرے سو نظر لے پیر پکڑاں جان مال پروارنوں وار نہیں ہاں
 پنے کلہ دے کوڑیں بھ روندے اسیں کاگ تے مور اڈار نہیں ہاں
 ہتھ ہنہ کے بینتی جو گیا جی اسیں عاجزی نال پکار نہیں ہاں
 چورس دیا مال دے ساہنیں نوں تیریاں قدرتاں تھوں اسیں وار نہیں ہاں
 وارث شاہ وساہ کیہ ایس دم دا اینویں رایگاں عمر کیوں ہار نہیں ہاں

۵۸۵

جوگی چلیا روح دی کلا ہلی تتر بولیا شگن مناو نہیں نوں
 اتوار نہ پچھیا کھیریاں نے جوگی آندا نہیں سیس مناو نہیں نوں
 ویکھو عقل شعور جو ماریا نہیں تابا بازو دے ہتھ پھڑا نہیں نوں

بھکھا کھنڈتے کھیر دا پیا راکھا رنڈا گھلیا ساک کراونیں نوں
 سب مکروا پری دنے پیر لڑیا سلیمان آیا جھاڑا پاونیں نوں
 آجان جمان ہٹائے دتا آئے ماندری کیل کراونیں نوں
 راکھا جواں دے ڈھیر دا گدھا ہویا انھاں گھلیا حرف لکھاونیں نوں
 نیت خاص کرکے انھاں سدآندا میاں آیا ہے رن کھسکاونیں نوں
 انھاں سب دا ماندری ڈھونڈآندا میاں آیا ہے سب لڑاونیں نوں
 وسدے جھگڑے چوڑ کراونیں نوں مڈھوں پٹ بوٹا لیند وجاونیں نوں
 وارث بندگی واسطے گھلیا سین آجٹیا پھنسیں کھاونیں نوں

۵۸۶

کھسکو شاہ ہوری اج آن وڑے تنبو آن ادھالواں لایانی
 دھواں نار بیٹھا جوگی مدتاں دا اج کھیریاں نے خیر پائیانی
 لکھوں لکھ کر دے خدا سچا دکھ ہیر دا رب گویانی
 انھاں سکدیاں دی دعا رب دی سن اوس واندھیری دایار آیانی
 بھلا ہویا جے کسے دی آس پنی رب وچھڑیا لعل ملایانی
 سہتی لپنیں ہتھ اختیار لے کے ڈیرہ ڈوماں دی کوٹھڑی پائیانی
 رتاں موہ کے لین شہزادیاں نوں ویکھو افترا کون بنایانی
 آپے دھاڑوی دے اگے مال دتا پچھوں آکھسو ڈھول وجایانی
 بھلکے ایتھے نہ ہوسن دو کریاں سانوں شگن ایہو نظر آیانی
 وارث شاہ شیطان بدنام کرسو لون تھال دے وچ بھنایانی

۵۸۷

بھلا ہویا بھیناں ہیر بچی جانوں من منیں دا وید ہن آیانی
 دکھ درد گئے سبھے ہیر والے کال ولی نے پھیرزا پائیانی
 جیہڑا چھڈ چدھرایاں چاک بنیاں وت اوس نے جوگ کمایانی
 جنک بھلا بھلا بھلا بھلا بھلا بھلا بھلا بھلا بھلا

ساکھاں رنگ بیرنگیاں ہون پیدا سانوں ماہ جینوں مینہ وسایانی
 نالے سہتی دے حال تے رب ترٹھا جوگی دلاں دا مالک آیانی
 تناں دھراں دی ہوئی مراد حاصل دھواں ایس چروکناں لایانی
 ایہدی پھری کلام اج کھیریاں تے اسم اعظم اثر کرایا نی
 مزمان جیوں آنوں دا لین ووہٹی آگوں ساہوریاں پلنگ وچھایا نی
 ویرا رادھ ویکھو ایٹھے کوئی ہندے جگ دھوڑ بھلاوڑا پایانی
 منتر اک تے پتلیاں دوئیں اڈن اللہ والیاں کھیل رچایا نی

۵۸۸

کڑیاں آکھیا آن کے ہیر تائیں انی وھوٹئے اج ودھائیں نی
 ملی آحیات پیاں نوں ہدے جوگیاں دے وچ آئیں نی
 تیتھوں دوزخ دی آچ دور ہوئی رب وچ بہشت دے پائیں نی
 جوڑی رب نے میل کے تائیں توں موتی لعل دے نال پرائیں نی
 وارث شاہ کہہ ہیر دی سس تائیں اج رب نے چوڑ کرائیں نی

۵۸۹

جوگی آکھیا پھرے نہ مرد عورت پورے کے دانہ پرچھانوں و
 کراں بیٹھ نوکلا جتن گوشے کوئی نہیں جے پھننج پوانوں و
 کن سن وچ وھوڑی آن پایو نہیں دھم لے شور کراوناں و
 کواری کڑی دا رکھ وچ پیر پائیے نہیں ہور کے ایٹھے آنوں و
 سپ نس جائے جھل مار جائے کھڑا اوکھڑا چلہ کمانوں و
 لکھیا ست سے وار قرآن اندر چھڈ نہیں نماز پچھوتانوں و
 وارث شاہ نکوئی تے بندگی کر وت نہیں جہان تے آنوں و

۵۹۰

سہتی کڑی نوں سد کے سوئیو نیں منبا وچ ایوان دے پائیکے تے

پنڈوں باہر ڈوماں دا کوٹھڑا سی اوتھے دتی نہیں تھانوں بنائیے تے
 جوگی پلمنگ دے پاس بہایونیں آئے بیٹھا ہے شگن منائیے تے
 ناڈھو شاہ بنیاں مست ہوئے عاشق معشوق نوں پاس بہائیے تے
 کھیزے آپ جاگھریں بے فکر تے تانا بازوے ہتھ پھڑائیے تے
 سرتے ہوونی آئیے کوکدی ہے چٹکی مار کے ہتھ بنائیے تے
 اوس کھیہ سر گھت کے پٹنائیں جنہاں ویاہیوں دھڑی گندائیے تے
 وارث شاہ ہن تنہاں نے وین کرنیں جنہاں ویاہیوں گھوڑیاں گائیے تے

۵۹۱

ادھی رات رانجھے پیر یاد کیتے طرہ خضر دا ہتھ لے بولیا ای
 شکر گنج والے رومال چھیں مندرا لال شہباز دا تو لیا ای
 خنجر کڈھ مخدوم جہانئے دا وچوں روح رانجھٹے دا ڈولیا ای
 کھونڈی سید جلال بخاریئے دی وچ مشک تے عطر دے جھولیا ای
 پیر بہاؤ الدین ذکرئے دھمک دتی کندھ ڈھائیے راہ نوں کھولیا ای
 جاہ بیٹھا ہیں کاسنوں اٹھ جٹا سویں نہیں تیرا راہ کھولیا ای
 وارث شاہ پچھوتاسیں بندگی نوں عزرائیل جاں دھون چڑھ بولیا ای

۵۹۲

نکل کوٹھیوں ترن نوں تیار ہوئے سہتی آن حضور سلام کیتا
 بیڑا لاء بنیں اسان عاجزاں دا رب فضل تیرے اتے عام کیتا
 میرا یار ملاوٹاں واسطے ای اسان کم تیرا سرانجام کیتا
 بھابھی ہتھ پھڑائیے نور دتی کم کھیریاں دا سہو خام کیتا
 تیرے واسطے ماپیاں نال کیتی جو کجھ علی دے نال غلام کیتا
 جو کجھ ہوونی سیتا دے نال کیتی اے دھینسرے نال جو رام کیتا
 وارث آپ جس نے مہربان ہووے اوتھے فضل نے آن مقام کیتا

راجھے ہتھ اٹھائیے دعا منگی ربا میلناں یار گوارنی دا
 ایس حب دے نال ہے کم کیتا بیڑا پار کرناں کم سارنی دا
 پنجاں پیراں دی ترت آواز ہوئی ربا یار میلیں ایس یارنی دا
 فضل رب کیتا یار آئے ملیا اوس شاہ مراد پکارنی دا

ڈاچی شاہ مراد دی آن رنگی اتوں بولیاں سائیں سواریے نی
 شلا دھکا آوے ہش ڈھکسریڑے آئے چڑھیں کجاوے تے ڈاریے نی
 میری گئی قطار کوراہ گھسی کوئی سحر کیتو ٹونیں ہاریے نی
 وائی سوئی دی بوتڑی ایسہ ڈاچی گھن جھوک پلانیں نوں لاڑیے نی
 وارث شاہ لنگور دی بہین دھدھل ایسہ فرشتیاں اٹھ چتاریے نی

سہتی لئی مراد تے ہیر راجھے روان ہوئے چلے لاڑے لاڑیاں نی
 راتوں رات گئے لے کے باز کونجاں سراں ناگاں دیاں شیناں لتاڑیاں نی
 آپو آپ گئے لے کے واہو داہی بگھیاڑاں نے ترنڈیاں پاڑیاں نی
 فجر ہوئی گرانواں گج گھستی دیکھ کھیڑیاں واہراں چاڑھیاں نی
 جڑھاں دین ایمان دیاں کٹنیں نوں ایسہ مہراں تیز کٹاریاں نی
 میاں جہیاں بیگانڑی ناررانویں ملن دوزخوں تائے چواڑیاں نی
 وارث شاہ نائی نال جنگ بدھا کھیڑیاں کل منائیے داڑھیاں نی

اک جاہن بھنیں بہت نال خوشی بھلا ہویا فقیراں دی آس ہوئی
 اک جاہن روندے جوہ کھیڑیاں دی اج دیکھو تو چوڑ نخاس ہوئی
 اک لے ڈنڈے ننگے جاہن بھنیں یارو پی سی ہیر اداس ہوئی

اک چتر و جانوں دے پھرن بھوندے جو مراد فقیراں دی راس ہوئی
وارث شاہ کیہ من دیاں ڈھل لگے جدوں استرے نال پناس ہوئی

۵۹۷

پہلی ملی مراد نوں جا واہر آگوں کٹک بلوچاں دے چاڑھ دتے
پکڑ ترکشاں اتے کمان دوڑے کھیرے نال ہتھیاراں دے مار دتے
مار برچھیاں آن بلوچ کڑکے تیغاں مار کے واہر و جھاڑ دتے
مارناوکل مورچے بھن دتے مار جھاڑ کے پنڈ وچ واڑ دتے
وارث شاہ جاں رب نے مہر کیتی بدلے قہر دے لطف نے پاڑ دتے

۵۹۸

دویاں واہراں رانجھے نوں آن ملیاں ستا پیا اجاڑ وچ گھیرو نہیں
ڈنڈ مار دے برچھیاں پھیر دے نہیں گھوڑے وچ میدان دے پھیرو نہیں
سر ہیر دے پٹ تے رکھ ستا سپ مال توں آن کے چھیڑو نہیں
ہیر پکڑ لئی رانجھا قید کیتا ویکھو جوگی نوں آن کے گھیرو نہیں
لاہ سہلیاں بنجھ کے ہتھ دونویں پنڈا چابکاں نال اچیرو نہیں
وارث شاہ فقیر اللہ دے نوں مار مار کے چائے کھدیرو نہیں

۵۹۹

ہیر آکھیا تے سو بھ مٹھے نیند ماریا راجیاں رانیاں نوں
نیند ولی تے غوث تے قطب مارے نیند لٹیا راہ پنڈھانیاں نوں
ایس نیند نے شاہ فقیر کیتے روئے بیٹھے نہیں وقت وہانیاں نوں
نیند شیر تے دیو امام کٹھے نیند ماریا وڈے سیانیاں نوں
تے سوئی وگترے اوہم وانگوں غالب نیند ہے دیوانجائیاں نوں
نیند مٹھے سوپیا سلیمان تائیں دیندی نیند چھڈائے نکانیاں نوں
نیند پتر یعقوب دا کھو پلایا سنیاں ہویا یوسف دے دانیاں نوں

نہند ذبح کیتا اسماعیل " تائیں یونس " پیٹ مچھی وچ پانیاں نوں
 نہند فجر دی قضا نماز کر دی شیطان دے تنبواں تانیاں نوں
 نہند ویکھ جو سسی نوں وقت پایا پھرے ڈھونڈ دی یار وہانیاں نوں
 رانجھے ہیر نوں ہنہ لے رے کھیرے دونویں روندے نیں وقت وہانیاں نوں
 ساڈے تن ہتھ ملک زمین تیرا وارث شاہ کیوں ولس ولانیاں نوں

۶۰۰

ہائے ہائے مٹھی مت نہ لیا دتی عقل ہزار جو گیشیا وے
 وس بیٹوں توں وریاں سانویاں وے کیسی واہ ہے مشک پشیا وے
 جیہڑا کھنڈیا وچ جہان جھیرا نہیں جاوناں مول ہمیشیا وے
 راجہ عدلی ہے تحت تے عدل کردا کھڑی بانہ کر کوک رنجیشیا وے
 بناں عمل دے نہیں نجات تیری پیا مارئیں قطب دیا بیٹیا وے
 نہیں حور بہشت دی ہو جاندا گدھا زری دے نال پشیا وے
 اثر صحبتاں دے کر جان غلبہ جاہ راجے دے پاس جیشیا وے
 وارث شاہ میاں تانبا ہوئے سویناں جتھے کیمیا نال پشیا وے

۶۰۱

او کو کو کیتا کوک رانجھے اچا کوکدا چانگراں دھراس دا اے
 بوبو مار کے لکراں کرے دھماں راجے پچھیا شور وسواس دا اے
 رانجھے آکھیا راجیا چریں جیویں کرم رب دا فکر غم کاس دا اے
 حکم ملک دتا تینوں رب سچے تیرا راج تے حکم اراستا اے
 تیری دھانگ پئی روم شام اندر بادشاہ ڈرے آس پاس دا اے
 تیرے راج وچ بناں تقصیر لٹیا نہ گناہ تے نہ کوئی واسطہ اے
 مکھی پھاس دی شہد وچ ہوئے نیڑے وارث شاہ ہن جگ وچ پھاس دا اے

پلو پھیر کے رانجھے فریاد کیتی بھلا سنی دا عدلیا راج تیرا
 زور زور لے چلے نیں مال میرا تاں میں ہویا ہوں آن محتاج تیرا
 بھ میرا امراء ورثا تیرے بھلا نظر آیا مینوں ساج تیرا
 میری غور کرسیں تیرا بھلا ہوسی رب آپ سواری کاج تیرا

راجے حکم کیتا چڑھی فوج بانکی آئے راہ وچ گھیریا کھیریاں نوں
 تیس ہوئے سدھے چلو پاس راجے چھڈ دیو کھاں چھل وریریاں نوں
 راجے آکھیا چور نہ جان پاوے چلو چھڈ دیو جھگڑیاں جھیریاں نوں
 پکڑ وچ حضور دے لیاؤ حاضر راہ زناں تے کھوہرواں پھیریاں نوں
 بنھ کھڑاں گے اگے تاں چلو آپے نہیں جان دے اسیں بکھیریاں نوں
 وارث شاہ چند سورجاں گرہن لگے اوہ بھی پھڑے نیں ساڈیاں پھیریاں نوں

کھیرے راجے دے آن حضور کیتے صورت بنی نیں آن فریادیاں دے
 رانجھے آکھیا کھوہ لے چلے نڈھی ایہہ کھوہرو پرہے بیدادیاں دے
 میتھوں کھوہ فقیرنی اٹھ لٹھے جیویں پیسیاں نوں ڈوم شادیاں دے
 میرا نیاں تیرے اگے رائے صاحب ایہہ وڈے دربار نیں آدیاں دے
 جے تاں داڑھیاں پگڑیاں ویکھ بھلیں شیطان ہن اندروں وادیاں دے
 وارث باہر سوہنیں سیاہ اندر تنبو ہون جویں مالزادیاں دے

کھیریاں جوڑ کے ہتھ فریاد کیتی نہیں وقت ہن ظلم کماونیں دا
 ایہہ ٹھگ جے ماجھی وڈا کھوٹا سحر جان دا سرہوں جماونیں دا
 ویٹھے وڈیاں نڈھیاں سوہ لیں اس تے علم جے رناں ولاونیں دا

ساڈی نوہ نہ نوں، اک دن سپ لڑیا اوہ وقت سی ماندری لیاونیں دا
 سستی دیا جوگیرا بلغ کالے ڈھب جان دا جھاڑیاں پاونیں دا
 منتر جھاڑنیں نوں اسل سد آندا سانوں کم سی جند چھڑاونیں دا
 لیندو دوہاں نوں راتو ہی رات نٹھا فقر ولی اللہ پڑھاونیں دا
 وچوں چور تے باہروں سادھ دے ایس تے ول جے بھیکھ وٹاونیں دا
 راجے چوراں تے یاراں نوں مار دے نیں سولی رسم ہے چور چڑھاونیں دا
 اقلو الموزایات قبل الایذاء کیا فائدہ جھگڑیاں پاونیں دا
 بھلا کریں تاں ایس نوں مارشیں حکم آیا ہے چور مکاونیں دا
 بادشاہ تھوں عدل ہی چھچھے گا وقت آوسی عمل تلاونیں دا

۶۰۶

رانجھے آکھیا سوہنی رن ڈنھی مگر لگ میرے آئے گھیرا نیں
 نٹھا خوف تھوں ایسہ سن دیس والے پچھے کٹک ازعیب دا چھیڑا نیں
 پنجیاں پیراں دی ایسہ مجاورانی انہاں کدھروں ساک سہیڑیاں نیں
 سبھ راجیاں انہاں نوں دھک دتا تیرے ملک وچ آن کے چھیڑا نیں
 ویکھو وچ دربارے جھوٹھ بولن ایسہ وڈا ہی پھیڑناں پھیڑا نیں
 مجروح ساں غماں دے نال بھرا میرا اڑا گھاؤ اچیریا نیں
 کوئی روز جمان تے واؤ لینی بھلا ہویا نہ چائے نہیریا نیں
 آپ وارثی بنیں ایس ووہٹری دے مینوں مار کے چائے کدھیڑا نیں
 راجہ پچھدا کراں میں قتل سارے تیری چیز نوں راہ جے چھیڑا نیں
 سچ آکھ توں کھلے کے کراں پرزے کوئی برا جے ایس نال پھیڑا نیں
 چھڈ اریاں جوگ بھجا نٹھے پرکھوہ نوں اہے نہ گیریا نیں
 وارث شاہ میں گرد ہی رہیا بھوندا سرے سرچھوناہ لوریا نیں

۶۰۷

رانجھے آکھیا تاں تقصیر کیسی ایسہ وڈا فقیر رنجاناں جے

نک کن وڈھا دیاں چاڑھ سولی اینویں گئی ایسہ گل نہ جانیاں بے
 رجے جٹ نہ جان دے کسے تائیں تیس اپنی قدر پچھائیاں بے
 رناں کھوہ فقیراں دیاں راہ مارو تنبو گرب گمان دے تائیاں بے
 راتیں چور تے دہیں ادھالیاں تے شیطان وانگوں جگ رانیاں بے
 قاضی شرع داتساں نوں کرے جھوٹھا موجاں سولیاں دیاں تیس مانیاں بے
 ایسہ نت ہنکار نہ مال رہندے کدی موت تحقیق پچھائیاں بے
 وارث شاہ سرائے دی رات وانگوں دنیا خواب خیال پچھائیاں بے

۶۰۸

جدوں شرع دے آن کے رجوع ہوئے قاضی آکھیا کرو بیان میاں
 دیہو کھوہل سنائیکے بات ساری کراں عمر خطاب دا نیاں میاں
 کھیرے آکھیا ہیر سی ساک چنگا گھر چوچک سیال دے جان میاں
 ابو کھیرے دے پت نوں خیر کیتا ہور لائے تھکے لوک تان میاں
 جنج جوڑ کے اسان ویلہ آندی نکلے خرچ کیتے خیر دان میاں
 لکھ آدمیاں دے ڈھکے کھی ساں ہندو جان دے تے مسلمان میاں
 وڈھ رسم کیتی ملاں سد آندا جس نوں حفظ فقہ قرآن میاں
 ملاں شاہداں نال وکیل کیتے جویں لکھیا وچ قرآن میاں
 اسان لائیکے دم ویاہ آندی دیس ملک رہیا سہو جان میاں
 رانوں وانگ لے چلیا سیتا تائیں ایسہ پھوہڑا تیز زبان میاں
 وارث شاہ نہ رہے بے کویں ساتھی ربا جمل دا رہے ایمان میاں

۶۰۹

رانجھا آکھدا پچھوکھاں ایسہ چھپا کتھوں دامن نال چھوڑیا بے
 راہ جاندرے پون نہ کسے چنبرہ ایسہ بھوتناں کتھوں چھوڑیا بے
 سارے ملک جو جھگڑدا نال پھریا کسے ہسکیا تے نہیں ہوڑیا بے
 وارث شاہ کسے دے پھوک وانگوں اسدا اکڑا رسا نچوڑیا بے

کتھوں آیا کال وچ بھکھ مردا ایسہ چاک سی مہریاں کھولیاں دا
 لوک کرن وچار جوان بیٹی اوہنوں فکر شریکاں دیاں بولیاں دا
 چھیل نڈھڑی ویکھ کے مگر لگا ہلایا ہویا سیالاں دیاں گولیاں دا
 مہیں چادو کے پچیا دعویاں تے ہویا وارٹی ساڈیاں ڈولیاں دا
 موجو چودھری دا پت آکھدے سن پھگگ ہزارے دیاں ڈھولیاں دا
 حق کریں جو عمر خطاب کیتا ہتھ وڈھناں جھوٹھیاں رولیاں دا
 نوشیرواں گدھے دا عدل کیتا اتے کنجری عدل تنبولیاں دا
 ناد کھپری ٹھگی دے باب سارے چیتا کریں دھیان جے جھولیاں دا
 منتر مار کے کھنڈ دا کرے ککڑ ہیرا نم دیاں کرے مولیاں دا
 کنگھی لوہے تائیکے پٹے واہے سردار ہے وڈے کبولیاں دا
 اب بچ تندور وچ کرے ہیرا بنیں کیو بالکا اولیاں دا
 وارث شاہ سب عیب دا رب محرم اینویں سانگ ہے پگڑیاں پولیاں دا

قاضی آکھیا بول فقیر میاں چھڈ جھوٹھ دے دب وریریاں نوں
 اصل گل سو آکھ درگاہ اندر لایڈ کر جھگڑیاں جھیریاں نوں
 سارے دیس وچ ٹھٹھ ہو سنیں نڈھی دونویں پھڑے ہو اپنے پھیریاں نوں
 پچھے میل کے چویا رڑکیا ای اوہ روای وقت سہیریاں نوں
 انہاں جٹاں دی شرم جے لاه شی خوار کیتا سیالاں تے کھیریاں نوں
 پہلا پچیا آن کے دعویاں تے سلام ہے ول چھلاں تیریاں نوں
 آہو بھن دیاں جھاڑ کے چب چکوں ہن ووہڑی دیسہ ایسہ کھیریاں نوں
 او ویکھ لہو سنن گنن والیو ایسہ ملاح جے ڈوب دے بیڑیاں نوں
 دنیا دار نوں عورتاں زہد فقراں میاں چھوڑ کر ستھ دیاں جھیریاں نوں
 قاضی بہت جے آنوں دا ترس تینوں بیٹی اپنی بخش دے کھیریاں نوں

نت مال پرانے جو چور کھاندے ایسہ دس مسکے راتیں پیریاں نوں
چھڈ جائے حیا دے نال جٹی نہیں جانیسں دریاں میریاں نوں
عنی کل جہان دے پکڑینگے وارث شاہ فقیر دے پھیڑیاں نوں

۶۱۲

قاضی کھوہ دتی ہیر کھیڑیاں نوں مارو ایسہ فقیر دغولیا جے
وچوں چور تے یار ہے لچ لندا ویکھو باہروں ولی تے اولیا جے
دغادار تے جھاگڑو کلاکاری بن پھرے مشائخ مولیا جے
جدوں دغے تے آوے تاں صفاں گالے اکھیں میٹ بے جا پے اولیا جے

۶۱۳

ہیر کھوہ کھیڑے چلے واہی واہی رانجھا رہیا منہ کج حیران یارو
اڈ جائیکے نگری غرق ہووے ویہل دیس نہ زمین اسمان یارو
کھیپ مارے کھتری سڑے بوہل حقے عملیاں دے رڑہ پان یارو
ڈوراں ویکھ کے میر شکار روون ہتھوں جنہاں دیوں باز اڈ جاہن یارو
اونہاں ہوش تے عقل نہ تھانوں رہناں سریں جنہاں دے پون ودان یارو
ہیر لاہ کے گھنڈ حیران ہوئی سنی چنجا دے وچ میدان یارو
تکھا ویدڑا وانگ مہاسی دے مل کھڑی سی عشق میدان یارو
وچ اوڈھنی سہم دے نال چھپی جویں وچ قربان کمان یارو
چپ شل ہو بولنوں رہی جٹی بناں روح دے جیویں انسان یارو
وارث شاہ دونوں پریشان ہوئے جیویں پڑھے لاحول شیطان یارو

۶۱۴

رانجھا آکھدا جاہ کیہ ویکھدی ہیں برا موت تھیں ایسہ وجوگ ہے نی
پنے دھاڑدی لٹ لے چلے مینوں ایسہ دکھ کیہ جان دا لوگ ہے نی
ملی سیدے نوں ہیر تے سوا مینوں تیرے نام دا اسمان نوں لوگ ہے نی

بکل لیف دی جھیاں وہوئیاں دیاں ایسہ رل سیال دا بھوگ ہے نی
 سوکن رن گوانڈھ کپتیاں دا بھلے مرد دے باب دا روگ ہے نی
 خوشی کت ہوون مرد پھل وانگوں گھریں جنہاں دے نت دا سوگ ہے نی
 تنہاں وچ جہان کیہ مزا پایا گل جنہاں دے ریشہ جوگ ہے نی
 جیہڑا بناں خوراک دے کرے کشتی اوس مرد نوں جانئے پھوگ ہے نی
 اسمان ڈھیہ پوے تاں نہیں مہے باقی جنہاں دی زمین تے چوگ ہے نی
 جدوں کدوں محبوب نہ چھڈنا ایں کالا ناگ خدائے دا جوگ ہے نی
 کونج کانوں نوں ملے تے شیر پھوی وارث شاہ ایسہ دھروں سنجوگ ہے نی

۶۱۵

ہر وقت جے فضل دا مینہ دے سے برا کون منانوں دا رٹھیاں نوں
 لب یار دے آب حیات باہمہوں کون زندگی بخش دا کٹھیاں نوں
 دونویں آہ فراق دی مار لیئے کرامات منانوں دی رٹھیاں نوں
 وارث مار کے آہ تے شہر ساڑو بادشاہ جانیں اسان مٹھیاں نوں

۶۱۶

ہیر نال فراق دے آہ ماری ربا ویکھ اساڈیاں بھکھن باہیں
 اگے اگ پچھے سپ شینہ پاسیں ساڈی واہ نہ چل دی چوہیں راہیں
 اکے میل رنجیہڑا عمر جالاں اکے دونہاں دی عمر دی الکھ لاہیں
 ایڈا قہر کیتا دیس والیاں نے ایس شہر نوں قادرا اگ لائیں

۶۱۷

ربا اوہ پائیں قہر شہر اتے جیہڑا گھت فرعون ڈبایا ای
 جیہڑا نال ہویا ذکرئے تے اونہوں گھت سرہنہ چروایا ای
 جیہڑا پائیکے قہر تے نال غصے وچ اگ خلیل پوایا ای
 جیہڑا پائیکے قہر تے نال تختیں سلیمان نوں بھٹھ جھلکایا ای

جیہڑے قہر دا یونس تے پیا بدل اونہوں ڈنبرے تھوں نگلایا ای
 جیہڑے قہر تے غضب دے پکڑ کاتی اسماعیل نوں ذبح کرایا ای
 جیہڑا گھتیو غضب تے وڈا غصہ یوسف کھوہ دے بند پویا ای
 جیہڑے قہر دے نال پھر شاہ مردان اکس نفرتوں قتل کرایا ای
 جیہڑے قہر دے نال اوس بڈھڑی توں امیر حمزہ نوں چائے مروایا ای
 جیہڑے قہر دے نال یزیدیاں توں امام حسین نوں چائے کمایا ای
 لگی پھوہڑی تیز زبان کولوں حسن دے کے زہر مروایا ای
 اوبا قہر کھتیں ایس دیس اتے جیہڑا ایمن دے سر آیا ای

۶۱۸

رانجھے ہتھ اٹھا دعا دتی تیرا نام قہار جبار سائیں
 توں تاں آپنے نانوں دے نیانوں کچھے ایس دیس تے غضب دا غضب پائیں
 سارا شہر اجاڑ کے ساڑ نائیں کویں مجھ غریب دی داد پائیں
 ساڈی شرم رہے کرامات جاگے بنیں بیڑیاں ساڈیاں چائے لائیں

۶۱۹

جویں اندھ تے قہر دی نظر کر کے مکھا سروں پری لٹوایا ای
 سرگا پری، امر پری اند پری دیو پری مکھواسن لایا ای
 قہر کریں جیوں بدھرکا کو ماریا ای چند مند مکھا اتے دھایا ای
 رکت بیج مکھا سروں لائے سبھے پرچنڈ کر پلک وچ آیا ای
 اوبا کروپ کر جیہڑا پیا جوگی بسوا متروں کھیل کروایا ای
 اوبا کرودھ کر جیہڑا پائے راون رام چند تھوں لنک لٹایا ای
 اوبا کروپ کر جیہڑا پانڈواں تھوں چکھاپوہ دے وچ کروایا ای
 دھرو پتی چاڑھ جولائی کے بھیل مہنگم جیہڑا کیرواں دے گل پیا ای
 قہر پاء جو گھت ہرناکے تے نال نکھاں دے ڈھڈ پڑوایا ای
 گھت کروپ جو پائی کے کنس راجے بودے کائیں تھوں چائے پٹایا ای

گھت کروپ جو پائے گل کھتری نوں کنی کھوہنی سئیں گلوایا ای
 گھت کروپ جو دھروپتی نال ہوئی پت نال پھرانٹ بچایا ای
 گھت کروپ جو رام دے کرودھ کر کے بل سندھ نوں کھیت کرایا ای
 جو وہ وچ جو رام تل پھمن کنجھ کرن دے باب بنایا ای
 گھت کروپ جو رام نے کرودھ کر کے بلی سندھ دی کھیڈ مکایا ای
 گھت کروپ جو بالی تے رام کیتا اتے مار کے پکڑ چروایا ای
 گھت کرودھ سناہ مرتج ماریو مہاندیو دا کنڈ بہایا ای
 اوہ کروپ کر جیہڑا اتنیاں تے جگا جگ ہی دھم کرایا ای
 اسدا آکھیا رب منظور کیتا تر ت شہرنوں اگ لگایا ای
 جدوں اگ نے شہر نوں چوڑ کیتا دھم راجے دے پاس پھر آیا ای
 وارث شاہ میاں وانگ شہر لکا چاروں طرف ہی اگ مچایا ای

۶۲۰

لگی اگ چو طرف جاں شہر سارے کیتا صاف سبھ جھگلیاں جھانیاں نوں
 سارے دیس وچ دھم تے شور ہویا خبراں پہنچیاں پاندھیاں راہیاں نوں
 لوکاں آکھیا فقر بدعا دتی راجے بھیجیا تر ت سپاہیاں نوں
 پکڑ کھیریاں نوں کروآن حاضر نہیں جان دے ضبط بادشاہیاں نوں
 جائے گھیر آندے چلو ہوو حاضر کھیرے پھڑے نہیں ویکھ لے کاہیاں نوں
 وارث صوم سلوۃ دی چھری کٹے انہاں دین ایمان دیاں پھاہیاں نوں

۶۲۱

ہیر کھوہ کے رانجھے دے ہتھ دتی کریں جوگیا خیر دعا میاں
 رانجھے ہتھ اٹھائیے دعا دتی تو ہیں جل جلال خدا میاں
 تیرے حکم تے ملک وچ خیر ہووے تیری دور ہے کل بلا میاں
 ان دھن سے پھمی حکم دولت نت ہووے ہی دون سوا میاں
 گھوڑے اٹھ ہاتھی دم توپ خانے ہند سندھ تے حکم چلا میاں

وارث شاہ نوں نال حیا رکھیں مٹی مٹھ ہی دیمہ لنگھا میاں

۶۲۲

لیکے چلیا اپنے دیس تائیں چل نڈھیئے رب دوائس نی
چدھرانے تخت ہزارے دیئے پنجاں پیراں نے آن بہائس نی
کڈھ کھنیاں توں رب دیس توں اتے ملک پہاڑ پہنچائس نی
ہیر آکھیا اینویں جائے وڑساں رناں آکھن ادھلی آئس نی
پیئے ساہو رے ڈوب کے گالیو نی کھوہ کن نوالیاں آئس نی
لانواں پھیریاں عقد نکاح بابھوں اینویں بودلی ہوئیکے آئس نی
گھت جادوڑا دیو نے پری ٹھگی حور آدمی دے ہتھ آئس نی
وارث شاہ پریم دی جڑھی کھتی مستازی چائے کر آئس نی

۶۲۳

رناں دیس پہاڑ دی ٹیکری دیاں آئیاں ہوئیکے دھنبلا وڈا بھارا
راجے ماہنواں جینو کون سیوکنناں کدی پریم دی جھوک تھیں جینو مھاڑا
تھارو اتھرو تھار ہی تھار جانڈے انا کیہ کون چڑھوا پرادھ بھارا
ایڈو دین ادھان کلائے کی نی مارو دیس کون لئے جاہن کارا
دھری راجے کو ماہنواں لیہ لتی کی نی کاندی اندھیر ہے چڑھے دھارا
بھرم گلے کون پیر پنجاں پتر بلہو گھاٹ کون کو بری چلن ہارا
کدی کدی ونبھیں چھکے ماہنواں دو چھکیں کاپ سٹوں جویں کونت تارا
کی بی لاڑیاں کئی کلائے مہندی وارث کون کو راج کرھڈ دھارا

۶۲۴

تھارو معسو کون کی بات بیرو کن کن ہوبدری کون ولھر وڑیئے
کدو ویشرو چندر مکھ کال بیدھی ریرو لاکرو بھیت کن کلر وڑیئے
اٹھکھید وکیل کتکتے دھاپو کرو ٹھاک کن دیس لے چل روڑیئے

دھنوں دھار کے کیل لے دھونس دھانکوں سروسہ بسوت جیہڑی الروڑیے
چھٹے ہیر رانجھا وویں جدوں اوتھوں جوہ جھنگ سیالاں دی چل روڑیے
الی تھر ہری کالجا کنوں ٹھاکینو ٹھاک وارثو نانھ لے چل روڑیے

۶۲۵

راہے راہ جاں سیالاں دی جوہ آئی ہیر آکھیا ویکھ لے جوہ میاں
جٹھوں کھیڈ دی گئی ساں چوچ کر دی تقدیر لایہی وچ کھوہ میاں
جدوں جنج آئی گھر کھیڑیاں دی طوفان آیا سر نوح میاں
ایسہ تھانوں جتھے کیدو پھانیاں وارث سہلیاں بنھ دھروہ میاں

۶۲۶

آکھیا ماہیاں جائیکے وچ سیالاں نڈھی ہیرنوں چاک لے آیا ہے
داڑھی کھیڑیاں دی سھو من شٹی پانی اک پھوہی میں لبا ہے
سیالاں آکھیا پرہاں نہ جان کتے جائیکے نڈھڑی نوں گھر لے آیا ہے
آکھو رانجھے نوں جنج بنا لیاوے بنھ سرے ڈولڑی پایا ہے
جو کبھ ہین نصیب جو داچ دامن ساتھوں تیسں بھی چائے لیجایا ہے
ایدھروں ہیر تے رانجھے نوں لین چلے اودھروں کھیڑیاں دا نائی آیا ہے
سیالاں آکھیا کھیڑیاں نال ساڈے کوئی خیر دا تپچ نہ پایا ہے
ہیر ویاہ دتی موئی گئی ساتھوں منہ دھنی دا ناہ وکھایا ہے
سڑی تساں تھوں اوہ کسے کھوہ ڈبی کیسا دیس تے پچھناں لایا ہے
ساڈی دھی دا کھوج مکھایا ہے کوئی اسان نوں ساک دویا ہے
اونویں موڑ کے نائی نوں نور دتا مڑ پھیر نہ اسان ول آیا ہے
اوڑک تساں تے ایسہ امید آہی ڈنڈے ستھریاں وانگ وجایا ہے

۶۲۷

بھانیاں جائیکے ہیر نوں گھریں آنا رانجھا نال ہی گھریں منگایو نہیں

لاه مندرائ بٹاں منا سٹیاں سر سوہنی پگ بنھایو نہیں
 کھن گھت اتے کھنڈ ددھ چاول اگے رکھ کے پلمنگ بہایو نہیں
 یعقوب دے پارڑے پت وانگوں کڈھ کھوہ تھیں تہنت بہایو نہیں
 جاہ بھائیاں دی جنج لوڑ لیا نویں اندر واڑ کے بہت سمجھایو نہیں
 نال دے لاگی خوشی ہو سھناں طرف گھراں دے اوہ پہنچایو نہیں
 بھائی چارے نوں میل بہایو نہیں سھو حال احوال سنایا نہیں
 بھائی چارے نوں میل بہایو نہیں دھی مارن دا متا پکایو نہیں
 وارث شاہ ایسہ قدرتاں رب دیاں نہیں ویکھ نواں پکھنڈ جگایو نہیں

۶۲۸

رانجھے جائیکے گھریں آرام کیتا گنڈھ پھیرا سوچ بھائیاں دے
 سارو کوڑماں آئیکے گرد ہویا بیٹھا پنج ہووچ بھرجائیاں دے
 چلو بہایو ویاہ کے سیال لیاہے ہیر لئی ہے نال دعائیاں دے
 جنج جوڑ کے رانجھے تیار کیتی تونک چائے بدھے مگر نائیاں دے
 واجے دکھنی ہرگاں دے نال وجن لگے رنگ چھٹن سرنائیاں دے
 وارث شاہ وساہ کیہ زندگی دا بندہ بکرا ہتھ قصائیاں دے

۶۲۹

سیالاں بیٹھ کے ستھ وچار کیتی بھلے آدمی غیرتاں پال دے نی
 یارو گل مشہور جہان اتے سانوں مہنیں ہیر سیال دے نی
 پت رہے گی ناہ جے نور دتی نڈھی نال منڈے مہینوال دے نی
 پھٹ جیسھ دے کالکاں بیٹیاں دیاں عجیب جوانی تے مہنیں کال دے نی
 جتھوں کھاناں تھوں دا برامنگن دغا کرن ہوئے محرم حال دے نی
 قبر وچ دیوٹ خنزیر ہوسن اولاد سبھ کرندہین رال دے نی
 عورت اپنی کول جے غیر ویکھن غیرت کرن نہ اوس دے حال دے نی
 منہ تھناں دا ویکھناں خوک وانٹوں قتل کرو رفیق جو نال دے نی

سید شیخ نون پیر نہ جاننا اس عمل کرے جے اوہ چندال دے نی
 ہوئے چوہڑا ترک حرام مسلم مسلمان سبھ اوس دے نال دے نی
 دولت دیوٹ دی ترک صحبت مگر گئے نیک کنگال دے نی
 کوئی پکھرا لعل نہ ہو جاندا جے پروئے نال اوہ لعل دے نی
 زہر دے کے ماریئے نڈھڑی نونہ گنگار ہو جل جلال دے نی
 مار سٹیا ہیر نون ماپیاں نے ایہہ پکھینیں اوس دے خیال دے نی
 بد عملیاں جنہاں تھوں کریں چوری محرم حال تیرے وال وال دے نی
 سانوں جنتی ساتھ رلاونا اس اسان آسرے فضل کمال دے نی
 جیہڑے دوزخاں نون بنھ توریئنگے وارث شاہ فقیر دے نال دے نی

۶۳۰

ہیر جان بحق تسلیم ہوئی سیالاں دفن کر کے خط لکھایا ای
 ولی غوث تے قطب سبھ ختم ہوئے موت سچ ہے رب فرمایا ای
 کل شی ہالکے الا وجہد حکم وچ قرآن دے آیا ای
 اسان صبر کیتا تسان صبر کرناں ایہہ دھروں ہی ہندڑا آیا ای
 اسان ہور امید سی ہور ہوئی خالی جائے امید فرمایا ای
 ایہہ رضا قطعی نہ نلے ہرگز لکھ آدمی ترت بھجایا ای
 ڈیرا پچھ کے دھیدو دا جائے وڑیا خط روئیکے ہتھ پھرایا ای
 ایہہ رووناں خبر کیہ لیا ای منہ کاہونوں برا بنایا ای
 معزول ہوویں تخت زندگی تھوں فرمان تغیری دا آیا ای
 میرے مال نون خیر ہے قاصدا وو آکھ کاہنوں رووناں لایا ای
 ہیر موئی نون اٹھواں پیر ہویا مینوں سیالاں نے اج بھجایا ای
 وارث شاہ میاں گل ٹھک جانیں تیتھے کوچ دا آدمی آیا ای

۶۳۱

کئی بول گئے شاخ عمر دی تے ایٹھے آہناں کسے نہ بلیا ای

کئی حکم تے ظلم کما چلے نال کسے نہ ساتھ لدا ای
 وڈی عمر اوزار اولاد والا جس نوح طوفان منگیا ای
 ایسہ روح قلبوت دا ذکر سارا نال عقل دے میل ملایا ای
 اگے ہیر نہ کسے نہ کہی ایسی شعر بہت مرغوب بنایا ای
 وارث شاہ میاں لوکل کملیاں نوں قصہ جوڑ ہشیار سنایا ای
 ۶۳۲

رانجھے وانگ فرہاد دے آہ کڈھی جان گئی سو ہوئے ہوا میاں
 دونویں دار فناہ تھیں گئے ثابت جائے پھرے نہیں داربقامیاں
 دونویں راہ مجاز دے رہے ثابت نال صدق دے گئے وہاں میاں
 وارث شاہ اس خواب سرائے دی تے کئی واجڑے گئے وجا میاں
 ۶۳۳

سن یاراں سے ایساں نبی ہجرت لمیں دیس دے وچ تیار ہوئی
 اٹھاراں سے تے تریہیاں سمتاں دی راجے بکر ماجیت دی سار ہوئی
 جدوں دیس تے جٹ سردار ہوئے گھرو گھری جاں نویں سرکار ہوئی
 اشرف خراب کمین تازہ زمیندار نوں وڈی بہار ہوئی
 چور چودھری یار نہیں پاکدامن بھوت منڈلی اک تھوں چار ہوئی
 وارث جنہاں نے آکھیا پاک کلمہ بیڑی تنہاں دی عاقبت۔ پار ہوئی
 ۶۳۴

کھل ہانس دا ملک مشہور ماکا تھے شعر کیتا یاراں واسطے میں
 پرکھ شعر دی آپ کر لین شاعر گھوڑا پھیریا وچ نخاس دے میں
 پڑھن گھبرو دیس وچ خوشی ہو کے پھل نیجیا واسطے باس دے میں
 وارث شاہ نہ عمل دی راس میتھے کراں مان نمازا کاستے میں

افسوس مینوں اپنی ناقصی دا گنہگاروں نوں حشر دے صور دا اے
 انہاں مومنناں خوف ایمان دا اے اتے حاجیاں بیت معمور دا اے
 صوبہ دار نوں طلب سپاہ دی دا اتے چاکراں کاکت قصور دا اے
 سارے ملک خراب پنجاب وچوں سانوں وڈا افسوس قصور دا اے
 سانوں شرم حیا دا خوف رہندا جویں موسیٰ نوں خوف کوہ طور دا اے
 انہاں غازیوں کرم بہشت ہووے تے شہیداں نوں وعدہ حور دا اے
 اینویں باہروں شان خراب وچوں جویں ڈھول سہانوں دا دور دا اے
 وارث شاہ وسنیک جنڈیاڑے دا شاگرد مخدوم قصور دا اے
 ربا آبرونال توں بخشش ایمان سانوں آسرا رب غفور دا اے
 وارث شاہ نہ عمل دی تاہنگھ میتھے آپ بخش لقا حضور دا اے
 وارث شاہ روشن ہووے نام تیرا کرم ہووے جے رب شکور دا اے
 وارث شاہ تے جملیاں مومنناں نوں حصہ بخشاں آپنے نور دا اے

ختم رب دے کرم دے نال ہوئی فرمائش پیارڑے یار دی سی
 ایسا شعر کیتا پر مغز موزوں جیہاں موتیاں لڑی شہواردی سی
 طول کھول کے ذکر بیان کیتا رنگ رنگ دی خوب بہار دی سی
 تمثیل دے نال بیان کیتا جیسی زینت لعل دے ہار دی سی
 جو کوئے پڑھے سو بہت خورسند ہووے واہ واہ سبھ خلق پکار دی سی
 وارث شاہ نوں سک دیدار دی ہے جیسی ہیر نوں بھٹکناں یار دی سی

بخش لکھن والیاں جملیاں نوں پڑھن والیاں کریں عطا میاں
 سنن والیاں نوں بخش خوشی دولت بخش ذوق تے شوق دا چا میاں

رکھیں شرم حیا تو جملیاں دا مٹی مٹھ ہی دیسہ لنگھا میاں
وارث شاہ تمامیاں مومنناں نوں دئیں دین ایمان لقا میاں

۶۳۸

ہیر روح تے چاک قلبوت جانوں بال ناتھ ایسہ پیر بنایا ای
بچ پیر حواس ایسہ پنج تیرے جنہاں تھاپناں تدھ نوں لایا ای
قاضی حق جمیل نہیں عمل تیرے عیاں منکر نکیر ٹھیرایا ای
کوٹھا گور عزرائیل ہے ایسہ کھیرا جیہڑا لیندو ہی روح نوں ڈھایا ای
کیدو لنگا شیطان ملعون جانوں جس نے وچ دیوان پھرایا ای
سیاں ہیر دیاں رنگ گھر بار تیرا جنہاں نال پیوند بنایا ای
وانگ ہیر دے بنھ لے جاہن تینوں کسے نال نہ ساتھ لدایا ای
جیہڑا بول دا ناطقہ دنجھلی ہے جس ہوش دا راگ سنایا ای
سہتی موت تے جسم ہے یار رانجھا انہاں دوہاں نہیں پھیڑ مچایا ای
شہوت بھابھی تے بھکھ ربیل باندی جنہاں جنتوں مار کڈھایا ای
جوگ عورت ہے کن پاڑ جس نے سبھ انگ بھبوت رمایا ای
دیناں جان اینویں جویں جھنگ پیکے گور کلاڑا باغ بنایا ای
ترنجن ایسہ بد عملیاں تیریاں نہیں کڈھ قبر تھیں دوزخ پایا ای
اوہ میت ہے مانوں دا شکم بندے جس وچ شب روز لنگھایا ای
عدلی راجہ ایسہ نیک نہیں عمل تیرے جس ہیر ایمان دوایا ای
وارث شاہ میاں بیڑے پار تیرے کلمہ پاک زبان تے آیا ای

